

**VOETBAL
VLAANDEREN**

50
MOOIE
MINIVOETBALJAREN

WILLY VAN LEIRBERGHE

WOORD VOORAF

Met deze bijdrage heb ik een poging ondernomen om mijn 50-jarig minivoetballeven en de belangrijkste minivoetbalgebeurtenissen met een aantal bepalende personen weer te geven. De VMF (NOMB)-federatie haalde na de fusie in 2017 met Voetbal Vlaanderen net niet de viering van een gouden jubileum, maar we maakten graag werk van een terugblik op toch wel 50 bewogen, maar schitterende minivoetbaljaren. Het begon allemaal een halve eeuw geleden in een Gentse broederschool waar minivoetbaluitvinder Endré Gaal samen met broeder Gilbert Van Hecke en oud-international en AA Gent-speler André Van Herpe de NOMB-federatie boven de doopvont hielden. De jonge federatie kende een snelle bloei, halfweg de rit ook enig verval met nadien een opmerkelijke revival. Momenteel heeft het minivoetbal een plaatsje in het Vlaamse sportlandschap verworven, maar blijft het opboksen tegen de tijdsgeest waarin het individualisme troef is en de clubsporten het iets moeilijker hebben.

Omdat ik die vijftig jaar actief mocht beleven als speler, als clubsecretaris, als scheidsrechter, als kernverantwoordelijke en als bestuurder van de federatie had ik voldoende voer om één en ander neer te pennen. Een tijdspanne van 50 jaar is een hele periode en het valt me op dat de laatste jaren de vraagstelling naar mij toe is gewijzigd van 'hoeveel jaar ben jij al bij de federatie?' naar 'hoelang ga je dit nog doen, Willy?' ... Is dit een teken? Ik kijk er niet naar uit, maar die einddatum nadert, dat kunnen we niet ontkennen.

Op de volgende bladzijden zet ik naast mijn eigen belevenissen ook graag enkele andere verdienstelijke leden in de kijker. Ik kon er niet onderuit om vele passages in de ik-vorm te schrijven omdat ik vooral de menselijke relaties wou benaderen of neerpennen. Die vele

persoonlijke contacten zijn achteraf gezien de grootste rijkdom die ik de voorbije jaren verwierf. Ik leerde enorm veel mooie mensen kennen en waarderen en hield er enkele, echte vrienden aan over en dit zowel als ex-speler of bestuurslid. Enkele (heel weinig) relaties liepen spijtig genoeg ook spaak, wat toch altijd blijft hangen als een persoonlijk falen. Van de personen die er bij de opstart van het minivoetbalgebeuren bij waren ben ik de enige die nog binding heeft met de federatie.

Mijn minivoetbalverleden startte met mijn eerste aansluitingskaart voor MVC Mivosa eind 1968 of was het al begin 1969... Mivosa stond voor Minivoetbalclub Sint-Aloïsius, de school te Zwijnaarde waar het allemaal begon en waar ik als oud-leerling gevraagd werd door mijn vroegere onderwijzer, broeder Pol. Het was echter buurman Gilbert Verleye, toen speler bij Racing Wetteren (bevordering) die mijn ouders kon overtuigen om met hem te minivoetballen bij de broeders. Met een raspaardje als Gilbert in de rangen (hij speelde nadien jaren in eerste nationale bij Zottegem) en een trefzekere André Cnudde (jeugdspeler bij AA Gent toen) verwierven we meteen de eerste titel. De jonge snaken moesten nadien echter om beurt hun legerdienst vervullen en het succesrijke ploegje viel spijtig genoeg uit elkaar.

Midden de jaren '70 stond André Cnudde echter opnieuw aan mijn deur met de vraag om samen met Yves Deruyck aan te sluiten bij REMA, het team van de gebroeders Cnudde: René, Roger, Eric en André. Later werd dit Electro Thienpont en nog later Rolluiken Weytens. In de jaren '80 mocht je als speler zowel nationaal als provinciaal als kern spelen en dat bracht mee dat ik zowat iedere dag van de week de minivoetbalpantoffels aanbond. Op maandag provinciaal, op dinsdag in de leraarscompetitie, op donderdag in kern Eke en op vrijdag nationaal in Ronse. Op woensdagnamiddag gaf ik training aan de jeugd van VC Zwijnaarde, waar ik ook secretaris was van het jeugdcomité. In 1974 startte ik als onderwijzer in Sint-Aloïsius, waar broeder Gilbert Van Hecke (toenmalig voorzitter van NOMB) me polste om binnen de federatie een jeugdcompetitie uit te bouwen en zonder dat we het beseften, waren we gelanceerd.

In 1983 ontsloeg Endré Gaal het VMF-personeel en mocht ik voor het eerst Minibabbel volschrijven en de nationale en provinciale kalenders opstellen. We kenden amper een computer langs de buitenkant... Er volgden moeilijke jaren voor de federatie met veel personeelsverloop en minder tevreden leden dat uiteindelijk resulteerde in een split begin de jaren '90. Om onze hobby te redden zaten we wekelijks bij advocaten en werd er dagelijks ten huize Van Leirberghe vergaderd. Als klap op de vuurpijl werd het secretariaat van de federatie ondergebracht in onze garage in De Pinte. Nadien werd er hard gewerkt aan de heropbouw van de federatie en werd NOMB omgedoopt tot VMF. In geen tijd werd VMF een bloeiende, financieel gezonde en professioneel gerunde federatie. In 2017, net voor het verhoopte jubileum, werden we echter genoodzaakt te fuseren met enkele andere voetbalverbonden en werd minivoetbal een afdeling van Voetbal Vlaanderen. Dat was mogelijks het ideale moment om op het hoogste niveau een stapje terug te zetten, maar het vuur bleek niet geblust. Eerlijkheidshalve wil ik er aan toevoegen dat de laatste jaren al diverse verantwoordelijkheden doorgeschoven werden naar jongere idealisten. Het zal heel waarschijnlijk niet meer op dezelfde wijze gebeuren, maar daarom niet minder goed. Ik heb er alle vertrouwen in.

Willy Van Leirberghe

1. START VAN HET MINIVOETBAL

HONGAAR ENDRE GAAL

UITVINDER VAN HET MINIVOETBAL

De geestelijke vader van dat heerlijke spelletje is Endré Gaal, een Hongaar die in 1956 bij de opstand zijn land verliet en via enkele omwegen in ons land verzeilde. Bandi (Endré) Gaal werd op 17.07.1931 geboren in Kalosca en overleed op dezelfde datum 83 jaar later (2014) in Budapest. Als student was hij midden de jaren '50 actief in het verzet tegen de Sovjets. Een opstand die door het communistisch bewind bloedig onderdrukt werd, wat resulteerde in een enorme evasie uit het Magyarenland. Duizenden Hongaren vluchtten naar Oostenrijk en vandaar verder de Westerse wereld in. Endré belandde in België, de Toekomststraat in Sint-Amandsberg was zijn eerste adres. Hij wou zijn universitaire studies hier verder zetten, maar het taalprobleem stak daar een stokje voor. Endré was echter ook een begenadigd voetballer en kwam via Racso Sint-Amandsberg snel bij La Gantoise (AA Gent) terecht. Toen trainer Delfour verhuisde naar Cercle Brugge, nam hij Endré mee naar West-Vlaanderen, waarna hij ook nog een seizoen bij SK Deinze speelde. Tijdens die voetbaljaren studeerde hij regentaat L.O. in Torhout, waarna hij als sportmonitor tewerkgesteld werd in 'Ter Groene Poorte' te Brugge. Het was daar dat hij voor het eerst uitpakte met minivoetbal.

Hij werd aangezocht om de jeugd van Cercle te trainen en tijdens de zomermaanden in 1961 organiseerde de stad Brugge een voetbaltoernooi

voor miniemen. Endré zou een groepje voorbereiden, maar hij stuitte op een immens probleem. Het terrein was veel te groot voor de jonge snaken, de bal geraakte maar sporadisch voor doel en dat was een rem op de voetbalvreugde en –intensiteit en Endré zag te weinig technische vooruitgang. De oplossing lag hem er in het terrein te halveren en in de breedte te spelen naar voor de gelegenheid ook kleinere doelen. Een vooruitstrevende gedachte, want 45 jaar later zou de KBVB haar jeugdcompetities volledig volgens dit principe hervormen. De ingreep werd ook door de entourage van de jeugdspelers positief onthaald en de ouders en vrienden acteerden ook wat graag op het kleinere terrein. Endré dacht na en wou het straatvoetbal zoals hij het kende in Hongarije op een afgebakend terrein in een georganiseerde vorm gieten. Hij wou de intensiteit en de techniek verhogen en daarom werden het terrein en de doelen nog wat meer gereduceerd. En niet alleen de jeugdspelers, maar ook de fanionspelers van Cercle Brugge waagden zich geregeld aan een partijtje miniatuurvoetbal, de eerste naam van het nieuwe

spelletje. Pierre Reynaert, journalist van Het Volk, schreef er als eerste een reportage over. Toen later een competitiewedstrijd van Cercle Brugge door de weersomstandigheden niet kon doorgaan, werd de vrijgekomen tijd en ruimte gevuld met een partijtje minivoetbal dat op de radio verslagen werd door Bob Deps, één van de iconen toen. Het miniatuurvoetbal kreeg ook aandacht op TV, want Endré Gaal werd door de grote Rik De Saedeleer geïnterviewd voor Sportarena. In het populaire zondagnamiddagprogramma ‘Binnen en Buiten’ werden wedstrijdflitsen en interviews uitgezonden. Voor de opkomende discipline was dit een enorme publiciteit. Van overal kwamen er vragen naar de reglementering van de nieuwe sport en naar aanleiding van deze interesse werden de eerste plannen gesmeed voor het stichten van een sportbond. In 1968 werd te Brugge een Raad van Bestuur gevormd van 17 mensen en werd de BZMVB (Belgische Zaal- en Miniatuurvoetbalbond) opgericht. Een dispuut rond de auteursrechten over de reglementering leidde echter tot een nog snellere ontbinding dan oprichting van de nieuwe federatie...

Het eerste officiële scorebord van de Miniaturvoetbalbond werd decennia lang op Sint-Aloisius gebruikt voor allerlei wedstrijden die er gespeeld worden.

Enkele maanden later werd te Gent de Nationale Onafhankelijke Minivoetbalbond opgericht en de federatie kende snel een sensationele groei, zoals verder in dit boek beschreven. Een droom van Endré werd in 1977 gerealiseerd toen te Eke de eigen Budapestsporthal gebouwd werd. Naast de Bandi-sporthal in Melle gaf dit het minivoetbal in het Gentse een geweldige boost. Endré koesterde echter vrij snel de droom zijn sport ook internationaal uit te bouwen en het willen lopen vooraleer men kan stappen, nekte het minivoetbal. De internationalisering zoog de federatiekas leeg en daarnaast kregen de eigen competities niet meer de aandacht die ze verdienden en die wilden niet langer meer de melkkoe zijn van NOMB. Het NOMB-secretariaat was in die tijd ook ondergebracht in sporthal Budapest en de belangen van vzw NOMB en bvba Budapest gescheiden houden, verliep niet vlekkeloos. Er kwam onenigheid in het bestuur en de stugge houding van Endré leidde er toe dat hij als secretaris-generaal weigerde samen te werken met het oude en vernieuwde bestuur wat tot een split in de federatie leidde. Endré probeerde een nieuwe federatie op te richten, maar geraakte in korte tijd alles kwijt en moest zelfs de sporthal verkopen. Hij keerde terug naar zijn geboorteland waar

hij enkele jaren later overleed. In de beginjaren bewonderde ik Endré om zijn charmes om iedereen te motiveren en te enthousiasmeren. Deze eigenschappen droegen ontegensprekelijk bij tot de snelle groei van het minivoetbal. Nadien zag ik bij Endré enorm veel wantrouwen en gebrek om een democratische beslissing te aanvaarden, hij duldde geen tegenspraak. Diverse verzoeningspogingen bleven onbeantwoord en een hechte vriendschap op die manier zien wegwijnen deed pijn.

BROEDER GILBERT VAN HECKE BRENGT REDDING

Gilbert Van Hecke bleef bijna 25 jaar voorzitter van NOMB, maar de bescheidenheid zelf werkte hij vooral achter de schermen. Hij zag in 1939 het levenslicht te Zelzate en werd een sportieve Broeder van Liefde, want hij speelde veldvoetbal bij SLV Zelzate en FC Gentbrugge (de terreinen lagen naast de scholen waar hij les gaf). Endré Gaal woonde in de jaren '60 te Varsenare en later in Gits en was als sportmonitor tewerkgesteld bij Bloso. In die hoedanigheid kwam hij in 1964 in contact met broeder Gilbert Van Hecke, leraar L.O. te Gentbrugge. Endré introduceerde er zijn 'minivoetbal' en den broeder had de microbe snel te pakken. Met zijn leerlingen trok hij nadien regelmatig naar De Groene Poorte te Brugge om er te minivoetballen. Toen broeder Gilbert nadien verhuisde van Gentbrugge naar Zwijnaarde verloor hij alle contact met Endré, maar in de nieuwe omgeving bleef Gilbert wel het minivoetbal propageren. Na de Brugse belevenissen (snelle split van de jonge federatie) ontmoetten Gilbert en Endré elkaar toevallig in een Gentse Volkswagengarage, want intussen was Endré ook verhuisd naar De Pinte. In die garage werden de eerste plannen gesmeed om in Zwijnaarde een nieuwe minivoetbalcompetitie op te starten.

Endré Gaal wou zo vlug mogelijk een nieuwe bond stichten en kreeg een ferme steun in de rug van radiojournalist Piet Theys. Die vroeg Endré namelijk om een interland te organiseren tussen een team Hongaarse en Belgische ex-voetballers en flitsen van die wedstrijd zouden uitgezonden

Broeder Gilbert Van Hecke werd de eerste voorzitter van NOMB.

worden op de namiddag dat de topper Anderlecht – Standard gespeeld werd, meer dan honderdduizend luisteraars verzekerd. Om het geheel nog wat meer cachet te geven, werd een voorwedstrijd georganiseerd tussen radio- en TV-vedetten en een plaatselijke leraarsploeg. In alle Gentse broederscholen werd propaganda gevoerd en St.-Aloïsius verwelkomde die namiddag in december 1968 maar liefst 1700 toeschouwers en wij waren daar één van. Dat was trouwens mijn school, want ik doorliep er zowel het lager, het middelbaar en later ook nog de normaalschool om er nadien meer dan veertig jaar les te geven en tussendoor heel veel te minivoetballen. Ik supporterde die zondagnamiddag voor mijn leerkrachten die het opnamen tegen Piet Theys, Jan Schots, Jan Wauters, Marc Stassijns, Guy Polspoel en Urbaan De Becker en in de interland zag ik de Gantoise-vedetten Maurice Willems, André Van Herpe, Maurice Berlot, Roland Storme, Richard Orlans en Fernand Van Hoorebeke aan het werk. Endré Gaal was aanvoerder van de Hongaarse ploeg met verder nog enkele Magyaren die toen in België actief waren zoals Nemes, Banki, Varga en Brassai. De partij eindigde op 14-14 en in de verlengingen scoorde André Van Herpe het winnende doelpunt. Het werd een eerste minivoetbalhoogdag en ook ik was meteen verkocht. Als student van Sint-Aloïsius werden wij die dag meteen aan het werk gezet. Wij verkochten die namiddag honderden reglementenboekjes tegen 20 frank (gold ook als inkom). De overdekte hall van Sint-Aloïsius met het grote Christusbeeld werd de eerste minivoetbaltempel. Broeder Jules, de kok te Zwijnaarde met iets mindere kwaliteiten dan Sergio Herman, die mij meer dan twintig jaar ‘voederde’ was de eerste zaalwachter. Hij zorgde ook voor de bescherming van de glazen deuren en zette iedere avond alles plichtgetrouw terug op zijn plaats, waarna hij de spelers vervoegde in de cafetaria - jaren later mijn eerste klaslokaal met dezelfde horloge dat nog altijd stilstond...

In de beginjaren was Broeder Gilbert zelf een actieve, bijzonder sterke speler bij Schaarken - een verzameling Zwijnaardse vrienden rond de familie Defreyne, waarvan de oudste het ook tot in de eerste ploeg van KAA Gent (La Gantoise) gebracht had. Schaarken bezat alvast de grootste supportersschare, want de internen van de school waren de

vurigste supporters van internaatsverantwoordelijke broeder Gilbert. In 1977 verhuisde broeder Gilbert naar Sint-Laurens in Zelzate en sloot hij aan bij eerste provinciale Markies Zelzate. Zoveel jaren later stonden we dus opnieuw tegenover elkaar. Met de Zelzaatse leerlingen startte Gilbert jaren later in de pas opgerichte zaterdagnamiddagcompetitie te Eke. Sportiviteit was het stokpaardje van Gilbert, minivoetbal was fun als het op een sportieve manier gespeeld werd. Gilbert straalde eerlijkheid, correctheid en sportiviteit uit. Hij was niet de man van de grote uitspraken, maar wel van verzoenende woorden. Dit ervoeren toen we jaren later als redacteur van Minibabbel Gilbert maandelijks polsten om zijn voorwoord te schrijven. Hij polste wat er in de voorbije maand gebeurd was, maar in het voorwoord konden we het altijd mooi verbloemd lezen, maar toch werd geschreven wat moest geschreven worden. Toen in de beginjaren '90 de moeilijkheden binnen de federatie de kop opstaken, zag hij zich verplicht tegen zijn vriend Endré Gaal in te gaan, want die rechtlijnigheid had hij wel. Nadat alle moeilijkheden van de baan waren, gaf hij het voorzitterschap door aan Marc Neetesonne en ontmoetten we hem nog enkel op de finales van de Beker van België of andere festiviteiten waarop onze ereleden uitgenodigd worden.

ANDRÉ VAN HERPE MEDESTICHTER

MINIVOETBALFEDERATIE

Om een nieuwe sport te lanceren is een gekende naam in het bestuur zowat een must en bij NOMB was dat André Van Herpe. Nochtans kennen we André vooral als een bijzonder bescheiden en zeer eenvoudige persoon, iemand die nooit op het voorplan kwam of wou komen. Minzaam, vriendelijk en hartelijk in de omgang. André was een begenadigd voetballer die de glorieperiode van het grote Gantoise vorm gaf en veertien maal het shirt van de nationale ploeg droeg. André werd geboren op 26.10.1933 en belandde in 1949 als scholier bij La Gantoise. In 1951 debuteerde hij bij de junioren en amper één jaar later speelde hij

reeds in de A-ploeg. Hij maakte deel uit van de ploeg 'Gantoise 25', de formatie die 25 opeenvolgende wedstrijden ongeslagen bleef. Als speler van eerste nationale was hij ook nog fulltime onderwijzer te Ledeberg. Dat was wel nodig, want voor een overwinning kreeg je toen 2000 frank of 50 euro. Als speler van de nationale ploeg kregen ze enkel een vergoeding voor werkverlet. Als internationaal debuteerde hij op 14.10.1956 tegen Nederland. Bekende generatiegenoten waren Richard Orlans, Vic Mees, roste Willems, Jef Jurion, De interlands in Algerije, Roemenië, IJsland... waren in die tijd mooie uitstappen. Na zijn actieve periode (Gantoise, Racing Brussel, Racing White) was hij ook nog trainer van Stade Kortrijk, Racing Wetteren, Harelbeke en Lovendegem.

ANDRÉ VAN HERPE, de derde medestichter van de minivoetbalfederatie, in gesprek met goede vriend Maurice Willems. Beiden maakten in de jaren '50 furore bij La Gantoise en bij de Rode Duivels. Later speelden ze nog vele jaren in het veteranen-minivoetbalteam MV Braeckman.

Eind de jaren '60 werd hij opgezocht door Endré Gaal, die hem nog kende van zijn Gantoiseperiode. Minivoetbal wekte direct André zijn interesse op en in geen tijd werd hij medestichter van de nieuwe federatie en zetelde hij tot 1991 in de Raad van Bestuur. Met zijn bekende Gantoisevrienden vormde hij de ideale ploeg om in diverse Vlaamse sporthallen de nieuwe sport te promoten. Voor deze propagandawedstrijden werd hij zelfs zes weken geschorst door de Belgische Voetbalbond wegens deelname aan niet-toegestane activiteiten. Hij was jarenlang een actieve speler van MV Braeckman, de ploeg die NOMB-veteranentitels vergaarde als postzegels. Hij bouwde dus actief mee aan de snelle groei van de federatie en nog actiever toen hij samen met zijn broers een privésporthal bouwde te Melle. In Den Bandi (genoemd naar de koosnaam van Endré Gaal) werd er vanaf 1975 iedere avond druk geminivoetbald. André was een propagandist van het zuivere, technische, sportieve minivoetbal. Minivoetbal is de heerlijkste sport, maar het moet sportief blijven. In 1991 kwam er een einde aan de minivoetbalwerking voor André en dat allemaal in een versneld tempo. De jaren begonnen te wegen en André zag het niet meer zitten om iedere avond de cafetaria open te houden en de sporthal werd verkocht aan Capiauprojects. Geen plaats meer voor minivoetbal, maar wel voor allerlei TV-opnames. Momenteel is het een gemeentelijke hall. Bij de federatie staken interne moeilijkheden de kop op en André gaf ontslag uit de Raad van Bestuur. Het deed hem pijn om op een dergelijke manier afscheid te moeten nemen van de federatie waarvoor hij zo hard gewerkt had. André werd opgenomen als erelid en is jaarlijks nog van de partij op finales van de Beker van België of VMF-feesten. Op de begrafenis van Endré Gaal sprak hij in een emotionele boodschap over zijn liefde voor deze fantastische sport en zijn uitvinder en de stichter van de NOMB-federatie.

2. MIJN EIGEN MINIVOETBAL VERHAAL

HET SPORTIEVE VERHAAL

SPORTIEVE LOOPBAAN START MET MIVOSA IN 1968

Voor mij begon het dus onmiddellijk na de oprichting van de nieuwe federatie in Zwijnaarde. Buurjongen Gilbert Verleye, één van de allerbeste minivoetballers ooit, was op zoek naar spelers voor de uitbouw van Mivosa I. Een ploegje oud-leerlingen onder leiding van broeder Pol, die ons nog kende van onze lagere schooltijd op Sint-Aloïsius. Er was ook Mivosa II met iets oudere spelers of vooral vaders. Ik was nog geen 16, maar omdat brave Gilbert het vroeg stemden mijn ouders toe. Ik was het jongste van de bende, want de andere spelers als Marc en Etienne Steurbaut, André Cnudde en Jan Van Tulder en uiteraard ook Gilbert hadden toch een paar jaar meer op de teller. De zes jonge snaken, de oudste amper 20 jaar, gingen er vol voor en haalden in het maidenseizoen meteen de titel binnen. Met amper zes ploegen aan de aftrap, maar met enkele routiniers in elke ploeg waren wij een onverwachte kampioen. Het aantal ploegen groeide snel aan en de concurrentie werd feller, maar vooral de legerdienst en studies gooiden roet in het eten. Ook broeder Pol verhuisde naar een andere school en dat betekende het einde van Mivosa (minivoetbal Sint-Aloïsius).

Op het minivoetbalterrein werd ik opgemerkt door bestuursleden van veldvoetbalploeg VC Zwijnaarde en debuteerde ik als 16-jarige onmiddellijk in de eerste ploeg. Na het mini de start van mijn veldvoetbalcarrière, want ik had voordien nergens een aansluitingskaart getekend. Het mini verdween daarop een drietal jaar uit ons gezichtsveld, maar daarna liep het als een sneltrein. Pas getrouwd in 1975 stond Eric Cnudde aan ons deur met de vraag om MVC Rema te versterken. Ik zou er broer André Cnudde en schoolmakker Yves Deruyck terugvinden plus Roger en René Cnudde. Rema speelde toen in tweede provinciale. De thuiswedstrijden en ook vele uitwedstrijden werden gespeeld in de hall van Sint-Aloïsius en in de pas gebouwde sporthal Bandi Melle. Sporadisch maakten we een verplaatsing naar Zelzate of Deinze of Erwetegem. In 1974 werd de sporthal van Erwetegem officieel geopend met de eerste competitiewedstrijd Madox Zottegem – Rema. Het team van Roger Vandenhautte bulkte van talent en technische kunde, maar Rema toonde zich een echte counterploeg. Zottegem had 80% balbezit, maar bij het eindsignaal flikkerde een 2-4 zege voor Rema op het bord. Het sein voor een eerste feestje en we kwamen om 3 uur in de nacht thuis. Toen was dat niet laat, want onze wederhelft was in die jaren onze vurigste supporter.

Na de geboorte van de kinderen moest de vurige supporter babysitten, maar bleven wij op het zelfde uur thuis komen... Kort na de opening van Bandi Melle werd er de Beker van het Nieuwsblad georganiseerd. Rema schreef uiteraard in en onze eerste tegenstander werd Mini Sint-Gillis-Waas. Wij werden door Karel De Mol en zijn vrienden van het kastje naar de muur gespeeld en kregen er meer dan een dozijn om onze oren. De technische beperking van enkele van onze ploegmakers werd hier op een schromelijke manier in de verf gezet, maar ook wij konden of mochten onze voet niet naast deze van Karel De Mol zetten. De Waaslanders speelden meer dan één niveau hoger. In tweede provinciale konden we de technische mankementen beter verhullen, want Rema promoveerde direct naar eerste provinciale. Naast de promotie kregen we er een nieuwe speler en niet onbelangrijk ook een sponsor bij. Marc Thienpont werd onze 'doelman' en Electro Thienpont werd de nieuwe clubnaam.

TITEL IN 1981 IN EERSTE PROVINCIALE

Concordia Gent, meer dan tien titels in de hoogste provinciale reeks, was de volgende ploeg die ons in dat eerste seizoen in eerste minivoetballes gaf. Lucien Droogers schakelde gemakkelijk een mannetje uit op de flank en bediende Roger Janssens blindelings. Het was bekend dat telkens Roger de bal kreeg in de vijfmeterzone de bordjesman aan het werk mocht. Achterin hadden de Gentenaars een solide Patrick Lammens en de broertjes Ghyselinck waren de getalenteerde werkpaarden van de Gentse kampioenenploeg. Er werd voor ons team naar enige versterking gezocht en die werd gevonden in Roland Van De Castele, ex-speler van Begonia De Pinte. Roland was snel en krachtig, maar veel belangrijker hij had een neus voor goals. Electro Thienpont kon zich opwerken tot een betere middenmotor en nam jaarlijks deel aan de Beker van België en diverse toernooien. Wij waren een echte toernooiploeg en in '79 wonnen we het bekende toernooi van 't Roosken Zwijnaarde. In de zomer van 1980 namen we zo goed als iedere week deel aan één of ander toernooi en niet zelden speelden we de finale.

Het bleek de ideale voorbereiding voor een fantastisch seizoen, want aan het einde van de competitie bezetten we de eerste plaats met één puntje voorsprong op Landbouwkrediet en vijf op Concordia Gent. We wonnen de titel door in de slotminuut van de slotwedstrijd tegen Markies Zelzate een cornerbal tegen de netten te knikken, 5-6. In de Beker van België stootten we door tot de kwartfinales en schakelden we o.a. eerstenationaler De Grauwe Zele uit. Toen kwamen we uit tegen Zon & Zee Westende, dé topper in eerste nationale met allemaal vedetten van het veld. James Storme pakte het seizoen daarop zelfs de titel in eerste nationale. Tegen het bescheiden Thienpont wonnen de West-Vlamingen met 3-2 en ranselde hun keeper in de slotact met de hand de bal uit het doelveld, één man had het echter niet gezien... In de jaren daarna konden we geen nieuwe titel meer versieren, maar waren we telkens goed voor een plaats in de topvijf en bleven we toernooien spelen dat het een lieve lust was. Het toernooi van Club 13 wonnen we drie jaar na elkaar waarop we nadien geen uitnodiging meer ontvingen. Het toernooi van Sint-

ELEKTRO THIENPONT
veroverde in 1981
de titel in eerste provinciale.
Boven: Sponsor Marc Thienpont,
Willy Van Leirberghe
en Yves Deruyck.
Onder: André Cnudde,
Roland Van De Castele
en Gaston Cuypers.

Juliaan in Gent stond ook ieder seizoen op ons programma. In de Beker van België reisden we o.a. naar Salametti Overijse. Voor aanvang kregen alle spelers een bakje druiven, maar tijdens de match werd er duchtig tegen onze schenen gestampt. We verloren de match, maar bleven nog uren gezellig nakaarten met het duo Chielens-Minnoye.

Vele minivoetbalverhalen werden geschreven, maar het mooiste bleef toch de kennismaking met vele mensen die dezelfde sport in hun hart droegen. Geen medelijden op het terrein, maar nadien samen gezellig een pintje drinken in de cafetaria (toen mocht en kon dat nog). Uren hebben we gesleten in sporthal Bandi met ploegen als Landbouwkrediet, BBL en vele andere en iedere week André Van Herpe of Cyriel Braeckman smeken voor nog één slaapmutske. In 1984 veranderde de clubnaam in Rolluiken Weytens en de eerste grote zege die we de nieuwe sponsor schonken was de overwinning in het Kersttoernooi van Eke-Budapest. Voor meer

ROLLUIKEN WEYTENS won in 1983 het befaamde Kersttoernooi van Budapest Eke.
Boven: Koen Van Snick, Carine Vermeire, Dominiek Van Snick, Alex Weytens, Yves Deruyck en Koenraad Cnudde.
Onder: Roland Van De Castele, André Cnudde en Willy Van Leirberghe.

dan 300 toeschouwers speelden we de finale tegen Ambassadeur Gent dat aantrad met kleppers als Benny De Kneef en Roald Van Peteghem (beiden van AA Gent) en Dirk Thomas (Racing Gent). Tijdens de match kreeg Dirk Thomas te horen dat hij een boete van 10 000 BEF kreeg om te minivoetballen. Sponsor Maurice De Vrieze van Ambassadeur lachte met dit bedrag en verhoogde tijdens de match de premie. Aan de overzijde speelden wij voor een bierbonneke, maar na een zeer intense wedstrijd (Marc Neetesonne floot twee strafschoepen tegen mij) wonnen wij met 6-5, winninggoal door André Cnudde dicht tegen het einde. Het werd nog een memorabele avond, want die zege werd meer dan duchtig gevierd en één van onze spelers wou 's nachts de spoorweg uitproberen als autoweg... Gelukkig kwam alles goed.

IEDERE AVOND OP HET MINIVOETBALTERREIN

In de jaren tachtig mocht een speler de provinciale en nationale competitie nog combineren en zo kwam het dat ik vrijwel dagelijks de minivoetbalpantoffels aanbond. Op maandag speelde ik provinciaal met Weytens en op vrijdag nationaal met Patisserie Debels Ronse (2de nationale). Tussenin speelde ik op dinsdag met de leerkrachten en op donderdag in Kern Eke met De Nachtridders die in 1984-85 de titel wonnen na een felle strijd met 1981 (huidig Dagbladhandel Westveld met Guido Callaert als roerganger). Eind de jaren '80 wonnen we in derde provinciale ook nog eens een titel. Als oudjes speelden we toen samen met de zonen van André Cnudde. Ik eindigde mijn sportieve 'carrière' bij de veteranen van Opel Haeck Drongen, maar ik woog in die periode een tien kilo teveel en was niet echt een versterking voor het team. Toen ik een hardnekkige verrekking opliep, was dit het moment om de pantoffels aan de haak te hangen. Ik had nooit gedacht dat het zo gemakkelijk zou gaan, want minivoetballen was mijn leven.

Naast actieve speler was ik vanaf 1980 ook minivoetbalscheidsrechter en dat bleef nadien onze enige actieve beleving. Een kleine anekdote uit die periode toen ik wekelijks naar Ronse reed. Ik kwam een zoveelste keer rond twee uur 's nachts van Ronse toen in Leupegem een Volvo rechts van de weg stond en in mijn binnenste had ik medelijden met de chauffeur die in panne gevallen was. Eenmaal er net voorbij was auto en chauffeur springlevend, want ik kreeg me daar nen flits in mijn spiegel waar gans Leupegem mee verlicht was. In die periode mocht je nog 120 km/u. op de N60 en om zeker te zijn dat ik geflitst was, maakte ik beneden rechtsomkeer en reed de berg opnieuw op. Toen ik aan 110 km/u. opnieuw naast de Volvo kwam, zag ik net bijtijds het bord van 90 km/u., bliksemsnel de remmen dicht of ik zorgde twee minuten na een eerste weerlicht voor een tweede lichtflits. Die smeer.. stond twee meter voorbij dat nieuw geplaatste bord en in die voorbije week waren er honderden chauffeurs geflitst.

TE WEINIG AMBITIEUS ALS SCHEIDSRECHTER

GESTART ALS GELEGENHEIDSSCHEIDSRECHTER

Toen ik als actieve speler verhuisde naar De Pinte en een jaar later op 400 m van onze woning sporthal Budapest verrees, was dat een ongekende weelde en het duurde niet lang of ik was er kind aan huis. Het gebeurde in die tijd vrij frequent dat een scheidsrechter niet kwam opdagen en dan was vanuit den Budapest het telefoonnummer van Willy draaien dé oplossing. Ik was geen scheidsrechter, maar ik floot op de duur toch meerdere matches per week tot Albert Van Hecke, voorzitter van het scheidsrechterscomité, me polste en aanraadde om de cursus te volgen. Veel fluiten zat er in het begin niet in, want ik speelde bij te veel ploegen. Ik had (heb) echter één grote fout, ik kon/kan geen neen zeggen. (Daarom is mijn vrouw zo gelukkig). Het aantal wedstrijden per maand nam wel toe en toen ik het aantreden op vrijdag met Ronse wat terugschroefde, promoveerde ik snel tot nationaal scheidsrechter. Ik had echter niet de ambitie om tot de top door te dringen, daarvoor was ik te weinig gedreven. Mijn voornaamste doelstelling was de lege gaten opvullen en of dit nu kern, provinciaal of nationaal was, om 19 of 22 uur, dat was mij om het even.

Als scheidsrechter stelde ik me volledig ten dienste van de federatie. In die tijd moesten descheidsrechters nog zelf hun aantal verplaatsingskilometers noteren en een mooi compliment kreeg ik van penningmeester Lucien Blomme. Om enige controle en vergelijking uit te voeren, werden de lijsten van de gebroeders Van Leirberghe als maatstaf genomen, want die waren betrouwbaar. Toen gebeurde het dat een scheidsrechter van Oostakker aan meer kilometers kwam naar Sint-Gillis-Waas dan wij uit De Pinte en Lucien reed vanuit Zwijnaarde ook wel eens naar Sint-Gillis... Maar ik stelde me niet alleen ten dienste van de federatie, ook van de clubs. In de luwe competitie maanden waren er her en der talloze toernooien en samen met mijn broer heb ik er toch wel enkele gefloten en net als de spelers destijds gingen we niet altijd direct naar huis... (nog

Het arbitreran bleef een leuke hobby.

een slechte gewoonte van ons). Grote moeilijkheden heb ik niet gehad, maar ik herinner me wel dat één van de clubs na een rode kaart in Bloso mijn kleedkamer binnendrong en mijn broek een wasbeurt gaf... Ik kon ze net betrappen en dat werd voor hen spijtig genoeg een dure zaak. Ik herinner me ook een wedstrijd in West-Vlaanderen waar de kapitein nogal veel noten op zijn zang had en na een gele kaart me toeriep dat hij zaterdagmorgen eens met Willy Van Leirberghe zou bellen en of ik die kende en dat ik dan wel een toontje lager zou zingen... Ik raadde hem aan dit zeker te doen. Een uur later kwam hij zich in de cafetaria uitgebreid excuseren en werd er duchtig gelachen om het voorval. Zoals iedere ref heb ik ook mogen horen dat ik wellicht nog nooit op een minivoetbalterrein gestaan had en dat ik de reglementen eens moest leren. We waren bijna dagelijks bezig met die reglementen...

Ik kwam ook één keer te laat op een wedstrijd. Gaston Severens belde me 's namiddags op om in Kluisbergen een nationale wedstrijd te fluiten. Kluisbergen

speelde al jaren om 22 uur... en ik luisterde wellicht maar half. Toen ik om 21.05 mijn tas aan het klaarmaken was, kreeg ik telefoon van een zenuwachtige Dirk Vlaemynck van MVZ Zedelgem. 'Willy, we stoan hier in Kluisbergen en der is hier nog geine arbiter...'. Mijn antwoord was dat er over een kwartier één zou zijn. Aan 160 km/ uur naar Kluisbergen, de match gefloten en nadien heel wat pintjes gedronken van twee tevreden ploegen die het fantastisch vonden dat ik hen zo snel uit de nood had geholpen...'. Hiermee is ook dat geheim bekend geraakt.

BEKERFINALE GEWEIGERD

Ik herinner me wel dat ik indertijd ieder seizoen als openingswedstrijd Huize Goossens Appels - T.Windels Ingelmunster mocht/moest fluiten en die topper tussen de twee tenoren als opener was zelden een cadeau. Ik heb te Appels als scheidsrechter veel zweet gelaten. De meeste spelers en bestuursleden kenden me wel en dat was geen nadeel. Ik hoorde soms in de kleedkamer al: Het is Willy van den Bond, dus mondje dicht en sportief zijn. Eenmaal de wedstrijd begonnen was, werd de waarschuwing wel eens vergeten. Ik had ook nooit dorst toen ik naar huis ging, want het mooiste moment van de avond was toch wel de babbel aan de toog met spelers en/of bestuursleden nadien. Ik heb het mini altijd geapprecieerd voor de sociale rol die het vertolkte. Ik heb enorm veel mensen leren kennen en waarderen. Ik floot regelmatig in eerste nationale, maar ik was daar nooit vragende partij voor. Toen in de jaren '80 de bekerfinale te Zele gespeeld werd, polste Albert Van Hecke mijn broer en mij om de finale te fluiten. Beiden waren we van mening dat gezien mijn bestuursfunctie dit nogal gevaarlijk en voor ons onnodig was en er werden twee andere refs aangeduid, die het overigens uitstekend deden.

Als scheidsrechter was ik zeker geen kaartengever, ik liep er nog teveel als speler tussen en was ook een voorstander van het spel te laten doorgaan. Ik kreeg dan ook dikwijls naar mijn hoofd dat voordeel niet bestond in minivoetbal, hoewel het letterlijk in het reglement stond. Ik heb in gans

mijn loopbaan maar een handvol rode kaarten gegeven en had nooit de behoefte om de straf van die speler te kennen. Mijn werk zat er op en wat er nadien gebeurde, was voor een ander comité. Toen bij een wedstrijd een bestuurslid zich excuseerde omdat ze nogal fors gelogen hadden op de zitting met de medewerking van de tegenstander viel ik dan ook uit de lucht. Gaston Severens predikte als opleider of mentor dikwijls dat je als scheidsrechter moest proberen alles te zien, maar dat je zeker niet alles moest horen en dat heb ik goed onthouden. Draai je eens om en wacht eventjes af of de kritiek of de commotie stopt, was zijn richtlijn. Met veel collega-scheidsrechters had ik een opperbste relatie, ik hoorde hen ook wekelijks aan de telefoon voor de uitslagen. Hun taak is niet makkelijk en wellicht heb ik niet de naam, maar ik heb hen ook altijd verdedigd. Met die categorie die het enkel voor de centen deed/doet, heb ik het wel moeilijker. Minivoetbalscheidsrechters die binnen een recreatieve federatie fluiten, moeten incalculeren dat er al eens late forfaits zijn of wedstrijden verplaatst worden. Toen sommige refs betaald wilden worden bij een late afzegging zonder de verplaatsing te moeten maken, stelde ik dat dit nooit zou gebeuren zolang ik in het bestuur zat. Op de dagdagelijkse werkvloer wordt flexibiliteit gevraagd, dan mag dat toch op zijn minst ook van hobby-scheidsrechters verwacht worden. Ook zij moeten er rekening mee houden dat die recreatieve sporters veelal alles zelf uit eigen zak betalen en dat te hoge boetes niet passen in de laagdrempelige minivoetbalsport die wij willen aanbieden.

De laatste seizoenen floot ik enkel nog op vrijdag in Sint-Jozef omdat ik de sporthal moest openen en soms ook sluiten en deed ik ook mijn deel van de weekendwedstrijden. Het gebeurde dan nog frequent dat ik op andere dagen last-minute moest invallen. Fluiten was nooit een opdracht, maar een hobby. Aan nieuwe refs wil ik wel nog meegeven dat het een jaar duurt vooraleer je op het terrein komt en kunt/durft te stellen: nu gaan jullie allemaal doen wat ik beslis. Het is natuurlijk een enorm voordeel dat we scheidsrechters kunnen rekruteren uit het spelersbestand, want wie niet vertrouwd is met het reglement, krijgt het toch moeilijk.

Aan arbitreren zijn leuke herinneringen verbonden. Zo herinner ik me

een wedstrijd in Deux-Acren in tweede nationale tussen Real Deftinge en MVC Zwijnaarde. In de kantine achteraf nodigden de mannen van Zwijnaarde me uit om een kleine omweg te maken naar een leuk etablissement. Hun keeper Geert Vanthienen was verzekeringsagent en moest daar een vaststelling gaan doen. Eén van de Thaise dienstertjes was door een ontevreden klant op de stoof gezet en Geert moest de schade gaan vaststellen... Dit was uiteraard geen gewoon café, want er stonden nogal wat palen. Wij kropen heel dicht bij elkaar rond een tafel zodat er niemand tussenkon en dronken een pintje (geen champagne). Het bijzondere was dat we rechtover de kerk zaten en om het kwartier galmden de kerkklokken door de zaak. In die periode schreef ik ook voor Het Nieuwsblad en in de maandagkrant was mijn titel: 'MVC Zwijnaarde laat de klokken luiden'. Je kunt ervan op aan dat dit zinnetje jaren nadien nog geciteerd werd.

HET ADMINISTRATIEVE VERHAAL

ORGANISATIE SCHOOLCOMPETITIE

ONZE EERSTE OPDRACHT

Toen het minivoetbal in 1968 startte, zat ik op Sint-Aloïsius in het middelbaar waarna ik op dezelfde school ook nog twee jaar normaalschool volgde. In turnlessen en recreatiemomenten werd er duchtig geminivoetbald op het officiële terrein van de broeders. Toen ik in 1974 op dezelfde school als jonge onderwijzer begon les te geven, leerde ik de leerlingen ook wat graag de beginselen van het minivoetbal. Elke donderdag gaf ik een uurtje training en met de collega's speelde ik op dinsdag recreatief een matchke tegen ouders. Het aantal gelegenhedsploegjes groeide snel, waardoor we bijna wekelijks aan de slag konden. Een betere teambuilding kon je niet bedenken en de leerlingen waren onze beste supporters.

Broeder Gilbert kwam ook wel eens kijken naar zijn sport en hij vroeg mij om een school- en leraarscompetitie uit te bouwen. Ik vond het een boeiende uitdaging en stortte mij vol enthousiasme op mijn taak. Eind jaren '70 – begin '80 namen er meer dan 50 scholenploegen en een twaalfstal leraarsploegen deel. Zo kwam ik ook vrij snel in contact met Endré Gaal, die alles regelde vanuit zijn privéwoning in de Langevelddreef in De Pinte (naast die woning loopt nu het Endré Gaalpad) en met Lucien Blomme, de penningmeester van de federatie. Als organisator werd ik direct geconfronteerd met de polemiek rond het uitstellen van wedstrijden. In 1983 werd toenadering gezocht met NSVO (Nationaal Sportverbond Vrij Onderwijs) om minivoetbal in hun programma op te nemen. Op die manier bereikten we nog meer scholen en in 1985 namen reeds 32 Oost-Vlaamse scholen deel met diverse ploegen. Het mini werd bekend binnen de scholen en werd er druk beoefend. Ik genoot enorm als onderwijzer-speler-organisator en zowel met de leraars als met de leerlingen wonnen we enkele titels. Heel veel leerlingen zagen we jaren later terug op de minivoetbalterreinen, we hadden hen toch iets geleerd... Namen vermelden is gevaarlijk, maar Nico Van De Woestijne, Guido Dhaenens, Dirk Derycke en de gebroeders Van Geem en Schijvens en vele anderen werden toch echte, getalenteerde minivoetballers. Namen van tegenstanders uit die tijd waren Koen De Vleeschouwer (Eendracht Aalst en nu één van de bazen bij Patrick) en Gino Van Geyte (marathonloper maar een technisch enorm bedreven minivoetballertje bij Hamme), In de leraarsploeg was ik omringd door enkele sterke broeders zoals Bert Tips, René Van Tichelt, Gaston Cuypers en Hugo Van Steenlandt en was Henri De Kesel ook wekelijks van de partij.

In de kerstvakanties organiseerde Karel De Mol in Sint-Gillis-Waas een lerarentoernooi en dat werd telkens een heel gezellige dag. Andere leraarskampioenen waren Koevliet Zele met Marnix Boeykens en Eric Tranoy. Eugène Devarrè kregen we nog als inspecteur over de vloer, waarbij er amper over onderwijs gepraat werd. Sint-Jan-Berchmans speelde met Rudy Schoutteten, Marc Decaestecker en Marc Neeteessonne en Sint-Jozef met Guy Schepens en – en ook deze ploegen verwierven één of meer titels. RBS Gavere was ook enkele jaren van de partij met Lucien

Gellinck (AA Gent) als uithangbord. RBS Kalken was niet de meest getalenteerde ploeg, maar is na meer dan 40 jaar nog steeds actief in kern Evergem als GO Kalken. Traditioneel werd er ieder jaar op 1 mei een groots jeugdtoernooi georganiseerd in sporthal Budapest met deelname van heel wat schoolploegen, want ze konden er maar niet genoeg van krijgen. Als competitieleider van de school- en jeugdcompetitie kreeg ik een plaatsje in het dagelijks bestuur, maar dat bleek snel een papieren titel te zijn. De Raad van Bestuur werd uitgebreid tot zes leden, naast de drie stichters zetelden ook A. Van Hecke, R. Boterman en E. Van Acker in het hoogste orgaan van de federatie en zij hielden de touwtjes stevig in handen. Ik moet wel toegeven dat ik voor de organisatie van de schoolcompetitie nooit tevergeefs aanklopte bij die Raad van Bestuur, we genoten heel veel steun en Endré Gaal kon ons en anderen enorm motiveren.

ONVERWACHT OOK KERNSECRETARIS

EN KALENDERMAKER

In die zelfde periode hadden de aanwezige NOMB-bestuursleden op een algemene vergadering met de clubs moeilijkheden om hun programma van de Beker van België in elkaar te boksen. Hoe geraakten ze met een 70-tal inschrijvingen aan een finale? Mijn logische voorstel was om eerst zes voorrondewedstrijden te spelen en nadien de 1/32 finales, enz. Na de vergadering werd ik door Endré Gaal en Albert Van Hecke gevraagd om toe te treden tot het comité 'kalenderopmaak'. Aan comités en adviesorganen geen gebrek, maar echt inspraak... In 1977 verhuisde ik van Zevergem naar De Pinte en op 400 m van onze nieuwe woonst werd kort daarna sporthal Budapest opgetrokken, waar het NOMB-secretariaat werd ondergebracht. Ik sprong dus regelmatig eens binnen op het secretariaat met een verslag van de schoolcompetitie voor de Minibabbel of voor het opmaken van de rangschikking van de jeugdreksen. Zo gebeurde het ook wel eens dat ik Guido Elias, toenmalig secretaris op de federatie, wel eens

een handje toestak om de rangschikking van de nationale en provinciale reeksen op te maken. Dat gebeurde toen allemaal handmatig, want de computer hadden ze bij NOMB nog niet ontdekt.

Toen de kerncompetitie te Eke werd opgestart, werd Dirk Blomme de eerste secretaris, maar toen zijn zus enkele jaren later haar ontslag kreeg als werknemer van NOMB, hield Dirk het ook voor bekeken en kreeg ik de vraag om te helpen bij het secretariaatswerk. Veel hield dit aanvankelijk niet in, want de administratie werd door het NOMB-secretariaat verricht onder het toeziend oog van Endré Gaal. In 1983 ging het van kwaad naar erger op het secretariaat en stapte iedereen ineens op of werd ontslagen. Endré Gaal riep nog maar eens mijn hulp in en het eerste wat ik in elkaar mocht boksen was het aprilnummer van Minibabbel. Ik schreef een gans weekeind bijna dag en nacht, maar toen alle teksten mooi gezet waren, viel onze eerste Minibabbel toch wel heel dunnetjes uit... Op zaterdag moest ik alle uitslagen verzamelen (nationaal-provinciaal-kernen), verslagen schrijven van de nationale en provinciale competitie en 's avonds alle resultaten en teksten bij journalisten in het Gentse en op de krantenredacties afgeven. Gazet van Antwerpen in Sint-Niklaas was de verste verplaatsing. Ik begon voor 8 uur 's morgens en mocht blij zijn als ik om 19 uur thuis was. Ik zat er tot over mijn oren in en voelde mij verantwoordelijk voor de talrijke ploegen. Ik kreeg van de clubs heel veel appreciatie en erkenning, wat een enorme voldoening gaf. Pas vele jaren later deed de fax zijn intrede op de federatie en werden er vele kilometers uitgespaard. De grootste opdracht kreeg ik echter in de vakantie 1983. NOMB zat zonder secretariaat en Endré Gaal vertrok met een vijftig koppige delegatie voor tien dagen naar Hongarije. Ik kreeg de taak de nationale en provinciale kalender op te stellen. Ik kende amper een computer langs de buitenkant en had geen zaalgegevens van de clubs, daar was nog niet aan gedacht... We moesten ineens onze geplande familiereis uitstellen om een minivoetbalkalender klaar te hebben tegen september.

STROEVE SECRETARIAATSWERKING

Als vervangers van de verdwenen secretariaatsmedewerkers werden in de volgende jaren de kinderen van Endré Gaal binnengeloodst. Met alle respect, maar die liepen niet over van motivatie en hadden weinig of geen binding met het minivoetbal. Niet alleen ik voelde dat het de verkeerde kant opging, vanuit diverse hoeken regende het klachten. Vooral de talrijke West-Vlaamse kernen voelden zich in de steek gelaten en haakten één voor één af. In de Westgouw kreeg NOMB snel een negatief imago. Die trend zette zich ook door naar Oost-Vlaanderen en er haakten ineens meer kernen af dan er bij kwamen. Ook de inschrijvingen voor de nationale en provinciale competitie liepen achteruit. Endré Gaal had iets teveel aandacht voor de internationale werking en er kwamen signalen van een slecht financieel beleid. De vergoeding van de scheidsrechters werd steeds maar later en later uitbetaald en toen ik op het secretariaat een brief vond van de verzekering dat er geen uitbetalingen meer zouden gebeuren tot de achterstallige premies betaald werden, trok ik aan de alarmbel en signaleerde dit aan enkele leden van de Raad van Bestuur, want Endré Gaal schermde steeds met het excuus van een te late uitbetaling van de subsidies door Bloso. Die betaalden te laat, maar vooral omdat de dossiers niet in orde waren of te laat werden ingediend. NOMB geraakte in een malaise.

Mijn signalement aan de leden van de Raad van Bestuur werd door Endré niet in dank afgenomen en er werden me stelselmatig taken ontnomen. Aanvankelijk geen probleem, want ik had er toch veel te veel. Op zeker moment werd Jacky Van De Kauter met zijn vrouw binnengehaald als 'crisismanagers' en werd er een dagelijks bestuur opgericht. Het werd snel duidelijk dat die er alles moesten aan doen om Willy Van Leirberghe aan de kant te schuiven, want die wist teveel. Na een onmogelijk dispuut op een zaterdagmorgen in september 1990 nam ik mijn valiesje en stapte het af. Ik had NOMB niet nodig en NOMB mij duidelijk ook niet. Mijn directie op school vroeg me direct of ik de vrijgekomen vrije tijd wou opvullen met het geven van buitenschoolse Franse lessen op zaterdagmorgen en als ontspanning gaf ik minivoetbaltraining, want

ik bleef gebeten van het spelletje. Na een dikke maand afzijdigheid kreeg ik telefoon op school van mijn vrouw dat Endré Gaal bij ons thuis geweest was (nooit eerder gebeurd) met de vraag hem te contacteren. Op zaterdagmiddag bouwde ik echter met mijn vader een extra garage en ik gaf dit voorrang tot Endré 's namiddags terug aan mijn deur stond. De crisis was compleet zo te horen en na duizend excuses kwam de vraag de draad terug op te nemen. Eerlijk gezegd had ik geen tijd en ook weinig goesting, maar ik wou de clubs ook niet in de steek laten en trok dus naar het secretariaat om de uitslagen in de computer te brengen, klasseringen te printen en wedstrijdverslagen te schrijven. Meer wou ik aanvankelijk niet doen.

DE FEDERATIE STAAT OP SPRINGEN

Binnen de week kreeg ik telefoon van broeder Gilbert met de melding dat gans het bestuur met diverse comités in ruzie lag en dat er op zondagvoormiddag een vergadering plaatsvond te Gent met enkele mensen die het goed meenden met de federatie en dat hij er me graag bij had. Nu zat ik er middenin. Op zaterdagmiddag werkte ik opnieuw op het secretariaat en had een moeilijk gesprek met Endré die met iedereen wou afrekenen, maar mij per se in zijn nieuw bestuur wou zien. De andere partij wilde de volledige werking boycotten, maar dat vond ik net een brug te ver. Marc Neetesonne en ik kregen daarop de opdracht een verzoeningspoging te ondernemen met Endré. Dit werd een onderhandeling van weken en zelfs maanden en op een winterse nacht verlieten Marc en ik den Budapest met de regeling dat iedereen de draad weer opnam, maar dat Endré Gaal geen financiële armslag meer kreeg. De federatie stond voor drie miljoen Belgische franken in het rood en dat kon enkel hersteld worden door een harde sanering. Het was algemeen bekend dat Endré iets te kwistig met het chequeboekje zwaaide. Toen er bv. een Angolese student binnenstapte om een boekje voor zijn studies te verkopen, werd hij door Endré getrakteerd op een viergangenmenu in een restaurant te Eke, uiteraard op kosten van NOMB en zulke zaken konden niet meer getolereerd worden.

Na vele gesprekken gaf Endré dus eindelijk toe en ik herinner me nog dat we in de sneeuw op de parking van Budapest met Marc nog wat napraatten en met een goed gevoel een stuk in de nacht naar huis trokken. We konden starten met de heropbouw van de federatie waarbij niemand zich hard gekwetst moest voelen. Lang duurde de euforie echter niet, want toen ik 's anderendaags met mijn leerlingen zaal Budapest binnenstapte voor het spelen van een wedstrijd voor de schoolcompetitie, waren de eerste woorden van Endré Gaal: 'Wat we hier vannacht beslist hebben, dat mag je vergeten, ik laat me door niemand de les spellen, klein ventje.' De ganse namiddag kon ik het faillissement van NOMB niet uit mijn hoofd zetten. De copains werden onmiddellijk verwittigd en een zoveelste spoedvergadering werd belegd. Een groep bestuurders wou de uitdaging aangaan NOMB over te nemen en via een goede werking de schulden weg te werken.

GARAGE ALS SECRETARIAAT

Een eerste moeilijkheid die de kop opstak was dat het contract van NOMB met BVBA Budapest voor de huur van het secretariaat binnen de 14 dagen ten einde liep. Endré wou het contract enkel vernieuwen als aan zijn voorwaarden voldaan werd. Wij waren echter niet van plan ons te laten chanteren en al helemaal niet om zijn eisen in te willigen. Binnen de 14 dagen een secretariaat vinden zonder geld in de kas was onbegonnen werk en daarom werd maar beslist alle documenten met computer en kopieermachine te verhuizen naar onze garage in de Snyersput te De Pinte. Die beslissing werd zonder medeweten van mijn vrouw genomen en dus kreeg ik er nog een zware opdracht bij. De wekelijkse vergaderingen met een tiental personen werden bij ons in de living gehouden en toen was er nog geen rookverbod en hingen er net nieuwe overgordijnen. Ik moet er wellicht geen tekeningetje bij maken dat we in die periode net wat meer volzinnen hadden dan een woordje. Eén van de eerste beslissingen van de groep was het aanstellen van Johan Rotsaert als secretaris van NOMB. Zijn werkterrein (bureau) was onze garage, maar we moesten wel

gans onze woning open stellen, want hij moest toch nog naar het toilet kunnen. Ik liep toen op eieren opdat ik mijn valies niet aan de achterdeur zou vinden. Waar was ik aan begonnen?

Wij lieten ons voordien al bijstaan door een advocaat, maar nu het gevecht in alle hevigheid losbarstte, gaf die zelf aan dat we beter een groter en bekender advocatenkantoor onder de arm namen om de erkenning door Bloso aan onze kant te krijgen. Het lag immers voor de hand dat Endré Gaal niet zomaar de federatie uit handen zou geven, want als stichter claimde hij de erkenning. Endré Gaal kende heel veel mensen bij Bloso, maar ons dossier kon niemand zomaar naast zich leggen. Beide partijen spanden

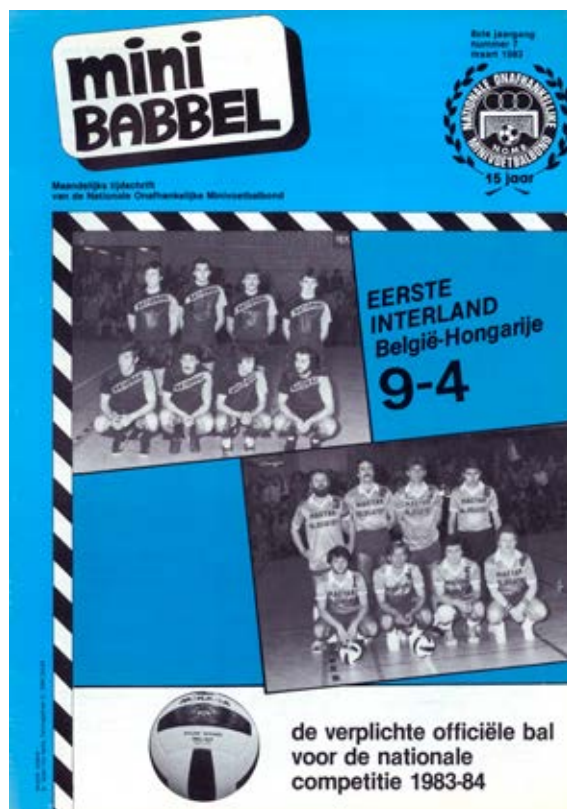
een procedure aan bij de rechtbank en Bloso wachtte de uitspraak af. Intussen moest de competitie afgewerkt worden en moest de volgende voorbereid worden. Vrijwel dagelijks trokken we naar diverse kernen om de situatie uit te leggen. Wij kregen enorm veel steun van de ploegen en verloren er praktisch geen. Vele ploegen kwamen echter zonder sporthal te staan, want in zaal Budapest mochten onze clubs niet meer binnen en Bandi Melle werd net in die periode verkocht aan Capiiau-projects. Werkelijk iedereen stak een tandje bij en vele clubs namen er een extra verplaatsing van meer dan 50 km bij. Enkele medestanders van Endré Gaal bestempelden ons als dieven, maar het enige wat we wegnamen was een schuldenberg van drie miljoen Belgische frank of 75 000 euro en er bleven maar 3 000 actieve leden meer over.

INTERNATIONALE DROOM

BRENGT FEDERATIE IN MOEILIKHEDEN

Na de snelle groei in Vlaanderen in de jaren '70 en ook daarna begon Endré Gaal in de jaren '80 hardop te dromen van een internationale federatie. In 1979 organiseerde Endré met succes al eens een internationaal jongerentooernooi in sporthal Budapest met deelname van twee Duitse en Engelse jeugd ploegen en een veteranenteam. In dat zelfde jaar zakten ook acht Amerikaanse universiteitsstudenten uit Atlanta naar Budapest Eke af om 'minisoccer' te spelen. De Amerikanen speelden in de volgende dagen ook nog te Overijse, Roeselare en Lokeren en uiteraard werd telkens een aangenaam stadsbezoek aan de minivoetbalpartij gekoppeld. Tijdens hun verblijf sliepen ze in sporthal Budapest en 's nachts werd er van op het NOMB-secretariaat duchtig naar Amerika getelefoneerd. Dit werd pas opgemerkt toen aan het einde van de maand een meer dan gepeperde telefoonrekening in de bus viel...

Endré Gaal had de internationale smaak echter te pakken en een verdere aanzet was er in de zomer van 1982 toen in het kader van een

sportuitwisseling een ‘vrouweninterland’ gespeeld werd tussen België en Hongarije. Een 15-koppige delegatie verbleef drie dagen in België en won in Eke met 8-11 van de onervaren Belgische ploeg. De match kreeg wel aandacht op Radio2, want Elie Saegeman zond enkele flitsen uit. In januari 1983 werd in Denderhoutem een grootse België – Hongarije op touw gezet. Roger Van den Haute werd als nationale coach aangeduid en speelde vooraf enkele oefenpartijen in Denderhoutem, Eke, Sint-Gillis-Waas en Zele. De Hongaarse delegatie zakte ook met twee vrouwenploegen af, die wedstrijden speelden in Sint-Gillis-Waas, Kruishoutem en Lendelede. De hoofdbrok was echter het mannentreffen in Denderhoutem, een interland waar meer dan 1000 toeschouwers op afkwamen. De Belgische ploeg bestond uit Stany Rogiers, Eddy Reynebeau, Willy De Groote, Piet Abbeel, Ivan Terlaeken, Jan Berkers, Franky Decuypere en Gilbert Verleye. De scheidsrechters die avond waren Régis Verleye en Gaston Severens, die s anderendaags op sneeuwschool vertrok naar Oostenrijk. In een schitterende wedstrijd wonnen de Belgen met 9-4.

In juni 1983 kwam Bukisz Budapest, een Hongaarse minivoetbalploeg naar ons land en werden hier begeleid door László Fazekas, sterspeler van FC Antwerp in die periode. Van 12 tot 22 augustus van dat zelfde jaar organiseerde Endré Gaal een grootse Hongarije-reis met uiteraard een herkansing voor de Hongaren in een nieuwe interland. Er reisde ook een in extremis opgeroepen vrouwenploeg mee, maar heel snel werd duidelijk dat de Hongaarse eva’s technisch meer dan één trapje hoger stonden en de 11-1 nederlaag maakte dat ook overduidelijk. In Budapest won onze herenploeg echter opnieuw met 5-7 en deze wedstrijd kreeg weerklank op de Hongaarse radio en televisie en in de geschreven pers.

Endré Gaal was in zijn nopjes en gidste de daaropvolgende dagen de 50-koppige delegatie door het mooie Hongarije. In december 1983 zakten nog eens drie Hongaarse ploegen naar België af. Endré Gaal begon de internationalisering van zijn sport steeds grootser te zien en het volgende seizoen waren er ontmoetingen in Parijs, Keulen en Budapest en eind juni werd in België een zeslandentoernooi georganiseerd met als deelnemende landen: België, Hongarije, Frankrijk, Nederland, Groot-

Hertogdom- Luxemburg en Denemarken, geregeld door Sören Busk, speler van AA Gent die regelmatig kwam tennissen in sporthal Budapest te Eke. In geen tijd werden de reglementen vertaald in het Hongaars, Engels en Frans. Urbain Braems gaf de aftrap van de finale tussen België en Hongarije, veruit de twee sterkste landen in dit toernooi. In een genietbare partij won België met 8-4. Nieuwkomers in de nationale ploeg waren sluitstuk Rudi Bruggeman en goalgetter Paul Hebbelinck. Naast de herenploeg was er ook een nationale ploeg van de vrouwen, waarbij Freddy Claerman en Ronny Haemerlinck als verantwoordelijken fungeerden. Het vrouwenteam uit die tijd bestond uit Veerle Dewint, Lea Louis, Veronique Volckaert, Hilde Daelemans, Lieve Hermans en Carine Van De Castele.

Een jaar later werd het internationale toernooi uitgebreid naar acht landen, want Endré Gaal was er in geslaagd via enkele vrienden een Italiaanse en Zweedse delegatie naar België te laten afzakken. Tussendoor werden nog enkele tripjes naar Parijs en Sint-Austell (Engeland) georganiseerd. Steeds reisden enkele scheidsrechters mee en zo floot Rudy Van Belle samen met Roger Viaene in Parijs, ongetwijfeld het hoogtepunt uit de carrière van onze Rudy. Eind maart 1985 reisde ik zelf voor het eerst mee naar Hongarije, waar een vijflandentoernooi georganiseerd werd. Roger Van den Haute werd als coach vervangen door André Van Herpe en de selectie zag er totaal anders uit. Nationale spelers waren Henk Jonckheere, Marc Nijs, Erwin Van Hoecke, Johan Rotsaert, Geert Troch, Filip De Backer, Dirk Laruweere, Roger Janssens en Geert Peel. In Hongarije werd de finale voor het eerst door een Magyaar gefloten en we voelden snel hoe de vork aan de steel zat. De veel te hard betwiste wedstrijd eindigde op 1-1 en in de cornerreeks misten de Belgen de laatste corner, de eerste nederlaag voor onze tricolores. Zowel op de Italiaanse als Hongaarse TV werden er beelden uitgezonden van deze partij, de BRT schitterde door haar aanwezigheid. In mei van dat zelfde jaar nam België een sportieve revanche door in de finale van het achtlandentoernooi de Hongaren met 4-3 te verslaan. In 1985 werd ook een nationale minivoetbalschool opgericht. André Van Herpe verzamelde jonge, talentrijke spelers in een belofteteam en ik werd zijn eerste adjunct.

In 1985 vergezelden mijn vrouw en ik de Belgische delegatie naar Hongarije.
Achter ons herkennen we Marc Nijs, Dirk Laruwe en Erwin Van Hoecke.

Het internationale programma voor het seizoen 85-86 zag er als volgt uit: in september met twee ploegen naar Venetië, in oktober naar Volvo Göteborg in Zweden, in november naar Hongarije, in december naar Parijs en een jeugdkersttoernooi in België, in januari naar Engeland en Hongarije. Deze wedstrijden werden niet altijd met de officiële nationale ploeg gespeeld, soms ook wel eens met een B-selectie of een versterkte ploeg. Om Hongarije partij te geven werd uiteraard altijd voor de sterkste formatie geopteerd. In januari '86 wonnen de Belgen in Hongarije met 3-7. Marc Poppe en Freddy Van Canneyt waren de nieuwkomers in de selectie en Yvan Terlaeken was er na een afwezigheid van enkele seizoenen ook opnieuw bij. In 1986 maakten Endré Gaal en André Van Herpe een prospectiereis door de Verenigde Staten en zetten er een universitair minivoetbalkampioenschap op poten.

Op 22 mei werd de Internationale Minivoetbalfederatie (IMFF) boven de doopvont gehouden met vertegenwoordigers uit Italië, West-Duitsland, Nederland, USA en uiteraard België. Later zouden ook Hongarije, Tsjecho-Slowakije en Joegoslavië nog aansluiten. In 1988 werd het eerste Europees Minivoetbalkampioenschap in Italië gehouden met België als winnaar. De nationale ploeg speelde dat seizoen ook in Tsjecho-Slowakije, maar het was duidelijk dat de andere landen de achterstand aan het inhalen waren. De Hongaren wonnen de Millenniumcup te Gistel en een sterke Joegoslavische ploeg won te Ronse. Coach André Van Herpe gaf de fakkel door aan Johan Rotsaert en de nieuwe coach won meteen het toernooi in Subotica (Joegoslavië) met een vernieuwd team. Nieuwe namen in het nationale shirt waren Filip De Witte, William Dumont, Piet Vandendriessche, Kurt Bakelandt, Alain Schelfhaut en Jan Cools. In de zomer van 1989 organiseerde MVC Oudenaarde (ingevallen voor Blankenberge) in samenwerking met de federatie en stad Oudenaarde het eerste Europees kampioenschap waaraan twaalf landen deelnamen. We moeten eerlijk toegeven dat dit aantal iets te groot was, want niet alle landen vaardigden een ploeg af dit toernooi waardig (Griekenland en Nederland bleven zelfs afwezig). De Hongaren werden in de halve finale na cornerballen uitgeschakeld door Joegoslavië en in de finale, een ware propagandawedstrijd in goede banen geleid door Gaston Severens

HET NATIONALE BELOFTENTEAM
Boven: Willy Van Leirberghe, Filip De Backer, Luc Malysse en Geert Troch.
Onder: Peter Verhelle, Ronny Varewijck, Gert Desot en Filip Van Laere.

en Régis Verleye, won België met 9-7. In dat jaar werd ook de Vlaamse Minivoetbalschool opgericht met als voorzitter Luc Van Nuffel en Endré Gaal als secretaris. Johan Rotsaert en Hubert Aerens bezetten de technische commissie. Enkele minivoetballers ondertekenden toen een overeenkomst en werden erkend als topatleet bij de VMS.

SPLIT IN HET NOMB-BESTUUR

Er ging heel veel aandacht en spijtig genoeg ook veel centen naar de internationale uitbreiding en de ploegen vonden het allemaal een beetje overdreven. De federatie had twee Volkswagenbusjes aangekocht voor de vele verplaatsingen. De kern-, provinciale en zelfs nationale clubs stonden niet te trappelen om internationale wedstrijden te spelen en wensten enkel een goede opvolging van hun competitie, maar door de talrijke ontslagen en strubbelingen op het secretariaat liep dat helemaal niet vlot. Ook de scheidsrechters die alsmaar langer op de uitbetaling moesten wachten en met allerlei smoesjes in het riet gestuurd werden, begonnen te morren en dreigden met staking. De moeilijkheden van de

federatie konden niet meer binnenskamers gehouden worden en werden hét gespreksonderwerp in alle geledingen. Toen ook leveranciers en verzekeringsagenten zich begonnen te roeren, was dit de druppel die de emmer deed overlopen en spatte de federatie uiteen. Endré Gaal wou een nieuwe federatie oprichten met personen die hem naar de mond praatten en alle anderen die de werking kritisch durfden te benaderen, werden langs de kant geschoven. Het resulteerde in een split in het bestuur en een gevecht voor de rechtbank voor de federatie met haar erkenning en subsidiëring. Een kluwen van vzw's (NOMB – IMFF – VMS) maakte het alleen maar ingewikkelder en die opgestapelde moeilijkheden zouden ons nadien nog lang achtervolgen. In Minibabbel nr. 8 van april 1991 lezen we volgende tekst van Marc Neetesonne.

Wie tussen de regels kon lezen, beseft reeds geruime tijd dat er zich ernstige moeilijkheden voordoen binnen ons verbond. Verantwoordelijke bestuurders hebben als taak hun problemen binnenskamers op te lossen, zodat de schade aan het imago van de vereniging tot een minimum kan beperkt worden. Maanden hebben wij verzoening nagestreefd, vandaar het lange stilzwijgen naar de buitenwereld toe. Wie de laatste tijd regelmatig in Eke frequenteerde, hoorde daar tussen het gelal de wildste geruchten over de toekomst van NOMB, die zichzelf zo graag het gezicht van het minivoetbal hoort noemen. Dit gestoord gedrag, geconcretiseerd in allerlei lasterlijke aantijgingen en ondoordachte daden, zette er ons toe aan, nu de competitie ten einde loopt, het stilzwijgen te doorbreken om samen met u de geschiedenis van de recente moeilijkheden te evalueren. We schrijven 1989. Al jaren woekert er een structurele en financiële malaise die de bondswerking hypothekeert. Een sport die alles in zich heeft om gans voetbalminnend Vlaanderen te veroveren kwijnt langzaam weg door kortzichtigheid en onbekwaamheid van de beleidsvoerders. De administratie is een chaos, de scheidsrechters worden niet betaald, inwendige reglementen worden met de voeten getreden, de schuldeisers staan te dringen, kortom NOMB is een bond op de rand van het failliet.

Begin vorig jaar poogt Jackie Van De Kauter, als vertrouweling van Endré Gaal, met uitgebreide volmachten, de bondswerking te herstructureren. De administratieve omwenteling, waarschijnlijk iets te bruusk aangepakt, valt niet bij iedereen in goede aarde. De ontslagen vallen als sterren uit de hemel en zonder iemand anders tekort te willen doen, laat het verdwijnen van Willy Van Leirberghe een niet te vullen leemte na. NOMB geraakt in een chaotische, bestuurlijke crisis. Alle kritiek wordt onterecht gekanaliseerd naar de man die de volle verantwoordelijkheid toebedeeld kreeg.

Hij schrikt zich echter een aap als hij de schuldenlast onder ogen krijgt. Na dagen geduldig speuren in het de ondoorzichtige boekhouding blijkt onzorgvuldig beheer van geïnde gelden en onoverzichtelijke transfers tussen allerlei vzw's door steeds dezelfde beheerders gecontroleerd, de grote oorzaak van de moeilijkheden. De Raad van Beheer, ondertussen herleid van 5 naar 3 leden, wordt aangemaand om dringend te saneren, zoniet is het faillissement en de gerechtelijke ontbinding van NOMB een kwestie van tijd. In naam van de beheerraad geven broeder Gilbert Van Hecke en André Van Herpe de opdracht werk te maken van de gezondmaking van onze bondskas, maar Endré Gaal weigert zijn volle medewerking. Daar de afgrijselijke statuten van de vzw unanimité vereisen, bevinden we ons in een patstelling. De breuk tussen twee spontaan gevormde groepen binnen het NOMB-bestuur is een feit. Enerzijds ontstaat een emotioneel aan Endré Gaal gebonden groep en anderzijds een rationeel denkende groep rond de twee andere beheerders. De werking ligt nu volledig lam, Minibabbel verschijnt niet meer, op het secretariaat heerst een chaos, kortom we bevinden ons in een uitzichtloos dieptepunt. Spijts alles blijven het scheidsrechterscomité, het straf- en beroepscomité gelukkig onverstoortbaar verder functioneren.

Eind oktober 1990 neemt broeder Gilbert als eerste een verzoenend initiatief. Hij contacteert enkele mensen uit beide

clans om rond de tafel te gaan zitten en de tegenstellingen uit te praten. Er volgen geanimeerde discussies en het eerste positieve resultaat is de terugkeer van Willy Van Leirberghe. De resultaatgerichte ingesteldheid van de onderhandelaars leidt ertoe dat alle bruggen niet zullen worden opgeblazen, indien Endré Gaal enkele belangrijke toegevingen wil doen. We vragen vooreerst een statutenwijziging van de vzw die het mogelijk moet maken om aan meer mensen inspraak te geven in het beleid, we eisen dat er klaarheid komt in de financiële woestenij, we vragen een servicegericht beleid naar de leden toe en we dienen een lijst in met twaalf namen, geplukt uit de verschillende geledingen van NOMB, die uitvoerende macht en uitgebreide bevoegdheden moeten krijgen. Als tegenprestatie willen we het verleden vergeten en de drie vroegere beheerders levenslang mandateren.

Na moeizame onderhandelingen geeft Gaal zijn fiat; de beheerraad bevestigt zijn juridische goedkeuring aan onze voorstellen. De oude, feodale statuten worden vervangen door nieuwe, meer democratische standregels waarin de macht van de beheerraad binnen de perken van de wet, administratief, financieel en sportief aan banden wordt gelegd. Gaal gaat ook akkoord met uitbreiding van de algemene vergadering van de vzw, zodat er 12 leden deel van uitmaken.

Begin januari 1991 wordt de vernieuwde NOMB vzw geïnstalleerd. We slaken een zucht van verlichting en gaan met bergen enthousiasme aan de slag. Het uitvoerend comité vergadert om de veertien dagen en stilaan wordt een band van waardering gesmeed binnen het nieuwe team. Dra blijkt dat de mensen rond de tafel geen paradepaarden zijn, maar werkpaarden van de goede soort: het vertrouwen groeit en de rangen worden gesloten.

Groot is echter de ontgoocheling, als we merken dat Gaal de financiële en uitvoerende beknotting van zijn jarenlang opgebouwd machtsmonopolie niet kan verwerken. Hij dreigt

met het boycotten van onze werking indien we tot geen nieuwe statutenwijziging overgaan: twee leden van de algemene vergadering moeten, om aan zijn depotisme te voldoen en ondanks zijn eerdere goedkeuring, door ons overboord gegooid worden. Aangezien democratie zo niet ineen zit en we unaniem de willekeurige en onmenselijke eisen van deze NOMB-voorman (?) beu zijn, voert deze onverkwikkelijke vervolgroman ons tot een nieuwe en wellicht definitieve breuk. Het uitvoerend comité blijft verder werken zonder zich te bekommeren om de onvolwassen houding van twee van haar leden. De jaarlijkse algemene vergadering van de nieuwe vzw bewijst dat de eerste resultaten ronduit schitterend zijn: er heerst voor het eerst een hoera-sfeer binnen onze groep. Maar een volgende ontzuivering staat ons nog te wachten. We worden nu te pas en te onpas op een goedkope manier afgeremd: de post wordt verdonkeremaand, beslissingen van het uitvoerend comité worden weggehoond, mensen worden in de kantine van Eke op een vulgaire manier beschuldigd van alles en nog wat, inschrijvingen voor de nieuwe competitie worden achtergehouden, zelfs onze statuten worden belachelijk gemaakt. Alhoewel het moeilijk is in deze omstandigheden verder te werken, houden we vol om onze ploegen niet in de steek te laten. We willen immers bewijzen dat ons team tot beter in staat is dan de vroegere bestuurders, die NOMB hebben laten wegwijnen tot wat het nu is. Gaal moet met lede ogen aanzien dat ondanks zijn boycot het vertrouwen in het nieuw uitvoerend comité bij de scheidsrechters, bij de kernverantwoordelijken, bij de schuldeisers, bij iedereen die begaan is met NOMB, met de dag groeit.

Hij speelt een volgende, voor ons zeer pijnlijke troef uit. De sportzaal in Melle is verkocht en Gaal richt nu een pijl op onze ploegen, door wiens toedoen hij 25 jaar royaal heeft kunnen leven, om ons op die manier onder druk te zetten. We krijgen geen contractverlenging in de zaal Budapest in Eke, als aan zijn eisen niet wordt voldaan. Na juridisch advies en de objectieve mening van hogere verantwoordelijke instanties, gesteund door de rest

van de beheerraad nemen we de moedige, maar verstrekkende beslissing om, na twee schriftelijke pogingen om alsnog een eerlijk contract los te krijgen, niet toe te geven aan de grillen van de zaakvoerder van Budapest. NOMB is als bond te fier om aan deze koehandel mee te werken en wenst zich openlijk te distancieren van de duistere praktijken die anderen zich durven toemeten. De bondslokalen van NOMB in zaal Budapest te Eke worden per 1 mei definitief gesloten.

Maar nog komt er geen einde aan de Hongaarse rapsodie. Bij het zien van zoveel vastberadenheid van onze kant, begeeft Gaal zich op het gerechtelijke pad. Met de verstandelijke, emotionele en zelfs juridische medewerking van enkele mensen die zich voordoen als verdedigers van het minivoetbal, zet hij een verdragingsmanoeuvre op touw om de wettelijkheid van onze nieuwe statuten aan te vechten. Eindelijk geeft hij zijn ware bedoelingen prijs: de ondergang van een democratisch NOMB, waarin hij de bakens niet meer alleen kan uitzetten.

*Ploegen en mensen worden opzij geschoven voor eigen imago.
O trieste mensheid!*

Eén zaak staat echter als een paal boven water. Zolang het voor ons juridisch, financieel en administratief en sportief mogelijk is, zal NOMB onder zijn huidige, democratische structuur blijven ijveren voor de promotie van het minivoetbal. Het uitvoerend comité is te gemotiveerd om zijn ideaal op te geven. De huidige secretaris-generaal van NOMB gaf ons door zijn optreden ongewild een reden om, als één onverwoestbaar blok, onze bond, onze kernen, onze clubs, onze leden tot het uiterste te verdedigen tegen machtswellust en onzorgvuldig beheer. Veel zal uiteraard afhangen van de morele en sportieve steun van u allemaal.

In naam van de vroegere en huidige, van onverschillige tot goedmenende bestuurders van NOMB verontschuldigen we ons

bij alle ploegen van Eke en Melle, voor de ongemakken die ze te wachten staan.

We dringen er op aan dat na het lezen van dit artikel, door alle leden van ons verbond, ernstig gepraat zou worden om de huidige situatie juist te kunnen inschatten. We zijn er zeker van dat u, na voor- en nadelen te hebben afgewogen, een objectieve keuze zult maken voor wat komen zal. Met de wetenschap dat gerechtigheid meestrijdt aan onze zijde, durven we hopen op een nieuwe toekomst voor NOMB, een toekomst zonder ballast uit het verleden, een toekomst waar eerst aan de sport wordt gedacht, een toekomst die ook in uw handen ligt.

Alhoewel elk lid van het uitvoerend comité u graag te woord zal staan indien u inlichtingen wenst wat betreft het volgend NOMB-seizoen, wordt voorlopig Willy Van Leirberghe onze officiële contactpersoon en dit op zijn persoonlijk adres.

We zullen ons best doen om zo vlug mogelijk nieuwe huisvesting te vinden, om de huidige competitie in alle sereniteit af te werken met als hopelijke apotheose een denderende finale van onze Beker van België die organisatorisch nu reeds een pronkstuk aan het worden is en tenslotte ijveren we uit alle macht aan een heropbloei van het minivoetbal. Dat willen we bereiken met onze trouwe leden, hopelijk aangevuld met vele verloren zonen die ontgoocheld als ze waren door de belabberde structuur van het oude NOMB een nieuwe motivatie kunnen vinden in de op service gerichte visie van de huidige bestuursleden.

De twaalf personen die het uitvoerend comité toen gestalte gaven en de federatie redden van de ondergang waren: Oscar Corijn, Johan Coppieters, Karel De Mol, Endré Gaal, Marc Neetesonne, Johan Rotsaert, Gaston Severens, Jackie Van De Kauter, Gilbert Van Hecke, André Van Herpe en Willy Van Leirberghe. Dit vernieuwde bestuur maakte een punt van de financiële gezondmaking van de federatie en daardoor

DE NIEUWE RAAD VAN BESTUUR NOMB (september 1991)

Boven: Jackie Van De Kauter, Johan Rotsaert en Johan Coppieters. Midden: Oscar Coryn, André Van Herpe en Gilbert Van Hecke. Onder: Marc Neetesonne, Willy Van Leirberghe en Gaston Severens. Ontbreekt: Karel De Mol.

werd de internationale werking afgebroken, want het was duidelijk dat het minivoetbal daar niet klaar voor was en er was voldoende werk om het imago van de federatie in Vlaanderen omhoog te krikken. Ondanks de sluiting van Bandi Melle en Budapest Eke startten er het volgende seizoen slechts drie ploegen minder in de nationale competitie, schreven er 84 ploegen in voor de Beker van België en bleef het aantal provinciale clubs, waar zo gevreesd werd voor een felle terugval, ongewijzigd. Voor het nieuwe bestuur was dit een meer dan ferme opsteker. 'Concurrent Endré Gaa'l moest het stellen met minder dan 20 ploegen en veel vrije uren in zijn sporthal Budapest. In de vakantiemaanden viel de uitspraak van het kortgeding onverdeeld gunstig uit voor NOMB. In diezelfde vakantiemaanden werkte het trio Neetesonne-Severens-Van Leirberghe nieuwe sport- en spelreglementen uit. De score op het scorebord

aanduiden kreeg een meer logische oplossing, de beroepsprocedure werd vereenvoudigd, en niet onbelangrijk vanaf 1 oktober verhuisde het secretariaat van de garage in de Pinte naar Maaltecenter Blok C in Sint-Denijs-Westrem. Er werd een nieuwe Raad van Bestuur van tien leden geïnstalleerd.

DE FEDERATIE HERSTELT ENORM

SNEL VAN ALLE MOEILIKHEDEN

De rechtbank deed een uitspraak in ons voordeel en met de subsidies van Bloso konden we in het Maaltecenter te Sint-Denijs-Westrem een secretariaat huren. In enkele sporthallen zoals Oosterzele en Kruishoutem en een paar Gentse sporthallen kregen we extra uren en een jaar later ging de Gentse Hogeschool open, waardoor onze ploegen terug wat dichterbij huis konden spelen. Het ledenaantal groeide sneller dan verwacht wat ons toeliet het secretariaat te versterken met Pascale Lauwers, maar we durven stellen dat het trio Marc Neetesonne - Gaston Severens - Willy Van Leirberghe ook nog veel werk voor haar rekening nam. Door toedoen van PR-verantwoordelijke Johan Coppieters konden we zelfs in het verre Limburg een competitie organiseren, terwijl ook in Antwerpen een competitie van de grond geraakte. In de administratieve regeling voor het seizoen 1992-1993 lazen we dat er een prijsvermindering voor de clubs was, terwijl de scheidsrechters een aanzienlijke opslag kregen en de verzekeringspremie verhoogde. In dat seizoen zou de federatie een geweldige duw in de rug krijgen door de aandacht van de regionale TV-zender AVS voor onze sport. Hoofdredacteur Koen Colpaert werd één van de vurigste aanhangers van het minivoetbal en bijna tegelijkertijd werd Marc Reunes hoofdverantwoordelijke voor de sport Oost-Vlaanderen in Het Volk/Het Nieuwsblad. Voor onze inzet werden we beloond met wekelijks één volle blz. minivoetbalnieuws met twee of drie foto's. Voor het eerst werd er een groot sponsorcontract afgesloten. Door toedoen van Johan Coppieters kregen alle scheidsrechters twee nieuwe truien

met het logo van Isostar. Eddy De Moor en Jan Bonnarens werden als nieuwe bestuursleden ingelijfd en in de nieuwe sporttempel Hipso Gent kregen we op alle avonden speelgelegenheid. (18 uren in totaal).

MAANDBLAD MINIBABEL JARENLANG ONS TROETELKIND

INTERNE PROMOTIE BIJZONDER BELANGRIJK

Het bestuur van NOMB beseftte van bij de start in 1968 dat interne promotievoering bijzonder belangrijk is en kort na het ontstaan kregen de clubs voor aanvang van de wedstrijd regelmatig een gestencild blaadje toegestopt. Daarin stonden de nieuwe reglementen, uitslagen en klasseringen, nieuw aangesloten kernen of berichten van Bloso. Toen Guido Elias in 1978 de eerste secretaris van de federatie werd en in sporthal Budapest een werkplek kreeg, verscheen op 15 februari '79 de eerste uitgave van Minibabel, een krantje van vier bladzijden met allerlei nieuws. Dat krantje verscheen wel om de 14 dagen en werd gedrukt in drukkerij De Vuyst te Gavere, maar Guido was dan ook meer een journalist dan een secretaris. Naast Minibabel schreef hij ook bijna alle krantenartikels over het minivoetbalgebeuren en dat waren er in die tijd niet weinig. Guido had een bijzonder vlotte pen en zijn talrijke artikels hebben ongetwijfeld bijgedragen tot de snelle opgang van de nieuwe sport in de daaropvolgende jaren. In 1982 verdween het krantje en werd het vervangen door een luxueuzere uitgave. Het werd een maandblad dat bijzonder in de smaak viel bij de leden.

Toen Guido verdween en het ander NOMB-personeel ontslagen werd, kreeg ik in april '83 de redactie van het Bondsblad toegeschoven. Het drukken gebeurde door Bruyneel te Beervelde. In die tijd moesten de verslagen en foto's nog ter plaatse afgegeven worden, waarna de teksten gezet werden, gecorrigeerd en gedrukt, waardoor het dus niet altijd hot news was dat verscheen. Ieder nummer vergde wel enkele ritjes naar

Beervelde. Enkele jaren later kwam er een samenwerking met Grafisch Huis of met Geert De Naeyer, kernsecretaris te Oudenaarde. Het grote voordeel was dat je bij Geert op alle uren van de dag (of nacht) mocht binnenvallen met extra teksten of om de drukteksten te corrigeren en het blad samen te stellen. Als ik eens een vrije avond had, maakte ik een afspraak met één of andere ploeg of scheidsrechter om die club of persoon in de kijker te plaatsen. Ik werd overal bijzonder hartelijk verwelkomd en de clubs waren opgetogen met de aandacht die ze kregen, hoewel niet iedereen even goed om kon met mijn soms kritische pen. Het gebeurde ook wel eens dat een tekst anders gelezen of geïnterpreteerd werd dan de bedoeling was en spijtig genoeg was dat soms moeilijk te herstellen. Het kwam met iedereen uiteindelijk wel goed en die vele menselijke relaties blijven de grootste rijkdom en persoonlijke genoegdoening. Omdat ik alle teksten na de lesuren of in het weekend moest schrijven, verliep er wel wat tijd tussen het schrijven- en leesproces. Toen het digitaal tijdperk zijn intrede deed, was dat een hele verbetering, maar up-to-date waren de teksten nog niet. Dit leidde er uiteindelijk toe dat na de fusie met Voetbal Vlaanderen beslist werd Minibabel niet meer te drukken. Het informeren van en de communicatie met de leden is belangrijk en onontbeerlijk. Daarvoor moet er volgens mij toch enige ruimte gecreëerd worden op de website voor minivoetbalnieuws.

Minibabbel kapt laatste nummer

Minibabbel eerste uitgave 1978

3. MINIVOETBAL - EEN SCHITTERENDE SPORT VOOR IEDEREEN

NOMB BOVEN DE DOOPVONT IN 1968

Het werd in 1968 een drukke decembermaand voor Endré Gaal, want naast de beslommeringen voor de interland werden ook de statuten opgemaakt voor de nieuwe bond. Op 19 december 1968 zaten naast Endré Gaal ook Gilbert Van Hecke en André Van Herpe rond de tafel om de statuten van de nieuwe vzw te ondertekenen en door te sturen naar het Staatsblad. De Nationale Onafhankelijke Minivoetbal Vereniging was geboren, later werd die omgedoopt tot NOMB en de drie stichters waren meteen ook de eerste leden van de Raad van Bestuur.

Nog in 1968 werd de eerste competitie start genomen met zes teams. Twee ploegen van Sint-Aloisius (Mivosa I en II) met broeder Pol en Leo als coaches, Alerta, Schaarken, Fama en Ostro. Via André Van Herpe namen heel wat ex-, maar ook actieve Gantoisespelers deel zoals den witten Vandenbroecke en Marc Van Geersom, zodat er onmiddellijk op een hoog niveau gespeeld werd. Bij Excelsior liep een sterke Freddy Sinia en ieder team had wel een balvirtuoos, maar de absolute vedette was Sreten Banovic, een speler die nog in eerste nationale bij FC Luik had gespeeld. Na een heen- en terugronde werd Mivosa I als allereerste kampioen gekroond. De ploeg youngsters was samengesteld rond de

MVC MIVOSA I werd de eerste minivoetbalkampioen in 1969.

Boven: Afgevaardigde Gilbert De Bruycker, coach broeder Pol, Etienne Steurbaut en Gilbert Verleye.

Onder: Willy Van Leirberghe, André Cnudde en Marc Van Tulder.

piepjonge Gilbert Verleye, later vele jaren actief bij eerstenationaler Zottegem, André Cnudde, Marc en Paul Steurbaut, de iets oudere Gilbert De Bruycker en Jan Van Tulder, een geweldige doelman en Willy Van Leirberghe(al mochten we die naam in het minivoetbal nooit gebruiken). Op een stenen vloer speelden wij toen met gewone turnpantoffels met een bal die over ons hoofd botste of tegen de balkons in de Zwijnaardse hal. Doordat het zaaltje te Zwijnaarde niet overdreven groot was, werd er vier tegen vier gespeeld en we kenden maar één richting en dat was het doel van de tegenstander, amper een laterale pas en nooit achteruit. Wie geen rechtstreekse concurrent (liefst twee) kon uitschakelen in die tijd, moest niet op een minivoetbalterrein verschijnen. Individuele flitsen beslisten vaak een partij. In de vijfde speeltijd werden enkele pintjes gedronken, zoals gebruikelijk in het minivoetbal, maar werd er

De eerste reglementenboekjes.

met alle ploegen, scheidsrechters en bestuurders druk vergaderd om de reglementen bij te schaven en te vervolledigen. Het principe van al doende leert men en met twee weet men meer dan alleen, werd toen wel degelijk toegepast. Het eerste reglementenbundeltje was niet meer dan enkele blz. gestencild papier en de ene herdruk volgde na de andere.

SNELLE UITBREIDING

In de beginjaren gingen alle wedstrijden door in de Gentse broederschool, waarna er later ook ploegen bijkwamen uit Zelzate, Deinze, Waregem,... en de eerste kernen werden aangesloten. In het tweede seizoen verdubbelde het aantal provinciale ploegen, van 6 naar 12. In 1971 startte Concordia Gent in de competitie onder de bezielende leiding van Charles Neyt, leerkracht aan de Technische school die zijn beste leerlingen waaronder Roger Janssens verzamelde. Deze ploeg zou meer dan een decennium de provinciale competitie beheersen en elf

ROLAND D'HONDT
stichtte in DSD
de eerste NOMB-
minivoetbalkern

of twaalf keer kampioen spelen in de hoogste provinciale reeks. Naast Janssens bleken ook Lucien Droogers, de gebroeders Lammens en Ghyselinck uit het meer dan degelijke minivoetbalhout gesneden. In de tuin van Endré Gaal in De Pinte werd een buitenterrein aangelegd en Bertrand De Bie en Frans Bekaert verzamelden er de Pintse jeugd om te trainen. Daaruit werd een sterk Begoniateam gedistilleerd. De felste concurrenten in die periode bleken Markies Zelzate met Julien

De Wannemacker, EG Sport met Werner Delmulle, Elektro Thienpont met André Cnudde en Landbouwkrediet met Roland De Clercq.

De provinciale competitie was in de jaren '70 sterk Gents getint en die competitie groeide snel uit tot een vijftal reeksen. Naast de provinciale competities rezen de diverse regionale kerncompetities als paddenstoelen uit de grond. De eerste kerncompetitie die aansloot was DSD, wat staat voor Dender-Schelde-Durme. Deze lokale competitie sloot reeds aan in 1971 onder impuls van Roland D'Hondt, een voetbalfanaat in hart en nieren en een goalgetter pur sang. Roland leerde de nieuwe sport kennen via Bloso en de eerste wedstrijden werden gespeeld op de speelplaats van de gemeentelijke school te Lebbeke, waar Roland onderwijzer was en later vele jaren directeur. Er namen snel 10 ploegen deel, waarna de kern groeide naar 14-16-18 ploegen. Er werd vooral gespeeld in de sporthallen van Lebbeke en Grembergen. Na verloop van tijd werd er geopteerd om de competitie enkel open te stellen voor veteranen en dat bleek op de duur de dooddoener, want het aantrekken van anciens werd steeds maar moeilijker en na een stelselmatige terugloop van het aantal deelnemende clubs, hield het kernbestuur het in 2018 voor bekeken. De viering van het gouden jubileum zat er niet in.

Na DSD kwam Stanza Zaventem in 1972 erbij. Met de bouw van een nieuwe sporthal in het Sint-Stanislasinstituut werd een minivoetbalcompetitie uit de grond gestampt door bemiddeling van Walter Oliebos, vertegenwoordiger van de firma Schelde, die sportmateriaal verkocht. Naast broeder-directeur G. Van De Velde stond ook leraar René Wouters meteen op de lijst van kernbestuursleden en René is na al die jaren nog steeds actief als kernsecretaris. Om de Brabanders met de nieuwe sport te laten kennismaken werden indertijd dezelfde oud-internationals van AA Gent opgetrommeld zoals enkele jaren eerder te Zwijnaarde, samen met André Cnudde. De kern groeide snel uit tot een vaste waarde en de betere Brabantse kernploegen zoals Stanza Zaventem en Schonenberg waren vaste deelnemers aan de Beker van België in die tijd. In 1977 verloor Stanza de bekerfinale te Melle van K.T. Brugge.

SPORTHAL BANDI TE MELLE

De sterke groei van het aantal clubs in het Gentse zette de familie Van Herpe aan om in 1975 in Melle een privésportthal te bouwen, waar iedere avond en weekend geminivoetbald werd en overdag getennist. Ik herinner er me de eerste wedstrijden toen er nog geen deuren aan de kleedkamers waren en een groot bierkot (ook zonder deur) ... In 1980 was de provinciale competitie tot maar liefst negen reeksen aangegroeid en was intussen ook de nationale competitie opgericht.

Te Roeselare, aangesloten in 1972, speelden eind jaren '70 maar liefst 50 ploegen onder leiding van Julien Lefèvre, leraar in Sint-Idesbald, ook al een school van de Broeders van Liefde met een eigen sporthal. Naast de broederschool werden er ook wedstrijden gespeeld in Gits, Moorslede, Langemark, Torhout en de stedelijke sporthal van Roeselare. Voor finalewedstrijden te Roeselare kwamen er in die periode 500 supporters opdagen. West-Vlaanderen kende in die periode enkele bijzonder succesrijke kernen, want zo speelden er in Rollegem-Kapelle (opgericht in 1974) in geen tijd ook al 52 ploegen. De eerste kernwerking werd er in goede banen geleid door Hendrik Vandromme die de kern opstartte vanuit de plaatselijke KWB-afdeling.

Brugge kwam er bij in 1974 en ook daar speelden er in geen tijd een 40-tal clubs. De Brugse kern werd geleid door Roland Boterman. Brugge werd door de West-Vlamingen als de bakermat van het minivoetbal aanzien, want in de beginjaren '60 was Endré Gaal in Ter Groene Poorte en Gruuthof toch gestart met de eerste minivoetbalcompetitie, maar die was door de gekende omstandigheden geen lang leven beschoren. Toen in 1972 de nieuwe sporthal De Koude Keuken werd gebouwd staken enkele mensen de koppen samen en werd een nieuwe minivoetbalcompetitie volgens de reglementen BZMVB (Belgische Zaal en Miniatuur Voetbal Bond) georganiseerd. In 1974 werd er contact opgenomen met Endré Gaal en stapten de Bruggelingen over naar NOMB. NOMB had een werking in drie provincies met meer dan 2500 leden en werd door Bloso als sportfederatie categorie 1 erkend en gesubsidieerd. Endré

GINETTE LEFEBVRE
was de eerste vrouwelijke
kernsecretaris (DEINZE).

Gaal werd het eerste gesubsidieerde personeelslid. De Bruggelingen hadden een sterke achterban en blonken ook uit op nationaal niveau. De Baere Brugge won in 1976 de eerste Beker van België (tegenstander was Play Boys Zaventem). Kings Tapijten Brugge won de eerste twee nationale titels daarna en in 1981 won Ranson Brugge de Supercup. Begin de jaren '80 werd het Brugse kernbestuur ontslagen na financiële verwickelingen en nam Johan Rotsaert er de touwtjes in handen.

Kern Lokeren kwam er bij in 1976 met als eerste kernsecretaris Walter Van Vlierberghe. In een tijdspanne van vier jaar speelden 21 ploegen in de kern, met daarnaast ook enkele ploegen in de provinciale en nationale NOMB-afdelingen. Samen met Kern Sint-Gillis-Waas werd de Beker van het Waasland georganiseerd. In het zelfde jaar sloot ook

kern Deinze aan, want via Bloso-gangmaker Toni Lowie die Bloso-adviseur André Gaal dikwijls over de vloer kreeg, speelden er al enkele seizoenen een aantal provinciale ploegen zoals The Jockeys met André Van Malderghem (speler en succesrijke trainer van Waregem), Precisia Deinze en Groenhove met Luc Van Moerkerke, ook al een ex-Waregemvedette in de Palastrasporthal.

In 1976 besloot men te Deinze een eigen competitie te organiseren met Willy Tack, ex-doelman van RWDM, Eendracht Aalst en Sint-Niklaas, als voorzitter. De eerste secretaris was Marcel De Smet, maar beide bestuurders zijn ons spijtig genoeg reeds overleden. In 1981 verving Ginette Lefebvre de betreurde secretaris en de regentes LO gaf het Deinse kernbestuur een vrouwelijk tintje. Ginette zou later ook de eerste vrouwelijke scheidsrechter binnen de federatie worden. Zij werd eind de jaren '90 op haar beurt opgevolgd door Noël Tijtgat, die een vijftal jaar later zijn activiteiten nogal bruusk beëindigde en het voortbestaan van de kern in gevaar bracht. Gelukkig klopte VMF niet tevergeefs aan bij Ginette, die samen met sportschepen Norbert De Mey en nieuwe bestuurders als Tom Van Nieuwenhuyze het schip drijvende hielden en in geen tijd het aantal ploegen fors de hoogte injoegen, waardoor het minivoetbal te Deinze momenteel floreert als nooit tevoren.

MINIVOETBAL WORDT DOOR

IEDEREEN EN OVERAL GESPEELD

In de jaren '70 werden alle mogelijke competities uit de grond gestampt en werden op iedere vrije ruimte minivoetbaltoernooien georganiseerd. Mini was zonder meer de populairste doesport, al konden de toppers en toernooien ook op veel publieke belangstelling rekenen. De toernooien werden zonder meer de beste publiciteit voor de sport, want wie er eenmaal van het spelletje geproefd had, wou dit ongetwijfeld nog meer beoefenen. Bekend was zeker het traditionele Kersttoernooi in sporthal

Budapest, waar het zelfs in de luwe periode iedere dag en avond een drukte van jewelste was. Het hield niet op, want na de reguliere competitie werden ook nog lente- en zomertoernooien georganiseerd in de privé-sporthallen te Eke en Melle met tussendoor ook nog een Paastoernooi. Er werd nagenoeg dag en nacht geminivoetbald (nachttoernooien in Middelkerke en Gent) en het ledenaantal groeide gestaag. Elke ploeg organiseerde gaandeweg een eigen toernooi en de markt geraakte op die manier wel verzadigd. In 1981 organiseerde Spectrum voor het eerst het welbekende toernooi van Moerbeke-Waas.

Naar jaarlijkse gewoonte richtte de Gentse Universitaire Sportbond (G.U.S.B.) een internationaal minivoetbaltoernooi in met deelname van Belgische, Nederlandse, Duitse en Engelse teams. Na Gent volgde ook de universiteit van Brussel dit voorbeeld. Binnen deze universiteiten werden toen ook studentenkampioenschappen georganiseerd.

Om zaad in het bakje te brengen, organiseerden de clubs de meest diverse activiteiten gaande van een kaarting tot wafelenbak. Een vierdaags tuin- en vrijetijdssalon te Affligem georganiseerd door tweedenationaler MVC Terafene (1982) spande de kroon. De Antwerpse zoo was er zelfs vertegenwoordigd met een stand levende dieren waaronder enkele struisvogels. Ook dansende fonteinen, zandtapijten en vlindercollecties waren er te bewonderen en de workshop bloemschikken had veel succes. Aan inventiviteit geen gebrek dus bij onze clubs. Er werden ook toernooien georganiseerd ten voordele van goede doelen als Broederlijk Delen en voor de Filippijnen. Niet alleen de minivoetbalclubs organiseerden een toernooi, ook wijkcomités, rijkswachtkazernes, e.a. vonden een minivoetbaltoernooi de ideale activiteit om de kas te spijsen. Voor de promotie van de sport was al die aandacht mooi meegenomen.

In 1977 sloot ook Overijse als tweede Brabantse kern aan onder leiding van het onafscheidelijke duo Willy Chielens – Roger Minnoye, dat in het eerste seizoen onmiddellijk met 14 ploegen van start mocht in de pas gebouwde sporthal. De Overijse competitie werd op een hoog niveau gespeeld en diverse ploegen uit Overijse kenden succes in de Beker van

België. We kwamen zelf ettelijke keren uit tegen Salametti en Edelweiss Overijse en dit met wisselend succes, want die wedstrijden waren op zijn zachtst uitgedrukt pittig. We werden er telkens wel bijzonder gastvrij ontvangen met een bakje druiven vooraf en heel veel pintjes na afloop. De twee Brabantse kernen organiseerden na afloop van de kerncompetitie ook een provinciale Bekercompetitie.

HET AANTAL KERNEN BLIJFT MAAR GROEIEN

In 1977 sloot niet alleen Overijse aan, maar ook Lovendegem met als bestuursleden Arnold Van Heule, Remi Vanden Saffele, Etienne Speleers en Jacques Petereyns. ABB Goethals toonde zich vrij snel de betere ploeg van het lot. En ook te Kruishoutem leverde de bouw van een nieuwe sporthal een nieuwe kern op. Jan Van Der Haeghen stond garant voor een puike organisatie. Het eerste jaar namen er acht ploegen deel. Een jaar later werd het aantal verdubbeld en groeide de kern verder tot meer dan 30 teams. Er zouden in de jaren'70 nog vele kernen toetreden en vooral in West-Vlaanderen dikte het aantal fors aan. Zo kwam er in 1978 Sint-Eloois-Winkel bij met een 14-tal ploegen. De Kortrijkse burens hadden voordien al een viertal jaar op vriendschappelijke basis met een beperkt aantal ploegen het minivoetbal geïntroduceerd. Een belangrijke aansluiting eind de jaren '70 was ongetwijfeld kern Zele, dat direct aansloot met 17 ploegen. In Zele was men reeds in '72 gestart met een regionale minivoetbalcompetitie op de speelplaats van het Pius X-college op zaterdagmiddag en zondagvoormiddag, waar in de winter eerst sneeuw moest geruimd worden vooraleer de match van start kon gaan. Later zou Zele gewoon het mekka worden van de nationale competitie, want op een bepaald moment speelden er niet minder dan zes Zeelse ploegen in eerste nationale. Vele ploegen combineerden de nationale met de kerncompetitie. Het zou tot 1981 duren vooraleer de Zelenaars een eigen sporthal verwierven. In 1985 speelden er 36 ploegen in de Zeelse kern.

Tien jaar na de oprichting van de nieuwe federatie waren er maar liefst 25 aangesloten kernen: Brugge, Deinze, Deurle/Latem, DSD (Dender-Schelde-Durme), Eeklo, Eke-Nazareth, Geraardsbergen, Kruishoutem, Lokeren, Lovendegem, Melle, Oudenaarde, Overijse, Rapid Gent, Roeselare, Roksem, Rollegem-Kapelle, Schellebelle, Sint-Eloois-Winkel, Sint-Gillis-Waas, Sint-Paulus Gent, Zaventem, Zele, Zelzate en Zomergem. In 1983 of vijf jaar later waren daar nog eens tien nieuwe kernen bijgekomen: Aalter, Berlare, Denderhoutem, Dendermonde, Deurle/Latem, Ganda Gent, Herzele, Koekelare, Kortrijk, Kruibeke, Langemark, Lauwe, Moorslede, Ronse, Terafene, Waregem, Wervik, Zottegem en Zwevezele. In Wervik bouwde de familie De Vogel een privésporthal, waardoor er snel een bloeiende kern tot stand kwam, maar spijtig genoeg na enkele seizoenen even snel verdween door een verbeterde strijd met een concurrerende zaal in dezelfde gemeente.

Een bijzondere kern al die jaren was ongetwijfeld Sint-Gillis-Waas. Die kern groeide immers uit het initiatief van één ploeg of moeten we stellen één man, Karel De Mol. De Wase onderwijzer stichtte op 7 januari 1976 samen met enkele voetbalvrienden Mini Sint-Gillis-Waas, dat aanvankelijk enkele oefenwedstrijden speelde tegen recreatieve soortgenoten. Ze klopten snel aan bij NOMB en het eerste officiële optreden werd de Beker van Het Nieuwsblad in sporthal Bandi te Melle. De Waaslanders paktten er meteen de hoofdtrofee door winst in de finale tegen EG Sport, één van de sterkste provinciale ploegen toen. Sint-Gillis had geen eigen sporthal, maar schreef meteen in voor de eerste nationale competitie die in september 1976 van start ging. Ze eindigden er net achter KT Brugge en Falk Zottegem. Kort daarop werd in fusiegemeente De Klinge een omnisportgebouw gebouwd en Karel De Mol huurde meteen zeven uren per week af voor zijn kerncompetitie. Iets voorbij Lokeren was het minivoetbal veel minder bekend, maar Karel had geen probleem om 14 ploegen direct warm te maken. In de jaren 80-90 zou kern Sint-Gillis snel uitgroeien tot de grootste NOMB-kern met deelname van meer dan 60 ploegen. Karel moest er opboksen tegen het Antwerpse zaalvoetbal en tegen het veldvoetbal, waarvoor hij zelfs naar de rechtbank trok toen hij van enkele voetbalbonzen verbod kreeg om te minivoetballen.

WIE IS DE STERKSTE KERN?

In 1980 werd voor het eerst gewag gemaakt van het kernkampioenschap en het was kern Brugge die de eerste editie te Gent in de wacht sleepte. Nadien zouden respectievelijk kern Gent, Eke, Overijse, Oudenaarde en Zele de fakkel overnemen. De laatste jaren is de finale van het kernkampioenschap traditioneel de voorrondewedstrijd van de finale-avond Beker van België en zijn Kern Zwalm/Brakel en Kern Oudenaarde de grote slokken. Emiel De Geyter heeft reeds een achttal trofeeën in de kast staan. In 1984 namen maar liefst 20 kernselecties deel aan

KERN EKE won in 1984 het kernkampioenschap te Gent.

Boven: Willy Van Leirberghe, Marc Duchatelet, Marc Van Waeyenberghe en Dominiek Van Snick.

Onder: Didier De Rycke, Guy De Scheider, Ronny De Ruyck en Filip De Witte.

dit kampioenschap en werden de schiften gespeeld in Budapest Eke en Bloso Gent. Op diezelfde dag werd de finale te Gent betwist tussen Kern Eke en Oudenaarde. Eke haalde het met 2-5 nadat Dendermonde de troosting had gewonnen van Melle.

In de jaren '70 werden diverse interprovinciale of interkerncompetities georganiseerd. Zele, Lokeren en Sint-Gillis-Waas organiseerden jarenlang de zeer populaire Beker van het Waasland en tussen Zomergem en Lovendegem werd de Beker van het Meetjesland georganiseerd.

In 2012 won KERN ZWALM na een 4-4 gelijkspel tegen kern Oudenaarde 12 cornerballen de begeerde kerntrofee.

Boven Links Herkennen we kernverantwoordelijke Emiel De Seyter..

4. NATIONALE COMPETITIE IN 1976 VAN START

Acht jaar na de oprichting van de nog jonge federatie werd een eerste nationale competitie georganiseerd met als deelnemers de betere en meer ambitieuze provinciale en kernclubs. De eerste kampioen werd Kings Tapijten Brugge (1976-77). In de tweede editie stevende Falk Zottegem op de titel af, maar verloor de slotwedstrijd te Sint-Gillis met 10-1 (zes goals van Karel De Mol) en in een eindronde met drie toonde KT Brugge zich nog maar eens de betere van Zottegem en Sint-Gillis-Waas. Daarna werd de fakkels voor twee seizoenen overgenomen door het roemrijke Falk Zottegem, dat ervoor twee vice-titels vergaarde. Grote spelersnamen uit die tijd waren Fernand Goyvaerts (eerste Belg bij Barcelona), Gilbert Verleye (eerste NOMB-kampioen), Roger Janssens (jarenlang het uithangbord van twaalfvoudig provinciaal kampioen Concordia Gent), Armand De Potter, Hubert Aerens, André De Blanc en Eddy Haegeman. Eén van de grote namen toen al was Sint-Gillis-Waas, dat zich al die jaren een felle concurrent van de Egmonsters toonde. Op 21 december 1979 zond Radio 2 rechtstreekse reportageflitsen en interviews uit van de topper Sint-Gillis-Waas – Falk Zottegem. In het Zottegemse kampioenenjaar 1978-79 won De Grauwe Zele voor Oud en Nieuw Zele de titel in de tweede nationale reeks. In 1979-80 werd de nationale competitie uitgebreid tot vier reeksen van 13 ploegen en vonden we bijna in iedere reeks ook een team uit het Aalsterse. Maurice Maertens Sport Aalst was een meer dan degelijke eerstenationaler en Stylor Aalst trok goed zijn plan in tweede. In 1979 vonden we als actieve scheidsrechters nog de namen van Rudy De Grauwe, José Galle, Marc Vanaelst, William Binard, Ronny Crabbe, Guy De Ruyck, Etienne Lescrauwaet, Gaston

PIMPERNEL ZELE
beheerste de competitie
midden de jaren '80

Severens, Omer Buys (personen die momenteel of vrij recent nog betrokken of bekend zijn in het mini).

In 1980-81 waagden maar liefst negen Zeelse ploegen hun geluk in de nationale competitie, zonder dat Zele over een eigen sporthal beschikte. In het seizoen 1980-81 werd de titel in de hoogste nationale reeks in de wacht gesleept door Zon en Zee Westende met spelers die in het nationale veldvoetbal meer dan naam en faam verworven hadden. Met James Stome speelden Norbert Deviaene, Wilfried Puis, Freddy Qvick, Freddy Maeckelberghe, Oostenrijker Gunther Nasdalla, stuk voor stuk spelers die in eerste nationale veldvoetbal gespeeld hadden. Een jaar later ging de trofee alweer naar West-Vlaanderen, want de gebroeders Jonckheere uit Jabbeke toonden zich met Dry Swaenen de sterksten. In 1982 werd de nationale competitie uitgebouwd tot vijf reeksen en verwerf Oud & Nieuw Zele met sterspeler Marnix Boeykens en secretaris Eric Tranoy een eerste titel in de hoogste nationale reeks. Dit was de start van de Zeelse overheersing, want een jaar later nam Pimperl Zele met Piet Abbeel en Jan Berkers als uithangborden de fakkel over. Pimperl zou een jaar later de titel (en de Beker) nog eens binnenrijven. In het seizoen 85-86 werden in de hoogste nationale reeks 16 ploegen

ondergebracht. MV Geraardsbergen pakte uit met Roger De Vlaeminck, die voordien actief was in kern Melle met MVC Haeseveld. Kampioen werd uiteindelijk Mini Sint-Gillis-Waas, dat daarmee het tienjarig bestaan van de eerstenationaler extra in de verf zette. Voor Karel De Mol een meer dan terechte beloning en het kampioenenfeestje kunnen we ons nog levendig herinneren. Wase toppers naast Karel De Mol waren Marc Nijs, Frank Millian, Luc Van Goethem, Raoul De Roeck, Walter Vlyminck en Jean Bettoncelli. De Waaslanders moesten tien jaar wachten op een eerste titel nadat ze al evenveel seizoenen een titelrol vertolkten.

Het zou tot 1982 duren vooraleer er met een officiële minivoetbal (Mikasa SWL-327) gespeeld werd. Voordien speelden we met verschillende, kleinere maar botsende ballen. De officiële bal woog 350 g, had een omtrek van 63 cm en kostte 1500 frank of € 37,50 (niet goedkoop dus), maar hij botste veel minder dan alle andere ballen.

Op 20 november 1983 verscheen het eerste (zwarte) spelreglementenboekje. Voordien waren het ringmappen waar de bladen gemakkelijk konden vervangen worden na de talrijke wijzigingen aan het reglement. De sportreglementen werden grondig herwerkt door Albert Van Hecke en die werden als een Minibabbelnummer uitgebracht.

SPELREGLEMENT
minivoetbal
1983

THE MARACANA GENT NEEMT DE ZEELSE FAKKEL OVER

In het seizoen 1986-87 stak een nieuwkomer zijn neus aan het venster en dat was The Maracana Gent. De Gentse ploeg was in geen tijd opgeklommen naar eerste nationale met gedurfd minivoetbal, want zij introduceerden in het minivoetbal de 'mee-minivoetballende keeper'. Tot dan beschikte iedere nationaler over een 'doelman' die slechts sporadisch de vijfmeterzone verliet. Tacticus Marc Poppe speelde met The Maracana zonder keeper en veroverde op die manier al twee nationale titels in derde en tweede. Samen met Patrick Van Geem speelde hij achteraan met voorin enkele jonge veulens zoals Filip Bauters, Chris Lanckaert, Franky Clauws en Franky Degouy. Altijd aanspelbaar blijven en de bal in eigen rangen houden, was het motto. De Gentenaars hadden altijd overwicht en speelden op de helft van de tegenstander en forceerden enorm veel corners. Ze werden wel eens gepakt met een verre bal, maar geen enkele concurrent kreeg vat op hun aanvallend spel en in 1987 rijfden ze een eerste van de vier opeenvolgende titels binnen. Sport Coppens Brugge (2A) en VDS Oudenaarde (2B), Quaghebuer Rollegem (3A) en MVC Zarlardinghe (3B) werden de overige nationale kampioenen.

Een jaar later walsten de Gentenaars opnieuw over de tegenstand heen en waren vier speeldagen voor het einde reeds zeker van de titel. Quaghebuer Rollegem en Skalul Lendeledede werden kampioen in tweede nationale en in derde werden VL-Boys Maldegem en De Lantaarn Zele gelauwerd. Het Gentse The Maracana breide er in 1988-89 snel een derde opeenvolgende titel aan toe, een unicum in de NOMB-geschiedenis. Ze incasseerden amper drie nederlagen dat seizoen en lieten Lokeren en Sint-Gillis-Waas achter zich. Luc Braeckman, Ludo De Vrieze en Filip De Witte waren de nieuwkomers in het kampioenenteam. Dé man bij de kampioenen was toch wel Marc Poppe. Colanbeen Wondelgem in tweede A en De Ras Lede in tweede B werden samen met VDK Sint-Martens-Latem (3A) en Kristoffel Windeke (3B) de overige nationale kampioenen.

Het volgende seizoen versterkte MVC Oudenaarde zich met bijna de voltallige nationale ploeg, maar het meesterschap van The Maracana was

THE MARACANA GENT (1988-89) PAKTE VIER OPEENVOLGENDE TITELS IN EERSTE NATIONALE.
BOVEN: DANNY BERTH, RUDY DE VUYST, FILIP DE WITTE, YVES AERENS, FILIP BAUTERS, PATRICK VAN GEEM
EN SPONSOR ANDRÉ VAN WILDER.
ONDER: CHRISTIAN LANCKAERT, LUDO DE VRIEZE, LUC BRAECKMAN EN MARC POPPE.

nooit groter. Vijf speeldagen voor het einde was de vierde opeenvolgende titel in eerste nationale reeds binnen. De Gentenaars pakten in totaal zes titels, maar omdat sponsor André Van Wilder naar het buitenland uitweek, betekende dit ook het einde van de roemrijke club. Het vernieuwde dagelijkse bestuur van de federatie verzorgde dat seizoen een stijlrijke kampioenenviering in het ontmoetingscentrum van KBC te Gent. Westservice Kortrijk (2A), H.Goossens Appels (2B), The Croque Gent (3A) en Joy-Boys Zottegem (3B) waren de overige nationale kampioenen.

1990-1991

PLAYOFFSYSTEEM IN DE NATIONALE COMPETITIE

De nationale competitie begon ietwat te slabakken en voor het seizoen 1990-91 geraakten geen vijf reeksen volzet (we kwamen van zes)... Interne strubbelingen eisten hun tol en de federatie beefde op haar grondvesten doordat er een interne bestuursstrijd was ontstaan. In moeilijke omstandigheden werd met het invoeren van playoffs enige vernieuwing in de competitievorm beoogd. De nieuwe competitie kreeg tot overmaat van ramp af te rekenen met een strenge winter en vervelende sneeuwval, waardoor twee speelweken volledig afgelast werden met de nodige commotie daarrond. De playoffs startten een week later dan voorzien en de deelnemers waren T.Windels Ingelmunster (leider na de reguliere competitie), WAM Ronse, Westservice Kortrijk en De Ras Lede. In de playoffs won Ingelmunster met 1-6 van Ronse, speelde 3-3 gelijk tegen Lede en verloor met 2-3 van Kortrijk, dat uiteindelijk drie overwinningen binnenhaalde en daardoor als kampioen gekroond werd. Het playoffsysteem lag meteen zwaar onder vuur. In tweede nationale A ging de titel naar Opel Regniers Gent, terwijl in de B-reeks Belle Vue Erwetegem de sterkste bleek. In derde ging de titel naar MVV Izegem.

1991-1992

DE FEDERATIE SPLIT IN TWEE

In het daaropvolgende seizoen werden geen NOMB-ploegen meer toegelaten in sporthal Budapest en werd Bandi Melle verkocht. Vele ploegen moesten kilometers uitwijken naar een andere sporthal of hun liefkoosde sport stopzetten. De nationale competitie viel terug tot op vier reeksen, maar kwalitatief bleef ze op niveau. Zo pakte Mini Sint-Gillis-Waas uit met dé transfer van het jaar. Karel De Mol haalde Herman Beyers binnen, het seizoen ervoor nog verkozen tot zaalvoetballer van

het jaar, maar in onmin geraakt met zijn ploeg. Bij zijn eerste optreden tegen WAM Ronse scoorde Beyers meteen drie keer. Tegelhuis Windels Ingelmunster toonde zich opnieuw de sterkste formatie in de reguliere competitie. Op de eerste speeldag van de eindronde walste Ingelmunster over H.G. Appels, 0-14 en won nadien ook de derby tegen Lendeledede met 5-2 na goals van Callewaert en Pareyt. De Chileen Juan Verdugo, ex -SV Waregem, was de publiekslieveling te Lendeledede, maar kon die avond niet veel tonen tegen de pletwals. De West-Vlamingen hadden op de slotdag aan één punt tegen Maldegem voldoende om de ontgoocheling van het vorige seizoen weg te spoelen. In een spetterende partij werd het 9-2 met Buyck, Callewaert, Leenknecht, Dubus en Pareyt als doelpuntenmakers. Het trio Verdonck-Troch-Cools bleef die avond niet opgewassen tegen een bijzonder sterk Ingelmunster. Iedereen gunde de West-Vlamingen die titel en het duo Verbauwghede-Braeckeveldt kreeg van alle kanten lof en bloemen toegezwaaid. In de zes playoffwedstrijden werden amper vier kaarten getoond, het waren dus ook de playoffs van de fairplay. MVV Izegem werd kampioen in tweede en in derde werden Sportboetiek Bellegem en Rudy's Vrienden Merelbeke als kampioen gelauwerd.

1992-1993

ISOSTAR EERSTE GROTE SPONSOR

In het seizoen 1992-93 werd met Isostar een eerste grote sponsor binnengehaald die op de grijze truitjes van de scheidsrechters prijkte. Er werd een nationale en provinciale fairplaybeker in het leven geroepen en de gouden minivoetballer en scheidsrechter werd verkozen. Voor de nationale titelstrijd toonde Fremaut Lendeledede zich bijzonder kooplustig, want talrijke toppers werden gerecruteerd met één doel, kampioen spelen. H.G. Appels werd herfstkampioen en beëindigde ook als eerste de reguliere competitie. Favoriet Lendeledede pakte naast een playoffdeelname, want die plaatsen werden ingenomen door Izegem, Maldegem en Ingelmunster.

Op de eerste speeldag werden Appels en Izegem de winnaars door Ingelmunster en Maldegem met het kleinste verschil te verslaan. Op de tweede speeldag verloor Appels de bonus door thuis met 8-10 van Maldegem te verliezen. Izegem won in een gesloten partij met 3-2 van Ingelmunster. Te Appels was heel wat publiek opgekomen om de ontknoping van het seizoen 93-94 tegen MVV Izegem mee te maken. De thuisploeg leidde halfweg met 3-1, maar na rust zwol de druk van de West-Vlamingen zienderogen aan en de broertjes Grymonprez zetten samen met Kurt Baeckelandt de wedstrijd naar hun hand, 3-7 en een nieuwe West-Vlaamse kampioen. In tweede had Sportboetiek Belleghem eind maart de titel reeds op zak, terwijl Puskas Ardooie en Pioneer Sint-Martens-Latem kampioen werden in derde. De eerste provinciale fairplaybeker ging naar Postboys Ledeberg en FC 't Postje met elk één gele kaart. In nationale werden Epibrant Gent en Gouden Schoen Lokeren als de sportiefsten gelauwerd. Ronny Van Hecke werd de eerste gouden minivoetballer voor Geert Troch en Kurt Baeckelandt. Het eerste gouden fluitje ging naar Hugo Van De Voorde voor Armand De Potter en Eddie Van Leirberghe.

Ronny Van Hecke (links) werd de eerste gouden minivoetballer voor Geert Troch (midden) en Kurt Baeckelandt. Helemaal links het scheidsrechterstrio Hugo Van De Voorde, Eddie Van Leirberghe en Armand De Potter.

1993-1994

NOMB VIERT 25-JARIG BESTAAN

MET MINIVOETBAL IN LIMBURG

In 1993-94 begon de nieuwe wind binnen het NOMB-bestuur zijn vruchten af te werpen door een uitbreiding van de nationale competitie met heel wat nieuwkomers. In zowel Oost- als West-Vlaanderen werd een Open provinciale Beker georganiseerd. In West-Vlaanderen noteerden we een record-deelname van 64 clubs. In Limburg kreeg Johan Coppieters het voor elkaar 30 ploegen in te schrijven voor de Limburgse Beker. Borly Diepenbeek werd de eerste winnaar. NOMB vierde het 25-jarig bestaan te Knokke met Patrick Lips als moderator. De viering kreeg weerklank op AVS en radio1, met een gesmaakt verslag van Johan Decaluwé. Marc Reunes werd hoofd van Het Nieuwsblad Oost-Vlaanderen en toonde zich meer dan geïnteresseerd in het vernieuwde minivoetbal. De viering werd besloten met een interland tussen België en Hongarije, 7-3 gewonnen door Gert Desot, Danny Lateur, Ronny Van Hecke, Christophe Dubus, Jan Cools, Geert Troch en Bjorn Rotsaert. Net als het seizoen ervoor pakte Huize Goossens Appels de symbolische herfsttitel en eindigde nadien ook op de eerste plaats in de reguliere competitie. Favoriet Lendeledede kon zich pas op de slotspeeldag plaatsen voor de playoffs en Bandencentrale Dikkelvenne en Tegelhuis Windels Ingelmunster waren na een verbeterde strijd de overige deelnemers aan de eindronde.

Op de openingsspeeldag moest Appels vrede nemen met een 6-6 puntdeling bij Dikkelvenne. Op diezelfde speeldag zag regionale zender WTV Lendeledede met 5-4 winnen van Ingelmunster, een sportieve revanche voor de nederlaag een jaar eerder. Op de tweede speeldag won Lendeledede de spektakelpartij tegen Dikkelvenne met 4-3 en toonde Appels zich duidelijk sterker dan Ingelmunster, 7-2. De slotwedstrijd Appels – Lendeledede werd voor een bomvolle zaal gespeeld en Stef Wouters verzorgde er de reportage voor de BRTN. De twee tenoren van ons nationaal minivoetbal serveerden een wedstrijd om duimen en

vingers bij af te likken en het scheidsrechtersduo Flamée – Galle floot een onberispelijke partij. Appels met sterspelers als Marnix Boeykens, Nest Van De Cauter en Hans Van De Velde haalde het met 8-4 en rijfde op indrukwekkende wijze een eerste titel in eerste nationale binnen. De overige nationale kampioenen waren Pionier Dewitte Sint-Martens-Latem (2de), Slagerij Dirk Helkijn en The Lords Eeklo werden laureaat in derde. Op de jaarlijkse kampioenviering aan het einde van het seizoen werd op een passende wijze afscheid genomen van federatiestichter André Van Herpe en Oscar Coryn, jarenlang voorzitter van het sportcomité. De trofee van gouden minivoetballer ging naar Jimmy Trossaert voor Ronny Van Hecke en Geert Troch. Het gouden fluitje ging opnieuw naar Hugo Van De Voorde voor Armand De Potter en Rudy De Grauwe.

1994-1995

PROVINCIALE COMPETITIES IN

WEST-VLAANDEREN EN ANTWERPEN

Het seizoen 1994-95 werd geopend met een grootse persvoorstelling in het Gentse Tolhuis. Louis De Pelsmaeker werd ingehuurd als moderator. In West-Vlaanderen ging een eerste provinciale competitie met 18 ploegen van start en in Antwerpen werd een ambitieus provinciaal bestuur geïnstalleerd. Te Zwalm ging een heuse vrouwencompetitie van start, maar de grootste vernieuwing was de start van een volwaardige jeugdcompetitie. De nationale reeksen werden uitgebreid met een derde reeks in 3de nationale. Na een spannende strijd liet H.Goossens Appels een tweede opeenvolgende titel in de hoogste nationale reeks optekenen. Het versloeg op de openingsspeeldag van de playoffs Wilvia Lendeledede met 4-7 en won een week later met de raspaardjes Hans Van De Velde en Nico Rasschaert in de kijker met 6-3 van Bandencentrale Dikkelvenne. Omdat Maldegem en Lendeledede die avond 11-11 gelijkspelden was voor het eerst de kampioen na twee

speeldagen bekend. Los Amigos Brugge werd kampioen in tweede en in derde ging de titel naar Middenstand Kuurne, Kromhof Maarkedal en Mini Rhode Merelbeke. Op de kampioenviering in De Pinte met meer dan 500 aanwezige sympathisanten ontvingen alle clubs die tijdig hun inschrijving en administratie in orde hadden gebracht een cheque van 1000 BEF. Hans Van De Velde werd uitgeroepen tot beste minivoetballer van het voorbije seizoen en ging Dirk Verdonck en Jimmy Trossaert vooraf. José Galle kreeg de meeste punten in het referendum scheidsrechter van het jaar. Armand De Potter eindigde voor de derde opeenvolgende keer op de dichtste ereplaats en Ginette Lefebvre, de enige vrouwelijke ref, kreeg het bronzen plakket.

HUIZE GOOSSENS APPELS werd voor de tweede opeenvolgende keer kampioen in eerste nationale.
Boven: Coach Filip Tijtgat, Marnix Boeykens, Ernest Van De Cauter, Nico Rasschaert, Pieter Strinckx en Hans Van De Velde.
Onder: Steven Vergeylen, Geert Christiaens, Nico Jacobs en Jan Geens.

1995-1996

TERUG NOMB-MINIVOETBAL

IN SPORThAL BUDAPEST TE EKE

De groei in de nationale competitie zette zich verder in 1995-96, want er werd een vierde reeks in derde nationale opgericht. De federatie mocht zich verheugen in een groei van meer dan duizend leden en verwelkomde niet minder dan vier nieuwe kernen: Ardooie, Ingelmunster, Zomergem en Nazareth-Eke. Vooral laatstgenoemde aansluiting was een grote overwinning, want na vijf jaar verbanning werden er opnieuw NOMB-wedstrijden gespeeld in sporthal Budapest. De nieuwe eigenaar Lieven Dhondt was de grootste winnaar, want de sporthal was opnieuw zeven dagen op zeven 100% volzet en dat was al een poosje geleden. De geslaagde renovatie werd ook door de leden enthousiast onthaald. Binnen NOMB werd de juridische structuur omgegooid en deed de openbare aanklager zijn intrede, een zoveelste stap naar verdere professionalisering. Binnen Bloso kregen we de vermelding van snelst groeiende federatie qua aantal jeugdleden. De federatie genoot dankzij Marc Reunes van Het Nieuwsblad en Koen Colpaert van AVS extra media-aandacht.

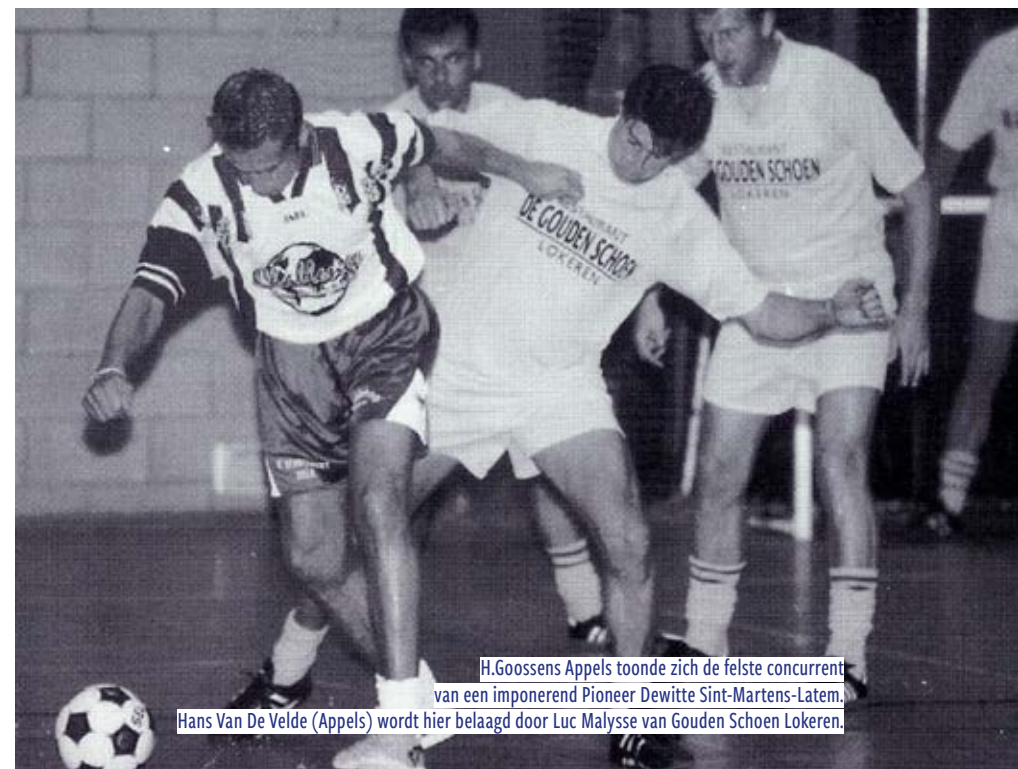
In eerste nationale lukte AZ'77 Maldegem de beste start, maar plukte Pioneer Sint-Martens-Latem de symbolische herfsttitel. Na een verbeterd duel toonde Maldegem zich de sterkste in de reguliere competitie en doordat Pioneer in de openingswedstrijd van de playoffs met 4-5 verloor van Bandencentrale Dikkelvenne en Maldegem met 3-4 de baas bleef over H.Goossens Appels, was de kampioen op de tweede speeldag reeds bekend. Maldegem won voor eigen publiek immers met 7-4 van Dikkelvenne. Sterkhouders bij Maldegem dat jaar waren Gert Desot, Dirk Verdonck, Donald Storm, Christophe Thysebaert, Geert De Coeyer, Geert Dewalsche en Jan Cools. In tweede nationale pakte Kromhof Maarkedal met een straatlengte voorsprong de titel, in derde waren Lux Waregem, Ter Wilgen Loppem, Westhinder De Pinte en Diabolix Gent (na testwedstrijd tegen VN'81 Nevele) de laureaten. Op een hete

kampioenviering in De Pinte werd Christian Lanckaert uitgeroepen tot minivoetballer van het jaar, het zilver ging naar Dirk Verdonck terwijl Jimmy Trossaert ook opnieuw op het podium stond. De jonge Dirk Huybrecht werd 'scheidsrechter van het jaar' voor José Galle en Marc Rombaut.

1996-1997

PIONEER SINT-MARTENS-LATEM

PAKT DE ENE PRIJS NA DE ANDERE

H.Goossens Appels toonde zich de felste concurrent van een imponerend Pioneer Dewitte Sint-Martens-Latem. Hans Van De Velde (Appels) wordt hier belaagd door Luc Malysse van Gouden Schoen Lokeren.

In 1996-97 was de groei iets minder sensationeel, maar verheugden we ons in de aansluiting van kern Zwevegem. De cafetaria van de Budapest-minivoetbaltempel werd dé trekpleister voor alle minivoetballiefhebbers. We bleven evenwel tegenkanting ondervinden van grote broerveldvoetbal. SV Zottegem verbood acht jeugdspelertjes te minivoetballen bij MVC Erwetegem... en dit in het jaar dat het arrest Bosman de sportwereld op zijn kop zette. Om de jeugd toch meer bij het minivoetbal te betrekken werd een samenwerking met SVS (Vlaamse Schoolsport) op het getouw gezet en er schreven onmiddellijk meer dan 200 ploegen in voor deze competitie. De federatie mocht zich verheugen in een sterk toegenomen persaadacht met iedere week een volle bladzijde in Het Volk en regelmatig de camera's van AVS langs de zijlijn. Van Marc Reunes en Koen Colpaert kregen we toen zeker het steuntje dat we nodig hadden.

De clubs werden aangemaand om werk te maken van een meer gestructureerd en onderlegd bestuur. Een bestuur moest iets meer zijn dan de wekelijkse pendeldienst naar de wedstrijden en van hen werd in de eerste plaats ook meer respect gevraagd voor het werk van de scheidsrechters. Pionier Sint-Martens-Latem toonde zich in december een veelvraat door zowel de Supercup als de Diamond-Cup in het Tolhuis te winnen. In de competitie moesten ze de symbolische herfsttitel delen met H.Goossens Appels. Nadat ze met zes punten voorsprong de reguliere competitie afsloten, maakten ze in de eindronde snel brandhout van AZ77 Maldegem en H.Goossens Appels en was de eerste titel in eerste nationale een feit. De overige nationale kampioenen heetten Dhuyvetter Anzegem (2de), G&H Oudenaarde en Champagne Beaumet Sint-Martens-Latem (3de) en DeVlasschuur Zulte en De Reisdruif Oudenburg in vierde. Pionier Latem won dat seizoen alles wat er te winnen viel en zelfs het podium van de gouden minivoetballer was volledig Latem gekleurd met Ronny Van Hecke op de eerste plaats voor Chris Lanckaert en Pascal Cnudde. Beaulieu Kruishoutem werd gelauwerd als sportiefste ploeg in de nationale competitie. Op het podium van de beste scheidsrechters stonden Dirk Huybrecht (goud), José Galle (zilver) en Rudy Baes (brons). Omdat het provinciale bestuur van Antwerpen te zware financiële eisen stelde, kromp de werking in deze provincie. Het minivoetbalhart bleek

dan toch niet zo groot.

1997-1998

MARC NEETESONNE DE NIEUWE VOORZITTER

In 1997-1998 werd het aansluitingsformulier/ploeg vervangen door individuele licenties en moest op het secretariaat hard gewerkt worden in het tussenseizoen om alles rond te krijgen. Op 1 januari 1998 gaf Gilbert Van Hecke na 30 jaar voorzitter zijn de fakkel door aan Marc Neetesonne. Hij had na moeilijke NOMB-jaren de heropstanding van de federatie nog beleefd en vond het een ideaal moment om afscheid te nemen van zijn geesteskind. Wij kenden hem quasi van bij de oprichting van de federatie en hebben hem altijd gewaardeerd voor zijn inzet voor een sportief minivoetbal en een respectvol omgaan met alle mensen rondom zich en dit op een heel rechtlijnige manier. Als vernieuwing in het spelreglement werd de protestcorner en de rechtstreekse cornerbal ingevoerd. De doelstelling was duidelijk: we wilden meer respect voor de ref en een halt toeroepen aan de 'professionele' fout net voor de vijfmeterlijn. Het

1997: Beheerraadslid Lieven Dhondt reikte de kampioensbeker van 3de nationale B uit aan Dirk Borremans van Champagne Beaumet Sint-Martens-Latem.

minivoetbal moest een propere sport blijven waar de technische speler beschermd werd door het reglement.

Elke vernieuwing stuit op verzet, maar tot onze grote consternatie waren het vooral de scheidsrechters die het nieuwe reglement als te moeilijk veroordeelden. Uiteindelijk konden we hen overtuigen dat dit voor hen een beschermende maatregel was. Als we de scheidsrechterslijst van die jaargang vergelijken met die van 20 jaar later, vinden we de nog volgende actieve refs: Beck Robert, Carpels Alain, Clarysse Jozef, Cosaert Geert, Crabbe Ronny, D'Hont Norbert, De Meester Carlos, Du Mesniel Marc, Lescrauwaet Etienne, Roman Günther, Rombaut Marc, Van Den Hauwe Etienne, Van Der Aa Dirk, Van Elsuwege Leopold, Van Hooreweghe Tonny, Van Leirberghe Willy, Van Snick Koenraad en Walraevens Arthur.

Emotioneel moment voor aanvang van de finale van de Beker van Oost-Vlaanderen.
De Dikkelvense goalgetter Jimmy Trossaert ontving een fotokader nadat hij bij een werkongeval zijn linkerarm verloor.
Jimmy zou nadien nog krachtig terugkeren en is nog wekelijks van de partij in de kern Asper.

Als innovatie dit jaar werd voor het eerst een Beker van België voor vrouwen georganiseerd waarvoor elf ploegen inschreven. 't Hoekske Geluveld zou de eerste naam op het palmares worden. In de nationale competitiestrijd stuntte revelatie Opel Haeck Drongen door van bij de start twaalf opeenvolgende overwinningen op hun actief te zetten en de onverhoopte herfsttitel in de wacht te slepen. Het minivoetbal floreerde met de deelname van zes nationale reeksen van 14 ploegen. Tussen Kerst en nieuwjaar werd een grootse Diamondcup in het Tolhuis georganiseerd en eind juni verwierf de organisatie van de Keizer Karel Cup op de Gentse Blaarmeersen naam en faam. In korte tijd zou dit toernooi onder impuls van de gebroeders De Veirman uitgroeien tot het grootste minivoetbaltoernooi van de lage landen.

In de competitie verloor Drongen met 5-6 de topper tegen Pionier Latem, waardoor de Latemnaren met twee bonuspunten de eindronde konden aanvatten. In die playoffs toonde Latem zich opnieuw de sterkste door eerst Maldegem te verslaan met 5-9 en daarna met 4-3 Sint-Gillis-Waas opzij te zetten. Over deze partij vloeide heel wat inkt, want een goal van Sint-Gillis waar de bal over de lijn was, werd afgekeurd... Omdat Drongen op de eerste speeldag met 4-5 verloor van Sint-Gillis, was de kampioen na twee speeldagen reeds bekend. De overige nationale kampioenen waren Diabolix Gent (2de), SV Zulte en Reisduif Oudenburg in derde en Flandria Komen en Bouckenborg Merksem in vierde, waardoor dus ook de provincie Antwerpen zijn neus aan het venster stak. Op de kampioenviering te Nazareth werd Pascal Cnudde tot minivoetballer van het jaar verkozen voor Björn Rotsaert en ploegmaat Ronny Van Hecke. Bij de scheidsrechters was de grootste trofee voor Marc Rombaut, die Dirk Huybrecht en Rudy Baes in het referendum vooraf ging. Er werd voor een tweede keer een Beker van Oost-Vlaanderen georganiseerd, waarin De Pallieter Ursel de winnaar van de eerste editie, 't Handelshuis Dikkelvenne met 4-9 versloeg. Jimmy Trossaert was de meest ongelukkige speler dat seizoen, want bij een arbeidsongeval verloor hij zijn linkerarm. Hij werd bedacht met een fotokader van enkele hoogtepunten uit zijn carrière. Jimmy bleef echter niet bij de pakken zitten en scoort nog steeds op onze minivoetbalterreinen.

1998-1999

WIM MEIRESONNE

DE NIEUWE SECRETARIS-GENERAAL

In het nieuwe seizoen werd de samenwerking met kern Ardooie, dat zich bezondigde aan schriftvervalsingen en andere fraude, stopgezet en werd de toetreding van kern Markegem verwelkomd. Op het secretariaat in het Maaltecenter werden Pascale Lauwers en Johan Rotsaert, één van de bewerkers van de heropstanding van de federatie na de split, vervangen door Anja Tillieu en Wim Meiresonne. Een basketter op een minivoetbalfederatie..., maar we werkten al die jaren perfect samen met Wim en Anja en we mogen stellen dat zij één van de vele, goede medewerkers werden op ons secretariaat. Van die mensen verwachtten wij ook dat zij er waren voor de clubs en dat ze bereid waren een tandje bij te steken om al onze leden een goede service te garanderen. Nieuw in de competitie was het puntensysteem. Voortaan kregen de clubs drie punten voor een overwinning en één voor een gelijkspel. We beoogden een meer aanvallende ingesteldheid van onze clubs. Op de traditionele persvoorstelling van de eerstenationalers in Salons Wellington te Moortsele viel vooral het enthousiasme van de bestuurders voor de prille jeugdcompetitie op. De nationale clubs kregen de verplichting de scheidsrechter na afloop een natje en een droogje aan te bieden en wie een provinciale ploeg aanbracht werd beloond met een subsidie van maar liefst 10 000 frank of 250 euro.

PS Oostkamp lukte de beste start en haalde de herfsttitel binnen, waarna ze het volhielden tot het einde en met twee bonuspunten de playoffs aanvatten. In die eindronde won Björn Rotsaert onmiddellijk met 2-7 bij uittreidend kampioen Sint-Martens-Latem en nam nadien ook de maat van Bandencentrale Dikkelvenne (6-4) en Huize Goossens Appels (6-3). In tweede nationale won MVC Wondelgem de titel dankzij één meer gewonnen wedstrijd dan De Jager Waregem. De Prins Deerlijk en MVC De Pinte werden kampioen in derde, terwijl CSO Oudenaarde

en DTB Wijnegem laureaat in vierde werden. Björn Rotsaert werd met een straatlengte voorsprong uitgeroepen tot minivoetballer van het jaar voor Ronny Van Hecke en Jimmy Trossaert. Scheidsrechter van het jaar werd Dirk Huybrecht voor Marc Rombaut en José Galle. Pallieter Ursel, onder de regie van een grootse Dirk Verdonck, won voor de tweede opeenvolgende keer de Beker van Oost-Vlaanderen door De Spetsers Zwalm met 10-5 te verslaan.

Wim Meiresonne was/is een basketbalfanaat, maar leverde knap werk op het VMF-secretariaat.

1999-2000

VOLWAARDIGE PROVINCIALE REEKSEN

IN ANTWERPEN IN LIMBURG

Het millenniumseizoen kondigde zich positief aan, want de federatie groeide in alle geledingen en kreeg met koeksjesfabrikant LU een nieuwe, grote federatiesponsor. De ontginning in het oosten van het land leverde in Antwerpen een provinciale reeks van 14 ploegen op en in Limburg namen 16 ploegen de start. In de Oost-Vlaamse provinciale competitie schreven maar liefst 15 nieuwe ploegen in, maar de felste groei kende onze jeugdcompetitie waar we voor het eerst boven de 50 clubs stegen. Op kernniveau kregen we versterking van kern Zedelgem. Het nieuwe decreet eiste een accentverschuiving van 'sport voor allen' naar 'topsport en kwaliteitsvolle jeugdwerking' en op elke federatie moesten twee personeelsleden met een universitair diploma werkzaam zijn (administratief en sporttechnisch). De extra kostprijs van al deze ingrepen voor onze federatie kwam dicht tegen de twee miljoen Belgische frankskes. In het jaar 2000 nam Roger Van den Haute als kernsecretaris en minivoetbalmonument in Zottegem in de allerbeste verstandhouding afscheid van de federatie, maar in iets minder aangename omstandigheden verdween Gaston Severens uit het scheidsrechterscomité na een heel pijnlijke aanvaring. Persoonlijk verloor ik met Gaston mijn beste NOMB-werkmakker en zijn afscheid betekende een enorm verlies voor de federatie.

Op sportief vlak verzekerde Tegelhuis Windels Ingelmunster zich op de voorlaatste speeldag van de heenronde reeds van de herfsttitel en mocht als leider na de reguliere competitie de playoffs aanvatten met twee bonuspunten. Die verspeelden ze echter al op de eerste speeldag na 6-4 verlies bij Loewe Sint-Martens-Latem. Een week later keken ze tegen D'Huyvetter Zwevegem halfweg alweer tegen een 1-3 achterstand aan, maar wonnen finaal met 6-4. De beslissing viel op de derde speeldag in het duel tussen Ingelmunster en H.Goossens Appels. In een uitermate

spannende partij won Ingelmunster met 6-4 en negen jaar na een eerste titel mocht de West-Vlaamse aanhang een zinderend kampioenenfeestje inzetten. West-Vlaanderen toonde zich sterk in die periode, want in de vrouwencompetitie sleepte 't Hoekske Geluveld voor de vierde keer op rij de titel in de wacht. De overige nationale titels gingen naar MVC De Pinte (2de) en VN'81 Nevele en DTB Wijnegem (3de), terwijl in de laagste reeksen MVV Markegem en 't Zand Appels laureaat werden. In de Beker van Oost-Vlaanderen triomfeerde Geelblauw Zwalm te Zwijnaarde met een sterke Wim Lodens tegen San Siro Boys Deftinge. Op de kampioenviering te Nazareth werd het nieuwe VMF-logo (nieuwe naam na 32 jaar NOMB) voorgesteld en werd de verhuis van het secretariaat van Sint-Denijs-Westrem naar Deurle aangekondigd. Doelpuntenmachine Freddy Van De Caveye werd tot minivoetballer van het jaar uitgeroepen voor Björn Rotsaert en Wim Lodens. Marc Rombaut werd voor de tweede keer gouden scheidsrechter voor José Galle en Dirk Flamée.

2000-2001

NOMB VERANDERT IN VMF

Het nieuwe seizoen startte op 1 augustus onder de nieuwe benaming Vlaamse Minivoetbalfederatie met een nieuw logo en op een nieuw secretariaat te Deurle met Pieter De Potter als kersvers sporttechnisch coördinator. VMF kreeg een volledig vernieuwde website en een eigen emailadres en het eerste nummer van Mini Info werd verstuurd. Een betere informatie en communicatie met onze clubs was één van de basisregels van het nieuwe decreet samen met meer aandacht voor kwaliteitszorg. Dat alle uitslagen op zaterdagmiddag reeds te lezen waren op onze eigen website was er één voorbeeld van en de leden van de Raad van Bestuur kregen de opdracht regelmatig cursussen kaderopleiding te volgen. In Sleidinge werd een nieuwjaarsreceptie gehouden voor alle provinciale en nationale bestuurders. Chris Naeyaert verving als

secretaris van het scheidsrechterscomité Gaston Severens en er werd na de talrijke wijzigingen een volledig vernieuwde reglementenbundel gedrukt. Walther Daneel en Marc Vanaelst namen de permanentie van de scheidsrechters op zich.

Als we de competitiekosten van toen vergeleken met deze van vandaag valt het op dat de lidmaatschappen in de voorbije 18 jaar ongewijzigd bleven, want onze provincialers betalen net als toen 15 euro en daar mogen we toch terecht fier op zijn. In het millenniumjaar streek PS Oostkamp een subsidie van 20 000 frank (500 euro) voor zijn clubwerking op. Bijzonder positief nieuws kwam van het jeugdcomité dat zich mocht verheugen in een groei van 40%, er startten maar liefst 73 jeugdploegen het nieuwe seizoen. De tweedenationalers kregen dit seizoen ook de verplichting minimum één jeugdploeg in lijn te brengen. Te Waregem

HUIZE GOOSSENS APPELS triomfeerde in 2001 na een bijzonder spannende playoffstrijd
 Boven: Etienne Goossens, Ernest Van De Cauter, Nico Rasschaert, Nico De Vrieze, Ronny Van Hecke en Hans Van De Velde.
 Onder: Filip Kint, Stefan Van Landeghem, Nico Jacobs en Steven Vergeylen.

werd een fel gesmaakt overlegforum rond jeugdwerking gehouden. Kern Waarschoot wou aansluiten, maar de toenmalige schepen van sport stak er een stokje voor... Kern Deinze met voorzitter Willy Tack vierde het 25-jarig minivoetbaljubileum op een prachtige wijze. Opel Regniers werd de tweede grote federatiesponsor waardoor onze medewerkers op het secretariaat met een gesponsorde wagen reden. Het VMF-bestuur verloor Jacqueline Van Hecke, het boegbeeld van Gouden Schoen Lokeren, die op 61-jarige leeftijd overleed.

Op sportief vlak bleef H.Goossens Appels twaalf speeldagen succesvol, maar op de laatste speeldag van de heenronde incasseerde Arlette Van Mele bij Loewe Latem een eerste nederlaag. Ze werden herfstkampioen met twee punten voorsprong op PS Oostkamp. De Denderploeg kon ook de playoffs aanvatten met drie bonuspunten. Op de eerste speeldag van de eindronde eindigden zowel het duel tussen Ingelmunster - Appels als Loewe St.M.Latem - PS Oostkamp onbeslist. Op de tweede speeldag sneuvelden Latem en Oostkamp en moest het duel een week later tussen Appels en Ingelmunster de kampioen aanduiden. Appels scoorde in de slotminuut 4-4 via een cornerbal omgezet door Nico Rasschaert en het kampioenenfeestje kon van start gaan. De titel in tweede ging naar Devicon Dikkelvenne, terwijl CSO Oudenaarde en ZWR Evergem de titel vierden in derde. De titels in de laagste nationale reeksen waren voor Torrebos Anzegem en MVC Nazareth.

Op de nationale kampioenviering werd Bjorn Rotsaert tot minivoetballer van het jaar gekroond voor Hans Van De Velde en Wim Lodens en Ronny Van Hecke, die de derde plaats deelden. Johan Brouckaert werd uitgeroepen tot scheidsrechter van het jaar voor Marc Rombaut en Guido De Temmerman. Filip De Canck die mee aan de wieg stond van de jeugdcompetitie gaf na vele jaren onbaatzuchtige inzet het voorzitterschap van het jeugdcomité door aan Koen Kint. Het seizoen werd afgesloten met de Oost-Vlaamse bekerfinale, waar de Zwalmse sporthal net iets te klein leek om alle supporters een zitje te geven. Lucky Ladies won voor eigen publiek de Beker van België voor vrouwen tegen De Veldbloem Meulebeke. De Oost-Vlaamse beker ging naar Yo De Mannen

Eine die het in een streekderby met 6-10 haalden van 't Stamineetje Gavere. In Limburg toonde Berden Alken zich de sterkste, in West-Vlaanderen pakte Torrebos Anzegem de trofee terwijl in Antwerpen de grootste beker door Brandweer Deurne in de wacht werd gesleept.

ANJA TILLIEU
moest door het nieuwe
decreet noodgedwongen
afschied nemen van haar
geliefde job.

2001-2002

ONAANGENAME INGREEP DOOR NIEUW DECREET

Bij de start van het nieuwe seizoen moesten we met veel tegenzin onze bediende Anja Tillieu, die drie jaar in dienst was, ontslaan omdat het decreet stelde dat het personeel van een sportfederatie voor 50% een sporttechnische vorming moest genoten hebben. Dat ze een hart had voor het minivoetbal bewees ze door na haar ontslag lid te blijven van het Oost-Vlaams provinciaal comité. Anja werd te Deurle vervangen door Sophie Velghe. Wegens te drukke beroepsbezigheden nam Emiel De Geyter ontslag uit de Raad van Bestuur. In de verzekeringspolis werd voor het eerst een vrijstelling van 25 euro opgenomen. De uitslagen van eerste nationale waren vanaf zaterdagmiddag te raadplegen op Teletekst. Bjorn Rotsaert kreeg een plaatsje in het VTM-sportprogramma toen hij in de wedstrijd tegen Zwevegem vanuit de eigen vijfmeterlijn met een trap van achter het steunbeen een fantastisch doelpunt scoorde. De federatie was opgetogen met alweer een felle groei in de jeugdcompetitie, waar we bijna de kaap van 100 ploegen haalden (97). Voor die jeugd werden verschillende provinciale selecties geformeerd en interprovinciale toernooien gespeeld. Er werd een tevredenheidsenquête georganiseerd en een info-avond rond Event-Management.

In Hoevenen won Oost-Vlaanderen het eerste interprovinciaal toernooi. Loewe Sint-Martens-Latem haalde de symbolische herfsttitel binnen, maar H.Goossens Appels pakte aan het einde van de reguliere competitie de drie bonuspunten. De Denderploeg opende de eindronde met een onwaarschijnlijke 1-11 zege tegen Opel Haeck Drongen, terwijl PS Oostkamp de maat nam van Loewe Sint-Martens-Latem. Een week later was de kampioen gekend, want H.Goossens Appels won met 6-1 van PS Oostkamp. Torrebos Anzegem werd kampioen in tweede en Devolder Ingelmunster en Synergie Merelbeke werden laureaat in derde. Den Druyvelaere Zwevezele en All Stars De Pinte toonden zich de sterkste in de laagste nationale reeks. Op de kampioenenviering te Nazareth stelde voorzitter Marc Neetesonne het project 2004 voor. Verheugend

was vast te stellen dat vele zonen van grote minivoetbalvedetten als Filip De Wilde, Wim De Coninck, Vital Borkelmans, ... wekelijks aan onze jeugdcompetities deelnamen.

De nationale competitie werd hervormd met drie elitereeksen van 12 ploegen en vooral de clubstructuur was bepalend om tot de elite te behoren. Zo werd elke club met jeugdploegen verplicht één gediplomeerde trainer in te schrijven. Naast de vele kampioenenbikers die uitgereikt werden, werd Wim Lodens gelauwerd tot minivoetballer van het jaar voor Björn Rotsaert en Hans Van De Velde. Marc Rombaut werd voor de derde keer uitgeroepen tot beste VMF-scheidsrechter voor Guido De Temmerman en José Galle. MVC Zwijnaarde werd voor de vierde opeenvolgende keer gelauwerd als sportiefste ploeg binnen de nationale competitie en er zouden er nog volgen. Het sportieve seizoen werd afgerond met de provinciale bekeringen. 't Frietgenot Deinze won voor de eerste keer de Beker van België voor vrouwen. De Oost-Vlaamse beker ging voor de derde keer naar Café Pallieter Ursel. In Limburg ging de trofee naar Berden Wellen, in West-Vlaanderen naar T.Windels Ingelmunster en Action Sport Merksem toonde zich in Antwerpen de betere. M.T. Meneer werd winnaar van het interprovinciaal kampioenschap te Merelbeke.

MVC ZWIJNAARDE won in 2003 voor de vijfde opeenvolgende keer de fairplaytrofee. We herkennen Peter Sierens, Luc en Patrick Gabriël, Geert Vanthienen, Joost Sierens en Peter De Baere.

2002-2003

PROFESSOR PHILIPPAERTS BEVESTIGT

DE VOORDELEN VAN HET MINIVOETBAL

In een studie van de Gentse universiteit door professor R. Philippaerts werd aangetoond dat minivoetbal de ideale basis vormt voor de vorming en vervolmaking van de technische en tactische bagage van iedere voetballer. Met andere woorden alle veldvoetbaltrainers en -bestuursleden zouden moeten toejuichen dat hun spelers minivoetbal spelen. Teveel bestuursleden van de veldvoetbalclubs zagen nog veel te weinig de complementariteit van beide sporten in. Zoals voorspeld en verwacht koos de pas in dienst getreden L.O. Sophie Velghe bij de eerste kans voor een job in het onderwijs en werd zij op het VMF-secretariaat vervangen door Hannes Vankeirsbilck. De nieuweling kwam in het begin wat verlegen over, maar zou weldra zijn meerwaarde voor ons minivoetbal bewijzen. Aan Hannes mocht je alles vragen, niets was hem te veel.

De federatie mocht zich verheugen in een groei van meer dan vijftig clubs met Evergem en Mariakerke als nieuwe kernen. Op een overlegforum met de nationale clubs werd hen haarfijn uitgelegd waar de federatie naar toe wou met het project 2004. Er werd vooral kwaliteitsverbetering van de clubstructuren nagestreefd en daarvoor werden basis- en facultatieve voorwaarden opgesteld. De VMF-cup werd een nieuwe competitie waar op één avond een club aantrad met zijn nationale, provinciale (of -20) en -15 jarigen. Voor de kernen werd een evenwichtiger systeem uitgewerkt voor de verplaatsingskosten van de scheidsrechters.

Op kerstavond verraste Wim Meiresonne ons met een telefoontje dat hij vanaf 16 februari voor de basketbalfederatie wou gaan werken. Met pijn in het hart konden we basketter Wim dit niet weigeren en mochten we nog maar eens op zoek naar een nieuwe secretaris voor onze federatie. Wim was geen grote prater, maar een heel bekwame werknemer met een visie op het sportgebeuren. Later zou Wim van de basketbalfederatie

overstappen naar Bloso of nu Sport Vlaanderen. Midden februari werd hij vervangen door Dominique Lampo, redacteur bij het Nieuwsblad, freelance medewerker van AVS en bestuurslid van AZ'77 Maldegem. Pascal De Veirman organiseerde een Europees kampioenschap met PS Oostkamp als overwinnaar ten nadele van H.Goossens Appels. Tussen Kerst en nieuwjaar overleed Luc Deraedt, voorzitter en medestichter van kern Ronse op 49-jarige leeftijd.

In Limburg schreef MRK Houthalen, met Jef Meeuwissen aan het roer, het honderdste clublid in. Na nieuwjaar werd Partena als nieuwe hoofdsponsor aangetrokken. In de hoogste nationale reeks pronkte Opel Haeck Drongen met de herfsttitel en de Drongense ploeg ving ook de eindronde aan met drie bonuspunten. Die verspeelden ze echter reeds op de eerste speeldag na een nipte nederlaag te Appels en na nog eens twee spannende playoffdagen werd de titel in een testwedstrijd in het Tolhuis toegekend aan H.Goossens Appels, dat in een propagandawedstrijd met 5-6 de maat nam van Opel Haeck Drongen. De titel in tweede ging naar AZ'77 Maldegem, terwijl Kampioenen Zomergem en All Stars De Pinte de titel vierden in derde. Lagaar Ronse en San Siro Boys Deftinge waren de overige nationale laureaten. Op de kampioenviering werd Jimmy Trossaert tot gouden minivoetballer uitgeroepen voor Ronny Van Hecke en Wesley Vermeersch. Bij de scheidsrechters was er een vierde trofee voor Marc Rombaut en was het zilver alweer voor Guido De Temmerman, terwijl Jean-Pierre De Vlieger het bronzen plakket in ontvangst mocht nemen. De guitige vriendengroep van MVC Zwijnaarde won voor de vijfde opeenvolgende keer de nationale fairplaytrofee. Als afsluiter van het seizoen werden de finales van de provinciale bekern gespeeld en de laureaten hier waren T.Windels Ingelmunster, Lee Boys Lovendegem en Keromaboys Genk. De Beker van België voor vrouwen werd gewonnen door DMVV Gent 02, dat verrassend kampioen Black Soccer Team Zwalm met 4-6 versloeg.

2003-2004

EINDELIJK EERSTE TITEL VOOR

OPEL HAECK DRONGEN

OPEL HAECK DRONGEN vierde in 2014 de titel in 1ste nationale.
Boven: John Deroo, Danny Weytens, Jan Mees, David Hanssens, Jurgen Standaert, Norbert Mastelinck en Johan Willems.
Onder: Eddy De Moor, Thierry Simoens, Michael De Weerd, Stefan Galle, Dries Degraeve en Willy Maes.

Bij de start van het nieuwe seizoen mocht de federatie zich verheugen in een aangroei van quasi alle competities en we stegen voor het eerst boven de 14 000 leden uit. Partena prijkte als nieuwe federatiesponsor naast Opel Regniers op alle scheidsrechterstruiken. De Oost-Vlaamse provinciale competitie groeide aan met een volledig nieuwe reeks waardoor er maar liefst 108 ploegen de start namen in deze competitie. Markegem werd als nieuwe kern binnengehaald. Het maandblad Minibabbel werd wegens de kwantitatieve uitbreiding per nummer gereduceerd tot zeven nummers per jaargang. De federatie lauwerde twaalf scheidsrechters voor 25 jaren dienst. Een viertal zijn 15 jaar later nog steeds actief, maar Eric Rosseel en Etienne Van Lancker zijn ons intussen spijtig genoeg ontvallen.

In de hoogste nationale competitie tekende Puskas Ardooie verrassend voor een sterke opener, maar halfweg de competitie had Opel Haeck Drongen een voorsprong van acht punten vergaard en prijkte aan het einde van de rit ook bovenaan, wat hen drie bonuspunten opleverde. Voor

het eerst sinds jaren miste H.Goossens Appels de eindronde. Op de eerste speeldag van de playoffs zette Opel Haeck Drongen met 3-6 Real Deftinge opzij en won Pioneer Dewitte op Kortrijk '96. Op de tweede speeldag zagen meer dan 500 supporters thuisploeg Drongen in een sensationele partij met 6-5 winnen van de burens van Latem en op die manier een eerste titel in eerstenationale binnen slepen. Op de kampioenviering werden naast Drongen ook 't Zand Appels (2de), De Toekomst Anzegem en Ghent United (3de) en Electric Boys Wevelgem en Rodeco Merelbeke (4de) gelauwerd als nationale kampioenen. LVB Jabbeke kreeg de trofee van sportiefste ploeg. West-Vlaming Wesley Vermeersch werd uitgeroepen tot minivoetballer van het jaar en ging daarmee Ronny Van Hecke en Jan Mees vooraf. De piepjonge Jo De Weirdt, momenteel gerespecteerd lijnrechter in eerste nationale veldvoetbal, werd scheidsrechter van het jaar voor Marc Rombaut en Guido De Temmerman. Jo floot toen al in vierde nationale veldvoetbal en gaf grif toe dat minivoetbal fluiten op het hoogste niveau een stuk moeilijker was, omdat je zoveel sneller moest beslissen.

2004-2005

JOS JANSSENS VOLGT

MARC NEETESONNE OP ALS VMF-VOORZITTER

Dit seizoen stond volledig in het teken van de invoering van het reeds lang besproken project 2004 en dat project beoogde een grotere inspanning van de clubs, maar die werden daarvoor ook beloond met extra subsidies. De clubs die in dit project stapten betaalden een iets hoger licentiebedrag en startten een jeugdafdeling met gediplomeerde trainers op. Het clubbestuur kreeg enkele extra opdrachten zoals de verplichting enkele bijscholingen te volgen en de scheidsrechter als een echte gastheer te ontvangen. In ruil daarvoor werden ze beloond met een extra subsidie voor het inschrijven van een provinciale ploeg, het aanbrengen van een

Lilmburger Jos Janssens werd de nieuwe VMF-voorzitter.

scheidsrechter, het uitgeven van een clubblad of betere communicatie met de leden of de organisatie van een minivoetbaltoernooi. Clubs die deelnamen aan de VMF-cup verdeelden een forse prijzenpot.

Op het secretariaat verving Jelle Vermeulen als sporttechnisch coördinator Pieter De Potter, die voor een job in het onderwijs koos. Enkele maanden later keerde ook Dominique Lampo terug naar het onderwijs en werd hij vervangen door Jeroen Van De Gehuchte. Zowel Jelle en Jeroen waren actieve minivoetballers en dat was een bewuste keuze. Na een onderbreking van enkele seizoenen sloot Kern Zaventem opnieuw aan, zodat we opnieuw in vijf provincies werkzaam waren. Kern Gent groeide tot boven de honderd clubs en op de eerste scheidsrechterscusus van

het seizoen slaagden maar liefst 16 kandidaten na de theoretische lessen van Gaston Severens en Philippe Allaert. The Shotters De Pinte nam de beste start in eerste nationale en behield het langst het maximum, maar halfweg ging H.Goossens Appels met de symbolische herfstkroon lopen. Rond de jaarwende werd kern Deinze in rouw gedompeld door het overlijden van stichter Tony Lowie. Op de federatie ontplofte er een bommetje met het ontslag van voorzitter Marc Neetesonne. Het werd hem allemaal een beetje teveel en de waardering was niet meer in verhouding met de immense inzet. Marc was een man van uitersten, het was ofwel wit ofwel zwart, grijs kende hij niet. Dan bots je wel eens en vermindert het werkplezier. Ook ik botste meer dan eens met Marc want wij waren gewoon twee tegenpolen, maar ik mag gerust stellen dat het wederzijds respect enorm groot was en van mijn kant nog altijd is. Zo heb ik altijd verkondigd en blijf dat toen dat Marc in die periode de grote architect en redder van de minivoetbalfederatie was.

Hij werd als voorzitter vervangen door de minzame Limburger Jos Janssens, iemand die altijd een consensus nastreefde en Marcs vele andere taken werden verdeeld over een drietal personen. Zoals reeds enkele seizoenen voordien startte herfstkampioen H.Goossens Appels de playoffs met drie bonuspunten. De Denderploeg opende de eindronde met een belangrijke 3-4 zege op Loewe Latem, terwijl Kortrijk met een sterke Wesley Vermeersch (8 goals) de maat nam van Opel Haeck Drongen. Op de tweede speeldag verspeelde Appels de bonus door met 3-4 te verliezen van Drongen en won Kortrijk met 6-3 van Latem. Hierdoor werd op de derde speeldag enkel de beslissende topper tussen Appels en Kortrijk geprogrammeerd. Zowel Kanaal 3 als WTV stonden met een camera langs de zijlijn. In een spannende topper scoorde Chris Grymonprez in de slotminuut door een bos van spelers de gelijkmaker, maar in de slotseconden hielp Ronny Van Hecke via een strafschop de thuisploeg op de valreep nog aan de zege en de titel. Eén week later stonden beide tenoren opnieuw tegenover elkaar in de bekerfinale... De overige nationale kampioenen waren Veranda Willems Oudenaarde (2de), MVC Ronse en Electro Boys Menen (3de) en De Bree Aalter en Lee Boys Lovendegem (4de).

Op de kampioenenviering volgde Wesley Vermeersch zichzelf op als gouden minivoetballer voor Ronny Van Hecke (9de nominatie op 13 verkiezingen) en Tom De Baere. Bij de scheidsrechters volgde Jo De Weirdt ook al zichzelf op voor Olivier De Schuiteneer en Luc Dhondt. In tegenstelling met de spelers die stuk voor stuk opgetogen zijn met een plaats in de toptien, merkten we bij de scheidsrechters meer ontgoocheling dan vreugde. Als iedereen van zichzelf vindt dat hij de beste is, had zo'n referendum niet veel zin meer en werd het door de federatie ook afgevoerd. Er werden drie fairplay-trofeeën uitgereikt, want Keizer Karel Cup Gent, IRS Latem '79 en Lee Boys Lovendegem eindigden gelijk op de eerste plaats. Opel Haeck Drongen won de eerste VMF-cup, het toernooi met deelname van een nationale en provinciale en -15 jarigen.

2005-2006

AMERICAN CARS LIEVENS GENT

VIERT 30-JARIG BESTAAN

De federatie kende een gestage groei. Het project 2004 mikte op een jaarlijkse deelname van 36 ploegen, maar dit seizoen schreven maar liefst 46 ploegen in die zich engageerden voor een betere clubstructuur en een meer professionele jeugdopleiding. Voor die jeugdcompetitie schreven ineens 142 ploegen in en de oorspronkelijke tegenstand was omgeslagen in een niet te stuiten enthousiasme. In de Uhlsport-of VMF-cup, een toernooi waar clubs telkens met drie ploegen op één avond elkaar moeten bekampen, schreven 18 clubs of 54 ploegen in. De Oost-Vlaamse provinciale competitie groeide drie jaar na de vorige uitbreiding alweer aan met een extra reeks en in Limburg gingen twee volwaardige reeksen van start. Na een eerder mislukte poging werd Kern Waarschoot met 17 ploegen binnengehaald. Spijtig genoeg verliet de Anzegemse familie ons. Midden dat seizoen namen we na een slepende ziekte afscheid van de

Zwalmse kernsecretaris Eddy De Clercq. Hij werd amper 52 jaar en leidde 13 jaar de kern in goede banen.

In minibabbel werd in dat seizoen maandelijks een reglement onder de loupe genomen. Op de voorafgaandelijke persconferentie werd H.Goossens Appels door de concurrenten als torenhoog favoriet naar voor geschoven, maar The Shotters De Pinte met Anders Nielsen in de

AMERICAN CARS LIEVENS GENT

vierde in 2006 het 30-jarig bestaan van de club. De stichters maakten toen en nu nog altijd het bestuur uit. We herkennen Marleen Vanderstraeten, Walter Bollaert, Léon Vanderstraeten, Christian Ornelis en Luc Libijn.

rangen lukte de beste start. Uit onze gesprekken met de sympathieke Deen in die periode herinneren we ons dat hij voorstander was om in het mini meer de voordeelregel toe te passen, want het spel lag door een te kort fluitende scheidsrechter veel te veel stil en dat was nefast voor de spektakelwaarde. Hij was een enorme verdediger van het jeugdminivoetbal, want het leerde een jonge speler sneller denken en handelen. De Oost-Vlaamse ploegen vergaderden in Hof Ten Dries te Wondelgem. American Cars Lievens Gent vierde het 30-jarig bestaan van de club. Aan het einde van de reguliere competitie totaliseerde Loewe Dewitte Sint-Martens-Latem het meeste punten en mocht de eindronde met drie bonuspunten aanvatten. Op de openingsspeeldag won Latem met 5-7 te Appels, terwijl Drongen met 4-5 verloor van De Pinte. Omdat Latem zich op de tweede speeldag met 4-3 de betere toonde tegen De Pinte, was de kampioen na twee speeldagen gekend. De Latemse sporthal was overvol gelopen met vele niet-minivoetballers en de wedstrijd kende enorme persaandacht.

De titel in tweede nationale ging naar Synergie Merelbeke, Lee Boys Lovendegem en De Klauwaert Waregem werden laureaat in derde en in vierde toonden Real Samba De Pinte en ZWR Evergem II zich de sterksten. Gouden Bank Gullegem werd de eerste kampioen in de overgangsreeks. The Shotters De Pinte werd voor eigen publiek in een bomvolle Budapesttempel winnaar van de Uhlsport-cup, 5-3 tegen Oudenaarde. Kortrijk '96 won de Supercup tegen H.Goossens Appels. Te Leupegem werd Frietgenot Deinze voor de vierde keer winnaar van de Beker van België voor vrouwen en Pallieter Ussel won er voor de vijfde keer de Beker van Oost-Vlaanderen tegen San Siro Boys Deftinge. 't Hoveniertje Wellen pakte in Limburg zowel de titel als de beker. MVV Waregem '74 won de West-Vlaamse beker. Thomas De Meyer werd uitgeroepen als beste minivoetballer in onze nationale competitie. Lee Boys Lovendegem werd naast kampioen met amper twee gele kaarten ook nog eens bekroond als sportiefste nationale ploeg.

2006-2007

DOORLOPENDE VERVANGINGEN

De sterke groei in de kern- en jeugdcompetitie zette zich verder, maar in de nationale competitie was er een lichte terugloop. Partena werd als hoofdsponsor vervangen door Concordia met een contract van onbepaalde duur. Kern Lokeren startte met een dynamisch bestuur na vele jaren afwezigheid opnieuw onder de VMF-vlag en kern Eke mocht zich verheugen in de inschrijving van 65 ploegen, een nieuw record voor Lieven Dhondt die op de vier weekavonden met vier volwaardige kernreeksen mocht uitpakken. Koen Kint en Lucien Droogers stapten uit het jeugdcomité omdat ze vonden dat ze teveel administratieve taken moesten vervullen en te weinig betrokken werden bij het beleid. De werkelijke aanleiding was dat de Raad van Bestuur hen terugfloot voor de uitsluiting van twee nationale clubs, die de betaaldatum niet respecteerden, maar waarmee ze duidelijk buiten hun bevoegdheden gingen. Jelle Vermeulen bokste tot ieders tevredenheid op zijn eentje de jeugdkalenders samen.

Administratief medewerker Hannes Van Keirsbilck vertrok voor enkele maanden als ontwikkelingshulp naar Bolivia. De scheidsrechters kregen een nieuwe uitrusting gesponsord door Concordia, Opel Regniers en Uhlsport. In Minibabbel werd maandelijks een reglementsitem belicht zoals de protestcorner en rechtstreekse of onrechtstreekse vrije trap, een middel om zowel scheidsrechters, spelers als bestuur op één lijn te krijgen en onnodige kritiek te vermijden. De belangrijkste ingreep dat seizoen was wel dat vervangingen niet meer moesten aangevraagd worden om het minivoetbal sneller en aantrekkelijker te maken. Zoals

Scheidsrechter Giovanni Baert met de nieuwe uitrusting gesponsord door Concordia en Opel Regniers.

Rudi Braeckveldt
Overleden op 23 januari 2007.

elke vernieuwing stuitte het oorspronkelijk op enig verzet, maar weldra moest iedereen toegeven dat het een doeltreffende innovatie was. Met de nationale clubs werd op een forum in de Gentse Sint-Paulusschool gezocht naar een betere competitievorm voor de Uhlsport-cup. Op 23 januari van dat seizoen verloren we spijtig genoeg Rudi Braeckveldt na een strijd van drie jaar tegen de ziekte. De Ingelmunsterse secretaris werd net geen 56 jaar. Met schoonbroer Jozef Verbauwhede vormde hij een onafscheidelijk duo. Hij was een positieve uitdrager van het minivoetbal, want naast de eerstenationaler en vele jeugdploegen bracht hij ook kern Ingelmunster bij de federatie.

Later op het seizoen overleed ook Julien De Tollenaere, vader van Dirk - onze trouwe helper op zaterdag op het secretariaat. Julien was één van de eerste scheidsrechters bij het ontstaan van de federatie. In het VMF-bestuur werd openbare aanklager Patrick Van De Voorde vervangen door Joris Van Gansbeke, die door ziekte evenwel moest afhaken en Hugo Van De Voorde werd bereid gevonden om in te vallen. Op sportief niveau lukte The Shotters De Pinte, dat in het tussenseizoen de twee sterkhouders Anders Nielsen en Dirk Verdonck zag vertrekken, opnieuw

Deens international Anders Nielsen vond minivoetbal een schitterende sport en werd in 2007 tot minivoetballer van het jaar gekroond. Ook hij vond dat alle jeugdspelers zouden moeten minivoetballen om oplossingen op een kleine ruimte te vinden.

de beste start. Aan het einde van reguliere competitie prijkte Loewe Sint-Martens-Latem evenwel bovenin, waardoor Serge Dewitte alweer met drie bonuspunten van start mocht. Op de eerste speeldag geraakten de Latemnaren niet voorbij Frituur Marianne Oudenaarde (6-6) en in het andere duel deelden Opel Haeck Drongen en H.Goossens Appels ook al de buit. Op de tweede speeldag won Latem met 3-9 te Appels en verloor Drongen met 2-5 van Oudenaarde. De beslissing moest op de derde speeldag vallen en voor een ruim opgekomen publiek won Latem met 6-4 van Drongen en volgde dus zichzelf op als kampioen in eerste nationale. Latemse drijvende krachten in dat seizoen waren Pascal Cnudde, Tom De Wulf, Jurgen Standaert, Boris Devreese, Wesley Vermeersch, Luc Braeckman en Christoph Van Wijsberghe.

In tweede nationale ging de titel naar ZWR Evergem, terwijl Weimeersen Rollegem en San Siro Boys Deftinge de titel in derde mochten vieren. Profalux Sint-Martens-Latem werd laureaat in vierde en in de overgangsreeks toonde The Oliver Boys Gent zich de sterkste. De nationale fairplaytrofee werd door drie ploegen gewonnen: Loewe Dewitte Sint-Martens-Latem II, Montreal Sport Brugge II en 't Leeuwke

Wevelgem. Minivoetballer van het jaar werd Anders Nielsen voor Bjorn Rotsaert en Wesley Vermeersch. De Beker van België voor vrouwen werd nog maar eens gewonnen door 't Frietgenot Deinze dat zich een klasse sterker toonde dan The Stars Zwalm. De zegereeks van Pallieter Ursel in de Beker van Oost-Vlaanderen werd gestopt door Polé Polé Vrienden Oudenaarde. RS Wielsbeke won de West-Vlaamse beker en in Limburg pronkte Topsport Zonhoven met de grootste trofee.

2007-2008

MEER DAN 150 JEUGDPLOEGEN AAN DE START

In de nationale reeksen mochten we ons verheugen in een lichte aangroei en de jeugdcompetitie groeide tot boven de 150 ploegen. Diverse kernen groeiden ook fors aan en Kern Ardooie trad als nieuwe kern toe tot de federatie die bleef groeien. De website www.vmf.be werd in een nieuw kleedje gestoken en druk bezocht door de leden. Marc Bauwens werd als openbare aanklager opgeleid door Hugo Van De Voorde. De nationale clubs werden verplicht de scheidsrechter beter te ontvangen voor en na de wedstrijd, een natje en een droogje werd als een minimum aanzien. Nationale clubs met twee ploegen mochten eindelijk onderling een aantal spelers wisselen, want die ploegen fungeerden te lang als afzonderlijke entiteiten. Sommigen zagen er competitievervalsing in, maar het werd tijd dat grote clubs beloond werden om hun inspanningen. De clubbestuurders kregen een cursus omtrent vrijwilligerswetgeving.

Binnen het bestuur betreurden we enorm de beslissing van Gaston Severens om uit het scheidsrechterscomité te stappen als lesgever en controleur. Gaston kon zich moeilijk vinden in de nieuwe weg die de nieuwe leden van het comité uitstippelden. In januari 2008 werd een recreareeks -11 jarigen geïntroduceerd. Enkele maanden later ontviel ons Achiel Garré in de leeftijd van 76 jaar. Hij zetelde diverse jaren in het sportcomité. Synergie Merelbeke vierde het 20-jarig clubbestaan en

't FRIETGENOT DEINZE won in sporthal Bourgoyen voor de zesde keer de finale van de Beker van België voor vrouwen. In totaal zouden de Deinse meisjes er tien winnen.

stichters Hendrik Glorieux en Patrick Pevenage werden in de bloemen gezet. Synergie eindigde dat seizoen in de middenmoot van tweede nationale. Op sportief vlak schoot titelhouder Loewe Dewitte het best uit de startblokken met slechts één puntending in de eerste ronde, maar op de eerste vrijdag van het nieuwe kalenderjaar verloor Serge Dewitte de Supercup tegen eeuwige rivaal H.Goossens Appels.

In een spannende terugronde werden de drie bonuspunten pas op de slotspeeldag toegekend aan Loewe Latem. Die verspeelden hun voorgift reeds op de openingsspeeldag van de eindronde door thuis van de Drongense burens te verliezen. Appels beet voor eigen publiek in het zand tegen The Shotters De Pinte. Op de tweede speeldag verloor Latem na een vroege 0-4 voorsprong met 8-7 in De Pinte, waardoor ze uitgeteld waren voor de titel. Drongen speelde 3-3 gelijk tegen Appels. Het duel

tussen Opel Haeck Drongen en The Shotters De Pinte moest op de derde speeldag de kampioen aanduiden. De Pinte had voldoende aan één punt en leidde halfweg met 1-3, maar met een late treffer van Jellert Bettens pakte Drongen met 5-4 de titel.

Het werd een heus boerenjaar voor Opel Haeck, want Eddy De Moor won daarnaast ook nog de Uhlsport-cup en een week later triomfeerden ze ook in het Tolhuis. In tweede nationale pakte MVC Ronse de titel, in derde werden Gouden Bank Gullegem en Mini Sint-Gillis-Waas laureaat en in vierde werden Flinstones Assenede en Real Deftinge II gelauwerd. De playoffwedstrijd in tweede nationale tussen Zwalm en 't Zand Appels werd tien minuten voor het einde stopgezet en een week later herspeeld. Zwalm haalde het met 9-6 en CBL Kortrijk promoveerde als winnaar van die playoffs naar eerste nationale. Op de kampioenviering te Nazareth werd Jurgen Standaert uitgeroepen tot minivoetballer van het jaar voor Boris Devreese en Glenn Labie. Kameleon Landegem II won de nationale fairplaybeker. De Beker van Oost-Vlaanderen werd niet langer meer als een Open Beker aanzien en gelegenheids- en selectieploegen werden dus geweerd. Train Bleu Sint-Denijs-Westrem won die begeerde trofee en 't Frietgenot Deinze won voor de zesde keer de finale van de Beker van België voor vrouwen. In West-Vlaanderen pakte PS Oostkamp de trofee met de oren en WDP Rollegem won de West-Vlaamse vrouwenbeker.

2008-2009

KAMELEON LANDEGEM WINT UHLSPORTCUP

Bij de start van het nieuwe minivoetbalseizoen werden onze leden op het secretariaat opnieuw door een charmant vrouwelijk personeelslid ontvangen, want Kelly De Cubber kwam er Hannes Van Keirsbilck vervangen. We werkten zes jaar op een prachtige manier samen met Hannes en hij zal ons bij blijven als de medewerker die niet op een uurtje extra keek en meedacht met de federatie. Dat hij voor een job in het

onderwijs koos, wisten we vrij vroeg, want hij solliciteerde op een school waar een ex-collega directeur was. Die contacteerde ons direct en we konden niet anders dan Hannes warm aanbevelen. Na meer dan 25 jaar nam ook Hugo Van De Voorde afscheid van de federatie. Hij was jaren één van onze betere scheidsrechters, waarna hij zich heel verdienstelijk toonde als openbare aanklager. Het juridisch comité werd versterkt met de komst van Chris Talloen en Guido Callaert. Kern Zaventem kwam zonder sporthal te zitten, want die brandde volledig af.

In kern Sint-Gillis-Waas gingen enkele scheidsrechters in staking, maar de federatie sprong de kern onmiddellijk bij. Ook de nationale scheidsrechters eisten plots een hogere verplaatsingsvergoeding, waarop de federatie tijdens het seizoen niet kon ingaan. Nadien kwam toch het overleg, dat beter vóór de staking had plaatsgevonden en werd er vooral opgeroepen tot een positiever klimaat binnen het korps. Later op het seizoen nam de RvBestuur de beslissing om de verplaatsingsvergoeding met 10% op te trekken, maar niet door te rekenen aan de clubs, en dat was volgens sommige refs nog niet voldoende. We stelden ons ernstige vragen omtrent het engagement van enkele van deze leden... Wij weigeren echter het ganse korps over één lijn te beoordelen. De banken zaten in volle crisis, maar VMF wou gezond blijven en zich bewust blijven dat ze voor 95% met recreatieve sporters werkte.

Sven Raman en Jan Herreman kwamen de Raad van Bestuur versterken. Qua aantal clubs en leden bleef de federatie verder groeien. In eerste nationale schoot het trio Latem-De Pinte-Kortrijk het best uit de startblokken, waarna The Shotters De Pinte de symbolische herfsttitel op zak stak. In ons voorwoord van Minibabbel lazen we onze zoveelste oproep naar de refs toe om de protestcorner op een correcte manier toe te passen, want enkele scheidsrechters ontnamen alle emotie in een wedstrijd en herleidden een minivoetbalwedstrijd tot een begrafenis. Een ref met voldoende uitstraling moet niet te pas en te onpas het wapen van de protestcorner hanteren. In de reglementen staat trouwens dat de protestcorner enkel gegeven wordt voor aanhoudende of herhaalde kritiek.

De competitie kende in de diverse reeksen een enorm spannend verloop, want de meeste titels werden pas op de slotdag toegekend. In derde nationale A was er zelfs een testwedstrijd nodig tussen KBC Kortemark en MVV Waregem '74. Te Ingelmunster won Kortemark met 8-4 de extra wedstrijd. In tweede nationale ontstroonde Kampioenen Zomergem in de slotweken San Siro Boys Deftinge, dat bijna de ganse competitie had beheerst. In derde B trok Assurfin Dikkelvenne het laken naar zich toe, Ghent United werd ongeslagen kampioen in vierde en in de overgangsreeks werd Train Bleu Sint-Denijs-Westrem de verwachte laureaat. In eerste nationale startte The Shotters De Pinte de eindronde met drie bonuspunten. Op de eerste speeldag wonnen de Pinte en Latem van H.Goossens en Opel Haeck. Op de tweede speeldag verloor De Pinte de bonus door te Latem met 7-4 in het zand te bijten. Op de derde speeldag wonnen de beide tenoren hun partij, waardoor de titel in een extra testwedstrijd in het Gentse Tolhuis moest toegekend worden. De Pintse aanhang zag hun ploeg snel op achterstand komen, kon wel enkele keren mildereren, maar geraakte nooit langszij. Na 52 minuten stond een 5-4 eindresultaat op het bord en mocht Loewe Latem een vijfde titel vieren.

Te Nazareth werd Jellert Bettens tot minivoetballer van het jaar uitgeroepen en ging hij Jordy Wauters en Tom Dewulf vooraf. Kampioenen Zomergem won de nationale fairplaytrofee. Kameleon Landegem won te Zwalm een superspannende finale van de Uhlsportcup tegen EFP Ronse en te Oudenaarde won WDP Rollegem de vrouwenfinale BvB tegen ZWR Evergem. G&H Oudenaarde haalde voor eigen publiek de Oost-Vlaamse Beker binnen tegen provincialer Jempieboys Oostakker. Voor de 13de uitgave van de Beker van Oost-Vlaanderen werd het reglement in die zin aangepast dat er geen eerste- en tweedenationalers meer mochten deelnemen, ook niet bij kernploegen. De West-Vlaamse beker ging naar Mercarto Moen, terwijl MRK Houthalen in Limburg triomfeerde. Aan het einde van dat bijzonder vlot seizoen moesten we spijtig genoeg afscheid nemen van André Sacré, kernsecretaris te Berlare. Ook hij kon die ongelijke strijd niet winnen.

2009-2010

JELLERT BETTENS VOOR DE TWEEDE KEER

MINIVOETBALLER VAN HET JAAR

De federatie bleef groeien in alle geledingen. Derde nationale moest zelfs uitgebreid worden tot 14 clubs en in de jeugdreksen zaten we alweer boven de 150. Walther Daneel en Marc Vanaelst gaven de permanentie van de scheidsrechters door aan Luc Dhondt. Beide afscheidnemende mensen verdienden ons respect. Vooral Marc had zich jaren ingezet om overal een ref aan de aftrap te krijgen en hij volgde alles minitieuw op. We werkten er heel graag mee samen en moesten hem soms wat intomen, want hij wou altijd al vroeger gaan aanduiden dan de datum die afgesproken was. De Ingelmunsterse minivoetbalfamilie werd opnieuw zwaar getroffen, want na het overlijden van Rudy Braeckeveldt overleed ook zijn zus Sabine, echtgenote van Jozef Verbauwhede en uitbaatster van de cafetaria te Ingelmunster. Maar ook G&H en Kern Oudenaarde

werden zwaar getroffen met het overlijden van Eric Van Lancker, die amper 59 jaar werd.

Op het secretariaat koos ook Kelly De Cubber voor het onderwijs en werd ze vervangen door Kevin Van De Wiele. Het VMF-bestuur werkte een nieuwe regeling uit voor de juridische comités met de bedoeling sneller tot een uitspraak te komen. De kernverantwoordelijken kregen een opleiding met het nieuwe computerprogramma. De kernen konden via dat programma hun kalender opstellen en de uitslagen en rangschikking zelf bijhouden en op elk moment ingrijpen. Ze kregen de verplichting om ieder jaar minstens één nieuwe scheidsrechter aan te brengen. De competitie kende een vlot en sportief verloop, want in eerste nationale viel amper één rode kaart. In derde nationale kregen De Lelie Drongen en MVC Geraardsbergen al vrij vroeg zekerheid omtrent de titel. In tweede en vierde nationale moest men wachten tot de slotspeeldag. Synergie klom opnieuw naar eerste en Maghreb Kortrijk naar derde. In de overgangsreeks werd MVC Maarkedal kampioen.

In eerste nationale mocht Opel Haeck Drongen de eindronde aanvangen met een bonus van drie punten, maar Eddy De Moor verloor die reeds op de eerste speeldag na een 4-6 nederlaag tegen ZWR Evergem. CBL Kortrijk en Eurofin Ronse speelden 9-9 gelijk. Op de tweede speeldag pakte Drongen de volle buit te Ronse en deelden Evergem en Kortrijk de punten, waardoor de West-Vlamingen voortijdig uitgeschakeld waren. In de beslissende partij te Drongen deelde Kortrijk geen cadeautjes uit, want ze kwamen snel 0-2 voor en pas na rust kon het duo Bettens-Nobels de thuisploeg naar de zege en de titel voeren. Dat seizoen won Drongen naast de titel ook de Uhlsportcup en de Beker van België. En alsof het nog niet genoeg was, behaalde satellietploeg De Lelie Drongen als afsluiter ook nog de Beker van Oost-Vlaanderen door Grivadi Geraardsbergen in de finale te verslaan. De Drongense goalgetter Jellert Bettens werd voor de tweede opeenvolgende keer minivoetballer van het jaar vóór Wesley Vermeersch en Tom De Wulf. Voor Wesley Vermeersch betekende dit de zesde podiumplaats en het afscheid als minivoetballer, want hij werd friturist. Net als vorig seizoen won Kampioenen Zomergem de

JELLERT BETTENS werd in 2010 een tweede keer tot minivoetballer van het jaar gekroond

Fuifbeest
JOACHIM NOBELS
met de allures van
Marco Borsato na de
kampioenstitel van
OPEL HAECK DRONGEN

fairplaytrofee. Young yellows Wielsbeke haalde de West-Vlaamse beker binnen, La Squadra Hasselt toonde zich de sterkste in Limburg en Frietgenot Deinze mocht voor de achtste keer de Beker van België voor vrouwen in hun vitrine zetten.

2010 -2011

EINDELIJK WINST VOOR NAC BREUGHEL NEDERENAMÉ

IN DE BEKER VAN OOST-VLAANDEREN

De drie secretariaatsmensen kwamen de redactie van Minibabbel versterken, een bijzonder welkome hulp en een nieuwe wind is altijd een positief gegeven. Kevin nam de nationale rubriek voor zijn rekening, Jeroen de losse artikels en Jelle de jeugdrubriek. Het pdf-bestand van ons tijdschrift werd op de site geplaatst, zodat nog meer leden dit konden lezen en betrokken geraakten bij de federatie. Mini Info werd voortaan digitaal verstuurd en de clubsecretarissen konden het heel gemakkelijk doorsturen naar al hun leden. De Raad van Bestuur kreeg een meer controlerende taak toegemeten en het beleid werd meer doorgeschoven naar het Directiecomité, waar ook het personeel deel van uitmaakte. Zij waren/zijn trouwens dagelijks bij het reilen en zeilen betrokken. Midden in de vakantie overleed Alex De Paepe, voorzitter en cafetaria-uitbater van kern Asper. Echtgenote Kathleen zag de opdracht op haar eentje niet meer zitten en de kern Asper kwam in handen van Steve en Carine Van De Neste.

Op 1 januari werd het nieuwe decreet Ethisch Verantwoord Sporten voorgesteld en VMF verklaarde zich uiteraard akkoord om de Panathlon-verklaring te implementeren in haar werking. Ethiek in de sport moet immers blijvende aandacht krijgen in een federatie. Op nationaal en provinciaal niveau liepen we qua aantal clubs iets terug, maar die achteruitgang werd ruimschoots goedge maakt door een groei in diverse

Kapitein DAVY MORNIE van NAC Letterland Nederenave ontving voor eigen publiek eindelijk de grootste beker van Oost-Vlaanderen.

MVZ Zedelgem won te Ardoe de West-Vlaamse bekerfinale tegen Al Azhar Waregem. Helemaal links een heel gelukkige voorzitter Dirk Vlaemynck.

JELLERT BETTENS (midden) werd voor de derde keer verkozen tot minivoetballer van het jaar en ging in het referendum Glen Poppe en Jordy Wauters vooraf.

kernen. Kern Eeklo werd als nieuwe kern verwelkomd. Te Ardoe werd in de Supercupwedstrijd tussen Opel Haeck Drongen en Real Geraardsbergen een reglementsaanpassing uitgetoetst. Omdat het minivoetbal de laatste jaren te defensief verliep, werden beide ploegen verplicht één speler op de helft van de tegenstander te houden en werd de score na elke periode naar nul gedraaid. De ingreep bleek geen succes omdat de ploegen met vijf op de andere helft gingen spelen en de bal ongreepbaar maakten voor de tegenstander. Dit leverde niet het verwachte spektakel op en werd dus even snel afgevoerd. Op de jaarlijkse opleidingsavond werden vier thema's besproken: het minivoetbalspel aantrekkelijker maken, licentievoorwaarden en subsidies, analyse van de competities en respect voor de scheidsrechter. De analyse had tot gevolg dat de Uhlsportcup vervangen werd door de Beker van Vlaanderen en er rond de Kerstperiode een Opel Regniersjeugdcup werd georganiseerd.

De eerstenationalers werden verwittigd dat ze tegen 2012-13 een satellietploeg moesten inschrijven in de overgangsreeks of provinciale competitie. De tweedenationalers kregen de verplichting minimum twee jeugdploegen in te schrijven. Qua subsidiëring werd de maximumgrens opgeheven en om het spel aantrekkelijker te maken werd het gebruik van een tijds klok geopperd of het verbod van een terugspeelbal naar de eigen helft... Voor de scheidsrechters moesten regelmatige recyclages helpen tot een correcte reglementenkennis en eenvormigheid. Op het VMF-feest in Salons Wellington kregen alle scheidsrechters een badhanddoek met het logo van de federatie. Op sportief vlak leidde ZWR Evergem aan het einde van de reguliere rit en mocht met drie bonuspunten de eindronde aanvatten. In die eindronde openden de Meetjeslanders met een overtuigende zege tegen Agence Rosseel Latem en nam Drongen de maat van Immoboss Ronse. De beide winnaars bleven ook op de tweede speeldag aan de winst, zodat de titel op de laatste speeldag te Evergem moest toegekend worden. De thuisploeg had via de bonus voldoende aan een gelijkspel en de twee ploegen hielden elkaar voortdurend in evenwicht. In de slotact bracht Jeroen Van De Gehuchte de bezoekers wel 3-4 voor, maar in de slotminuut kon goudhaantje Glen Poppe de zo belangrijke gelijkmaker scoren en Evergem een eerste titel in eerste

ationale bezorgen. In dat zelfde seizoen zouden ze in het Tolhuis ook nog de Beker pakken.

Via een titel in tweede nationale promoveerde KBC Lovendegem opnieuw naar eerste nationale. In derde werden Train Bleu Sint-Denijs-Westrem en Immoboss Ronse II laureaat, in vierde werd Union Astene kampioen na winst in een testwedstrijd tegen Mini Rhode Merelbeke, terwijl San Siro Boys Deftinge II kampioen werd in de overgangsreeks. Op de kampioenviering werd Jellert Bettens opnieuw uitgeroepen tot minivoetballer van het jaar voor Glen Poppe en Jordy Wauters. The Oliver Boys won de nationale fairplaybeker. Opel Haeck Drongen volgde zichzelf op als winnaar van de Uhlsportcup tegen San Siro Boys Deftinge en won dus nog maar eens een gratis uitrusting, terwijl San Siro zich troostte met 25 mooie Uhlsport-sportzakken. Daarnaast kregen ze samen met alle kwartfinalisten een aanzienlijke geldprijs. Te Oudenaarde bemachtigde WDP Rollegem na cornerballen de beker voor vrouwen tegen 't Frietgenot Deinze. Diezelfde avond veroverde NAC Letterland Nederename, voor de derde keer aan de aftrap van deze finale, de Beker van Oost-Vlaanderen tegen The Oliver Boys Gent. MVZ Zedelgem haalde de West-Vlaamse trofee binnen.

2011-2012

JAN BONNARENS DE NIEUWE VMF-VOORZITTER

De Limburgse voorzitter Jos Janssens achtte zich persoonlijk verantwoordelijk voor het financiële verlies dat de federatie leed aan een computerfirma die er niet in slaagde het gevraagde computerprogramma te schrijven en legde zijn ambt neer. Om hem te vervangen, contacteerden we zelf Jan Bonnarens om de federatie te leiden. Jan was in 1998 uit de raad van Bestuur gestapt toen hij directeur werd van de Gentse Sportdienst en de twee functies deontologisch niet te combineren waren, maar we bleven contact houden, niet zelden om goede raad te vragen aan de

persoon die het Vlaamse sportlandschap kende als geen ander. Jan was intussen directeur geworden aan de Gentse universiteit en aanvaardde het voorzitterschap onder enkele voorwaarden. Het dagelijks bestuur kreeg nog meer zeggenschap en de RvB een nog meer controlerende functie. Tot onze spijt moesten we vaststellen dat het aantal clubs op nationaal en provinciaal niveau een terugval kende, maar zoals eerder werd dit ruimschoots opgevangen door het aantrekken van nieuwe kernen zoals Dadizele-Moorslede (Minimoda) en Waregem, waardoor we het inpalmen van de Westgouw verder zetten.

Na een dispuut in de Raad van Bestuur diende Noël Tijtgat als secretaris van kern Deinze een maand voor aanvang van de competitie zijn ontslag in. Met de steun van de Deinse schepen Norbert De Mey en Ginette Lefebvre, de vroegere kernsecretaris, werd in geen tijd een nieuw

JAN BONNARENS werd in 2011 de nieuwe voorzitter van VMF. Hij zetelde reeds vanaf 1991 in de Raad van Bestuur.

IN MEMORIAM - ETIENNE GOOSSENS
meer dan 30 jaar voorzitter van H.Goossens Appels, de ploeg die alles won

IN MEMORIAM - ARTHUR DELHAYE
meer dan 30 jaar secretaris en boegbeeld van Real Deftinge-Geraardsbergen.

Deins minivoetbalbestuur gevormd. Tom Van Nieuwenhove nam het secretariaat op zich en de kern kende een enorme groei met tevreden leden. De juridische afdeling van onze federatie introduceerde tot ieders tevredenheid de minnelijke schikking, een voorstel van straf met een minieme boete. Door wissel van sponsor veranderde de Uhlsportcup in Selectcup, maar namen er slechts twaalf clubs of 36 ploegen deel.

Op de traditionele persvoorstelling van de eerstenationalers bij de start van het seizoen werd op een evenwichtige competitie gemikt en Opel

Haeck Drongen nam alvast de beste start. Toen in alle competities de laatste rechte lijn werd ingezet, bereikte ons ook bijzonder droevig nieuws uit Appels. In de leeftijd van amper 63 jaar en met nog zoveel plannen in het vooruitzicht overleed Etienne Goossens, voorzitter van één van de meest roemrijke minivoetbalteams. Meer dan 30 jaar leefden Etienne en Arlette enorm gedreven samen voor het minivoetbal. Op de begrafenis zagen we vele VMF-leden. Er werd gevreesd voor het voortbestaan van H.Goossens Appels, maar kort erna kregen we van Arlette de bevestiging dat zij er met dochter Karen en schoonzoon Robby mee doorging. En het zou spijtig genoeg niet bij dit ene grote verlies blijven, want enkele maanden later verloor ook Real Deftinge-Geraardsbergen haar grote gangmaker Arthur Delhay. We kenden Tuur als een furie op het terrein, maar een gezellige prater ernaast, die jaarlijks stevast als eerste informeerde naar de kalender. Ook hij werd amper 65 jaar en op de begrafenis bleek de kerk veel te klein.

Het minivoetballevens kabbelde evenwel verder en Synergie Merelbeke verspeelde op de laatste speeldag de bonuspunten door met 4-3 te Deftinge te verliezen. De bonus ging naar Opel Haeck Drongen. De overige playoffdeelnemers waren ZWR Evergem en AZ'77 Maldegem. In een schitterende eindronde lieten de favorieten Drongen en Merelbeke snel enkele steken vallen en werd de titel op derde speeldag voor 600 toeschouwers beslecht tussen AZ'77 Maldegem en ZWR Evergem. De bezoekers gingen met de winst lopen en volgden zichzelf op op het palmares. DC Sports Oudenaarde, dat later nog zou stunts in het Tolhuis, pakte de titel in tweede nationale, terwijl The Oliver Boys Gent kampioen in derde werd. Klauwaert Waregem werd kampioen in vierde en DC Sports Oudenaarde II toonde zich de sterkste in de overgangssreeks. Op de jaarlijkse opleidingsvergadering werd het online-ledenbeheer voorgesteld en hiervoor mochten onze drie secretariaatsmensen de pluimen op hun hoed steken, want in de maanden (jaren) ervoor werd alles uitgedokterd, getest en bijgestuurd tot het programma volledig in orde was. Geen papieren licenties meer moeten versturen of afstempelen en een interactieve kalender waren slechts enkele van de grote voordelen. Door het secretariaat werd graag de nodige ondersteuning gegeven. Dit

werd door alle partijen dan ook bijzonder positief onthaald. Opel Haeck Drongen won de achtste en laatste uitgave van de Select- of Uhlsportcup. Op de kampioenviering te Nazareth werd Jordy Wauters uitgeroepen tot minivoetballer van het jaar, voor Jeroen Van De Gehuchte en Glen Poppe, die als actieve speler ook al tegen die zware ziekte streed. Kampioenen Zomergem won nog maar eens de fairplaybeker.

2012-2013

HET VMF-ONLINELEDENBEHEER WORDT POSITIEF ONTHAALD

Zes jaar geleden voorspelden we in ons Voorwoord reeds dat het maandblad Minibabbel wellicht geen 50ste verjaardag zou vieren... Papier maakte immers plaats voor snelle online-berichtgeving. Op het hoogste niveau konden we de tendens niet stoppen en schreven er opnieuw enkele clubs minder in voor de nationale competitie. We moesten dus inleveren op kwaliteit, maar verschillende kernen bleven groeien en kern Anzegem sloot na enkele seizoenen afwezigheid terug aan bij de VMF-familie. De grootste innovatie dat seizoen was ongetwijfeld de implementatie van het VMF-ledenbeheer, waardoor de clubs zelf alle ledeninschrijvingen online konden verrichten en op elk moment alle uitslagen of kalenders konden raadplegen. Sommige kernen zetten ietwat schoorvoetend de stap, maar snel werd duidelijk dat het programma alleen maar voordelen bood.

MVC Kameleon Landegem verloor eind september haar voorzitter Dominiek Van Snick. Dominiek vocht meer dan drie jaar tegen die slepende ziekte. Ik speelde zelf meer dan tien jaar samen met Dominiek, een echte stylist en begenadigd minivoetballer en een positieve uitdrager van het spelletje.

De Selectcup werd onder een nieuwe vorm georganiseerd, gewoon bekertoernooi voor alle VMF-ploegen uitgezonderd voor spelers van eerste en tweede nationale. Voor de voorronde eind augustus werden

we geconfronteerd met maar liefst zes forfeits. Op de persconferentie van de eerstenationalers kreeg Synergie Merelbeke de meeste titelkansen toegemeten. Hendrik Glorieux had Glen Poppe, smaakmaker bij kampioen Evergem, en Steven De Clerck - doelpuntenmachine bij Zomergem, binnengehaald.

Tussen Kerst en Nieuwjaar werd de Supercup te Maldegem georganiseerd, maar de plaatselijke ploeg moest het na verlengingen afleggen tegen

LIEVEN DHONDT en ISABELLE zoals we ze kennen, goedlachs aan de toeg van sporthal Budapest, de minivoetbaltempel bij uitstek. Na meer dan 20 jaar trokken ze in 2012 de stekker uit het minivoetbal- en sporthalleven.

DC Sports Oudenaarde, dat nog maar eens verraste. In de Gentse Hogeschool won FC Moeskroen de eerste Opel Regniers Jeugdcup, een toernooi voor -13 en -15 jarigen. AZ'77 Maldegem werd herfstkampioen in eerste nationale. Op het jaarlijkse VMF-feest werd het afscheidnemende kernbestuur van Latem/Deurle en Eke/Nazareth in de bloempjes gezet. Het Latemse duo Jean Galle - Lucien Scherpereel gaf na 35 jaar de scepter door aan een jonger bestuur en kern Eke met voorzitter Lieven Dhondt en secretaris Patrick Thiebaut verdween doordat sporthal Budapest verkocht werd en voortaan enkel als opslagruimte dienst doet. De kernploegen van Eke zochten in de omgeving een andere thuishaven. In eerste nationale pakte AZ na de herfsttitel ook de drie bonuspunten en na de eerste speeldag in de playoffs en een zege tegen San Siro en een gelijkspel in de andere partij tussen Kelderke Erwetegem en Synergie Merelbeke lag de titel voor het grijpen. AZ liet het echter afweten in de twee volgende weken. Het verloor met 4-2 op Synergie Merelbeke, terwijl Kelderke Erwetegem in de titelrace bleef dankzij een 9-8 zege tegen San Siro. De derde en laatste speeldag werd heroïsch en dramatisch. AZ kon het voor eigen publiek afmaken mits een zege tegen Erwetegem. Tien minuten voor het einde leidden de Meetjeslanders met 5-4, maar Sander Vanderbeck tekende met drie late goals het doodvonnis van AZ, 5-7 en weg titeldromen. Merelbeke won met 4-5 op San Siro, waardoor vijf dagen later in het Tolhuis in een testwedstrijd Synergie Merelbeke en Kelderke opnieuw tegenover elkaar stonden met de titel als inzet. In een goed gevulde arena zagen de toeschouwers hoe Synergie met 3-6 een eerste titel in de wacht sleepte. Enkele dagen later zouden beide teams elkaar opnieuw treffen in de Bekerfinale te Brugge.

Op de clubvergadering te Nazareth kon VMF een goedkopere competitie voorstellen voor alle reeksen door een verbeterd contract met de verzekeringsmaatschappij. Davy Dubelloy werd minivoetballer van het jaar voor Tommy Jacobs en Bregt Savat. 't Frietgenot Deinze won te Wortegem-Petegem voor de negende keer de bekerfinale voor vrouwen en G&H Oudenaarde won de eerste uitgave van de Selectcup, de versmelting van de Beker van Oost- en West-Vlaanderen.

2013-2014

MET KERN JABBEKE/VARSENARE WORDT DE

WEST-VLAAMSE VEROVERINGSTOCHT VERDER GEZET

Na het verdwijnen van Kern Eke in sporthal Budapest kregen we bij het nieuwe gemeentebestuur van De Pinte eindelijk gehoor om in de plaatselijke sporthal uren vrij te maken om een Pintse minivoetbalkern op te richten. Naast deze nieuwe kern sloot in West-Vlaanderen ook kern Jabbeke/Varsenare aan met een 40-tal clubs. Die kernen leverden evenwel te weinig nationale clubs op. Clubs die meer dan 20 jaar op de teller hadden, vonden dat er ineens te veel veranderde op de federatie, maar we leven nu eenmaal in de 21ste eeuw... en stilstand betekent achteruitgang. Het digitale tijdperk mag je gewoon niet missen. We kregen ook tegenstand uit een andere hoek,

AZ '77 MALDEGEM viel in 2014, na een verbeterd strijd, niet uit de top-vier.

want de jeugdspelertjes van SC Lokeren kregen verbod om te minivoetballen. De Lokerse jeugdcoördinator was nochtans een ex-collega van Renaat Philippaerts die recent in een wetenschappelijke studie nog aantoonde dat elke veldspeler baat heeft bij een minivoetbalopleiding. Ex-minivoetballers als Kevin De Bruyne, Lucas Van Eeno, David De Storme, ... vielen op het veld nochtans niet uit de toon en het werd tijd dat het veld eindelijk aanvaardde dat de twee sporten complementair zijn en een verrijking vormden. MVZ Zedelgem werd in diepe rouw gedompeld door het overlijden van Katrien Malfait, echtgenote van voorzitter Dirk Vlaeminck. Het scheidsrechterskorps werd versterkt met twaalf nieuwe leden, waaronder Alex Verstraeten, jarenlang de vaste lijnrechter van Frank De Bleeckere. Veld en mini vonden elkaar dan toch ergens.

De jaarlijkse persconferentie vond plaats in Domein De Cellen te Oostkamp bij onze nieuwe verzekeraar Callant. Naast de website kwam er ook een VMF-App, waar men op elk moment alle info kon raadplegen. Op sportief vlak nam Kelderke Erwetegem, zonder Dave Dubelloy, de beste start en in de Kerstperiode wonnen de Zuidoost-Vlamingen ook de Supercup tegen titelhouder Synergie Merelbeke. Aan het einde van de rit troonde Opel Haeck Drongen bovenaan en mocht de eindronde met drie bonuspunten aanvatten. Op de eerste speeldag verloor de Opelbrigade er al twee na een 4-4 puntendeling tegen Bassievr. Zwalm, terwijl Synergie Merelbeke met 7-6 de baas bleef over Kelderke Erwetegem. Op de tweede speeldag werd Merelbeke uitgeteld door Zwalm, 5-7 en won Drongen met het kleinste verschil op Erwetegem, 4-5. Op de derde speeldag kon Drongen voor eigen publiek de klus afwerken door met 4-3 te winnen van Synergie via een strafschop in de slotminuut. 't Frietgenot Deinze won voor de tiende keer de bekerfinale bij de vrouwen, waarna Mieke Den Blauwen het einde van het clubbestaan aankondigde. Het minivoetbal had hen heel veel mooie momenten gebracht die ze koesterden. De Selectbeker werd overtuigend gewonnen door San Siro Boys Deftinge II tegen Windsor Zele, dat dus voor de tweede keer aan het kortste eind trok in de finale van dit toernooi. Kenneth Fouquet werd met 67 punten uitgeroepen tot minivoetballer van het jaar. Hij ging nipt Andy Wyckaert (65) en Tommy Jacobs (64) vooraf. MVC Evergem en Assenede '09 wonnen de fairplaytrofee.

2014-2015:

STICHTER ENDRÉ GAAL OVERLIJDT IN BUDAPEST

In de zomer van 2014 overleed op 83-jarige leeftijd Endré Gaal, de stichter van het minivoetbal en van de minivoetbalfederatie. De uitgeweken Hongaar ontwikkelde als speler van Cercle Brugge het spelletje, stichtte in 1968 NOMB te Gent, waarna hij zijn federatie enorm zag groeien. Toen hij het evenwel iets te groot zag en de sport internationaal wou uitbouwen, brokkelde de federatie in onze contreien snel af. Door financiële perikelen verdween hij uit de federatie en verkocht hij ook zijn sporthal Budapest te Eke, waarna hij verhuisde naar zijn geboorteland om er een teruggetrokken leven te leiden. Het minivoetbal is hem enorm veel verschuldigd, maar zijn koppigheid zorgde voor een spijtige breuk en afscheid.

Het maandblad Minibabbel werd in kleur aangeboden en maandelijks kwam er een andere kaft. Het secretariaat werd versterkt met Ward Dirickx als sporttechnisch coördinator. Sint-Gillis-Waas was in rouw om het verlies van scheidsrechter Dirk De Gendt en te Assenede overleed Julien De Wannemacker in de leeftijd van 69 jaar, hét gezicht van eerste provincialer Markies Zelzate en jarenlang een gewaardeerd tegenstander op het minivoetbalterrein. Na zijn actieve carrière zetelde Julien nog enkele jaren in het sportcomité. Zoon Gunther kreeg het minivoetbal met de paplepel mee en is momenteel secretaris van de nationaler en van kern Assenede. Op sportief vlak mochten we ons verheugen in mooi volzette nationale en provinciale reeksen en genoten enkele kernen van een verdere groei.

Opel Haeck Drongen won net voor nieuwjaar de Supercup tegen eeuwige rivaal Synergie Merelbeke. De federatie wou de kwaliteit van de jeugdopleiding opkrikken en organiseerde een bijscholingsavond 'Handelingsnelheid in minivoetbal' met Bjorn De Neve, docent aan de topsportschool, als lesgever. In een boeiende competitie kroonde Kelderke Erwetegem zich tot kampioen in eerste nationale. Na de

reguliere competitie pronkte Danny De Pelecijn met een voorsprong van twaalf punten, die gereduceerd werd tot drie in de eindronde. Op de eerste speeldag won Kelderke nipt met 5-4 van Drongen, een week later werd riant gewonnen te Zwalm en op de derde speeldag viel de beslissing toen Erwetegem met 6-5 de baas bleef over AZ'77 Maldegem. Een sportieve revanche voor de gemiste titel een jaar eerder. In tweede nationale behaalde H.Goossens Appels de titel en keerde na drie sabbatjaren terug naar eerste nationale. In derde toonde NAC DFB Nederename zich de betere, terwijl in vierde De Zotte Mutse Beernem en Kelderke Erwetegem II de titel veroverden. De verkiezing van minivoetballer van het jaar werd aangepast in die zin dat het niet meer de clubbestuurders en scheidsrechters waren die punten uitdeelden, maar acht spelers per club

verkozen hun beste collega. Veel veranderde er niet echt, want Kenneth Fouquet werd opnieuw laureaat voor Tommy Jacobs en Davy Joye. De Lelie Drongen werd gevierd als sportiefste ploeg in de nationale afdeling. MVV Waregem '74 won de Beker van België voor vrouwen en Kassani Elsegem toonde zich de sterkste in de Selectcup. In Limburg pakte Rattamahatta Alken de beker en vierde MRK Houthalen het 25-jarig bestaan van de club. Deze club, onder de bezielende leiding van Jef Meeuwissen, trad met twee ploegen aan in de provinciale minivoetbalcompetitie en runde een jeugdopleiding met meer dan honderd leden. In West-Vlaanderen won KBC Kortemark de provinciale beker.

(vorige pagina)
ENDRE GAAL, de vader van
het minivoetbal overleed
op 17 juli te Budapest.
Hij werd 83.

JULIEN DE WANNEMACKER
één van de pioniers met
Markies Zelzate overleed
in de leeftijd van 69 jaar.

INDULEK KELDERKE
pakte in 2015 de titel in éérste nationale.

OPEL HAECK DRONGEN
won naast de titel voor de vijfde keer ook de Beker,
de derde dubbel voor Eddy De Moor en zijn hardwerkende bestuursploeg.

2015-2016:

VMF PARTICIPEERT IN DE BOUW

VAN EEN DERDE SPORTHAL TE GENT

Het jeugdcomité besliste om bij de -11 jarigen geen rangschikking meer op te maken en na iedere speeltime de score terug op nul te draaien. Het minivoetbal aanleren en de spelvreugde laten primeren boven de competitiegeest vonden we persoonlijk een schitterende innovatie. Die spelertjes hebben nog 30 jaar en meer om in een competitie aan te treden. Het was jammer dat we de gesprekken met kern Roeselare met meer dan 100 ploegen niet succesrijk konden afronden omdat het plaatselijk bestuur de subsidiëring vanuit de federatie te gering vond. Kern Zuidwest-Vlaanderen startte naast de zaterdagreeks ook een weekcompetitie met 16 nieuwe ploegen. In Gent werden de gesprekken omtrent de bouw van een nieuwe sporthal op de gronden van de Hogeschool na jaren heropgestart en kwamen de diverse partijen eindelijk tot een compromis.

In de aanvangsmaand van de nationale competitie kregen we twee vervelende dossiers op tafel. Eén eerstenationaler stelde een niet-speler als speler op... en een ander team vond dat de concurrenten niet voldeden aan de voorwaarden voor de Selectcup. De federatie kon niet anders dan het reglement toepassen en dat heeft soms (te) zware gevolgen, maar uitzonderingen zijn daarop niet mogelijk. Albert Plas, de toegewijde secretaris van het scheidsrechterscomité, nam afscheid van de federatie. Ervoor was hij kernsecretaris van DSD, de oudste minivoetbalkern. Hij zette zich meer dan 25 jaar in voor onze federatie. Alle provinciale reeksen waren mooi volzet bij de start van de competitie en de zaterdagreeks groeide aan tot 15 ploegen.

In de sportieve strijd in eerste nationale nam San Siro Boys Deftinge de beste start met overwinningen tegen kampioen Erwetegem en bekerwinnaar Merelbeke. Rond de jaarwende kregen we ook droevig nieuws in de bus. Te Zomergem overleed veel te vroeg Ludwig Lootens, kernvoorzitter en voor

zijn ziekte ook voorzitter van het jeugdcomité. Te Oudenaarde namen we afscheid van Etienne Van Lancker, ex-scheidsrechter van onze federatie. In diezelfde periode won Synergie Merelbeke de Supercup tegen Kelderke Erwetegem. Op diezelfde VMF-dag gaf Frank De Bleeckere een lezing aan onze scheidsrechters en stelde hij zijn boek 'Alles voor het vak' voor. We vingen voor het eerst één en ander op van mogelijke hertekeningen in het sportlandschap door het decreet dat minister Muyters aan het uitwerken was. Sport en cultuur zouden fors moeten inleveren... Kort daarna zaten we reeds samen met verantwoordelijken van Sport Vlaanderen en Voetbalfederatie Vlaanderen. Het moest allemaal heel snel beslist worden en op 27 april 2016 tekenden VMF en VFV en KBLVB reeds een eerste raamovereenkomst ter voorbereiding van een definitieve fusie. BZVB en KVVV hadden na enkele vergaderingen afgehaakt. Met 18 000 leden en een gezonde spaarkas hadden we voor de fusiegesprekken tien voorwaarden uitgetekend die voor ons heilig waren. Het voortbestaan van de sport en de laagdrempeligheid waren er twee van, maar zeker niet de minst belangrijke. De onderhandelingen liepen in een goede sfeer en op 1 januari 2017 was de fusie een feit en de nieuwgevormde federatie heette Voetbal Vlaanderen. De minister verbond er mooie woorden aan, wij vonden het nog altijd een (onnodige) besparingsactie en waren zeker niet gelukkig met het prijsgeven van onze eigenheid (VMF waar we al die jaren voor gevochten hadden, was in minder dan een half jaar van tafel geveegd).

San Siro Boys Deftinge eindigde intussen op de eerste plaats in de reguliere competitie en mocht voor het eerst met drie bonuspunten van start in de eindronde. San Siro opende met een 3-3 gelijkspel tegen Drongen, terwijl Zwalm met 7-6 de baas bleef over Synergie Merelbeke. Dit Merelbeke won een week later wel met 7-5 van San Siro, terwijl Drongen met 5-7 ging winnen op Zwalm. Door deze resultaten bleven alle deelnemers nog kanshebber voor de titel en werd er gegokt op een zoveelste testwedstrijd. San Siro versloeg de burens van Zwalm met 4-3 en Drongen haalde het in een sensationele partij met 5-3 van Merelbeke. Een testwedstrijd tussen San Siro en Opel Haeck moest de kampioen aanduiden. De Merelbeekse sporthal werd als arena gekozen en in een hoogstaande partij won

Drongen met 4-7. Een mooiere prijs voor het 40-jarig bestaan van de club kon het bestuur niet dromen. Onderin verzekerde H.Goossens Appels zich op dezelfde datum van een verlengd verblijf in eerste door ook al in een testwedstrijd met extra verlengingen Sint-Gillis-Waas van de zege te houden. Kassani Elsegem werd kampioen in tweede nationale en promoveerde voor het derde seizoen op rij. Cappuccino Waregem toonde zich de sterkste in derde nationale terwijl Kameleon Landegem en KBC Lovendegem zich de felsten toonden in vierde. San Siro Boys Deftinge won als troostprijs met hun tweede ploeg de Beker van Vlaanderen tegen de Berlaarse kernploeg Blaf/Van Damme. B-art Pantertjes won de Beker van België voor vrouwen tegen uittredend bekerwinnaar Waregem. Kenneth Fouquet werd voor de derde opeenvolgende keer verkozen tot minivoetballer van het jaar. Tommy Jacobs moest viermaal op rij vrede nemen met zilver, terwijl Brecht Van De Watteyne met brons beloond werd. KBC Lovendegem ontving de nationale fairplaybeker.

2016-2017

VIER VOETBALFEDERATIES FUSEREN

TOT VOETBAL VLAANDEREN

In dat seizoen pendelden we soms meerdere keren per week naar Brussel om de fusie op en naast het terrein voor te bereiden. Op 4 oktober werd de fusie ondertekend met VFV, KBLVB en VMF, maar onze competitie werd nog volledig onder VMF-vlag afgewerkt. Meerdere keren moesten we vaststellen dat de VMF-werking vrij professioneel was en geschreven was op het stramien van de recreatieve sporter. VMF stond voor service voor haar clubs, maar stond ook ver qua digitalisering. We voelden wel dat het geen sinecure zou worden om vier federaties op één lijn te krijgen (KVV was er intussen ook bij gekomen) en wij waren zeker niet de grootste, maar wel de federatie met de meeste specifieke afwijkingen en dat lag niet altijd gemakkelijk. We moesten dus wakker

blijven om de privileges van onze ploegen te vrijwaren. Er werd veel vergaderd, maar niet direct veel beslist. Vele zaken werden voor zich uitgeschoven, wat meebracht dat we onze leden weinig informatie konden geven en dat leidde tot enige onrust bij de clubs en leden. We stapten wel mee in het grote verzekeringscontract met Arena en dat had als eerste gevolg dat de vrijstelling verlaagde van €25 naar €10,50.

Op vrijdag 7 oktober gaf het bestuurscollege van de Gentse Hogeschool groen licht voor de bouw van de lang verhoopte derde sporthal. De federatie kwam ongewild in de kijker door Karl Vannieuwkerke die ons reglement in de jeugdreeksen rond verplicht voorleggen van de ID-kaart op de korrel nam. Het deed ons even stilstaan bij de gedachte dat deelnemen belangrijker was dan winnen en dat we jeugd vooral willen opleiden en minivoetbalplezier willen laten beleven. Wij waren al langer van oordeel dat sommige geledingen zich te veel op het reglement focusten. Net als andere clubsporten moesten we wel vaststellen dat het engagement van de minivoetballer fel verminderd was wat leidde tot een groter aantal forfeits. Het scheidsrechterskorps werd getroffen met het overlijden van Firmin Van Overbeke, een bijzonder minzaam persoon, die zich vele jaren ten dienste stelde van de federatie. Een paar weken later overleed na een lange strijd ook de amper 40-jarige Sven Raman. Sven kenden we als het gezicht van ZWR Evergem, maar evenzeer als de voortrekker van onze jeugdcompetitie en ex-lid van de Raad van Bestuur. Het was een man met ideeën en enorm veel inzet.

Voor het kernkampioenschap schreven slechts acht kernen in en Zulte en Zwalm/Brakel plaatsten zich te Gent voor de finale later in het Tolhuis. De diverse competities kenden een vlot verloop en de playoffs in eerste nationale werden met dezelfde vier ploegen als het jaar ervoor gespeeld. Opel Haack Drongen startte met drie bonuspunten en wist de eindronde succesvol af te ronden. Op de openingsspeeldag eindigden de twee partijen Drongen-Merelbeke en Zwalm-Deftinge onbeslist. Op de tweede speeldag verloor Deftinge van Drongen en won Zwalm van Merelbeke, waardoor de twee verliezers vroegtijdig uitgeschakeld werden. Op de slotspeeldag had Drongen aan een gelijkspel tegen Zwalm voldoende

Minivoetbalfanaat Sven Raman overleed op de leeftijd van 40 jaar. Sven was het gezicht van ZWR Evergem, maar zetelde ook in de raad van bestuur en was een pionier van de jeugdcompetitie.

om een vijfde titel te mogen vieren. In een knappe partij werd het 9-7 en was het opnieuw feest in sporthal De Keiskant. De overige nationale titels gingen naar Hard Labeur Nazareth (2de), Puskas Ardooie (3de) en MVC Desselgem en VK Design Evergem in vierde. Montreal Zotte Mutse Brugge won te Nazareth na verlengingen de finale van de Beker van Vlaanderen tegen Synergie Merelbeke II. In Limburg pakte Young Boys Houthalen zowel de titel als de beker. Het zou de laatste worden binnen onze federatie, want de Limburgers sloten het volgende seizoen aan bij een multisportfederatie. We blijven de Limburgse bestuurders met Jos Janssens en Jef Meeuwissen voorop eeuwig dankbaar voor de jarenlange samenwerking. Op de kampioenenviering te Nazareth werd Andy Wyckaert van Drongen gelauwerd als minivoetballer van het jaar voor zilveren Kenneth Fouquet en Kevin Roeland. Marcel Vermeeren werd in de bloemen gezet voor zijn jarenlange (bijna 50 jaar) inzet voor de federatie, aanvankelijk als clubsecretaris van BBL en daarna als lid/secretaris van het sportcomité.

2017-2018:

ONDER DE VLAG VAN VOETBAL VLAANDEREN

Na ontelbaar veel vergaderen te Brussel werd op 1 januari de fusie tussen VFV, KBLVB, KVV en VMF officieel en was minivoetbal een afdeling van de nieuwe federatie Voetbal Vlaanderen. Ik werd lid van de Raad van Bestuur en het Dagelijks Bestuur van deze federatie en ik moet toegeven dat we ons als ‘klein broertje’ fel moesten opstellen om de rechten van de recreatieve sporter te vrijwaren. Te Brussel werd wel naar ons geluisterd, maar de clubs verteerden de overgang niet zonder enige frustratie. Vooral het logge E-Kickoffprogramma zorgde voor veel ongenoegen en we bleven zoeken naar een vlottere, gemakkelijkere werkwijze. Onze minivoetbalgewoontes weken ook wel af van het veldvoetbal en we wilden er voor zorgen dat niet alles drastisch van tafel geveegd werd. Ontevreden over de samenwerking zijn we zeker niet, want zowel voorzitter Gilbert Timmermans als secretaris-generaal Benny Mazure hebben oor naar onze grieven. We moeten evenwel vaststellen dat het op de werkvloer iets minder vlot loopt dan bij VMF, maar dat is wellicht eigen aan iedere fusie in de beginfase. Het secretariaat verhuisde van Deurle naar De Blue Towers te Gent, waar onze drie mensen samen zitten met de vroegere medewerkers van VFV van Oost- en West-Vlaanderen en deze overgang verliep bijzonder vlot. Zowel Jeroen, Jelle als Kevin zetten zich in om de wijzigingen voor aansluitingen zo vlot mogelijk te laten verlopen, maar dat liep niet altijd van een leien dakje. We moesten eerlijk toegeven dat vooral een groot deel van onze kernclubs nogal laks met de vooropgestelde data omsprong en de communicatie met deze leden was niet altijd gemakkelijk. Iedereen is zich wel bewust dat er nog veranderingen op komst zijn en dat zorgt bij sommige clubs en kernen toch voor enige onrust.

De competitie verliep nog volledig op stramien van het VMF-ledenbeheer en we mogen stellen dat we een bijzonder rustig, vlot en sportief gebeuren hadden. Het venijn zat blijkbaar in de staart, want we kenden een ongekend einde van de playoffs in eerste nationale. Met nog één speeldag

te gaan en nog drie titelkandidaten dreigde San Siro Boys Deftinge met een forfait voor de laatste wedstrijd tegen Synergie Merelbeke omdat ze zich benadeeld voelden in de partij tegen Zwalm. Voor de competitie en de federatie was dit geen publiciteit en als competitieleider kreeg ik de steun van de clubs om het forfait te vermijden. Toen puntje bij paaltje kwam, trok Merelbeke zijn staart in en kozen ze toch voor een titel zonder spelen tegen San Siro. Hun volste recht, maar dat de federatie en de competitieleider in de pers door het slijk moesten gehaald worden, vonden we een brug te ver, want niemand van hen had zich iets te verwijten. Synergie prijkte opnieuw op het palmares, maar het was een titel zonder strikje rond. Het kon heel anders gelopen zijn.

In tweede nationale ging de titel naar San Siro Boys Deftinge II, maar deze ploeg kon niet promoveren, wat goed uitkwam voor Traiteur Neerhof Kortrijk dat zich samen met WDP Rollegem en MVV Waregem ‘74 een stuk sterker toonde dan Cappuccino Waregem in de playoffs in tweede nationale. In derde ging de titel naar MVC Aalter, terwijl in vierde de satellietploegen van Mini Sint-Gillis-Waas en Hard Labeur Nazareth triomfeerden. De finale van de Beker van Vlaanderen (Selectcup) werd samen met de jeugdfinales te Ardooie gespeeld en daarin toonde The Oliver Boys Gent zich de betere van PS Oostkamp. Op de kampioenviering te Nazareth betreurden we de afwezigheid van een aantal provinciale en jeugdkampioenen. Kenneth Fouquet werd er voor de vierde keer door zijn collega’s tot beste minivoetballer gekroond voor Brecht Van De Watteyne en een sterk ontgoochelde Davy Joye.

VOETBAL VLAANDEREN

PALMARES EERSTE NATIONALE

1976-1977	KINGS TAPIJTEN BRUGGE	2008-2009	Loewe Dewitte SINT-MARTENS-LATEM
1977-1978	Kings Tapijten BRUGGE	2009-2010	Opel Haeck DRONGEN
1978-1979	Falk ZOTTEGEM	2010-2011	ZWR EVERGEM
1979-1980	Falk ZOTTEGEM	2011-2012	ZWR EVERGEM
1980-1981	Zon&Zee WESTENDE	2012-2013	Synergie MERELBEKE
1981-1982	Dry Swaenen JABBEKE	2013-2014	Opel Haeck DRONGEN
1982-1983	Oud & Nieuw ZELE	2014-2015	Kelderke ERWETEGEM
1983-1984	Pimpernel ZELE	2015-2016	Opel Haeck DRONGEN
1984-1985	Pimpernel ZELE	2016-2017	Opel Haeck DRONGEN
1985-1986	Mini SINT-GILLIS-WAAS	2017-2018	Synergie MERELBEKE
1986-1987	The Maracana GENT		
1987-1988	The Maracana GENT		
1988-1989	The Maracana GENT		
1989-1990	The Maracana GENT		
1990-1991	Westservice KORTRIJK		
1991-1992	Tegelhuis Windels INGELMUNSTER		
1992-1993	MVV IZEGEM		
1993-1994	Huize Goossens APPELS		
1994-1995	Huize Goossens APPELS		
1995-1996	AZ 77 MALDEGEM		
1996-1997	Pioneer Dewitte SINT-MARTENS-LATEM		
1997-1998	Pioneer Dewitte SINT-MARTENS-LATEM		
1998-1999	PS Old Steamer OOSTKAMP		
1999-2000	Tegelhuis Windels INGELMUNSTER		
2000-2001	Huize Goossens APPELS		
2001-2002	Huize Goossens APPELS		
2002-2003	Huize Goossens APPELS		
2003-2004	Opel Haeck DRONGEN		
2004-2005	Huize Goossens APPELS		
2005-2006	Loewe Dewitte SINT-MARTENS-LATEM		
2006-2007	Loewe Dewitte SINT-MARTENS-LATEM		
2007-2008	Opel Haeck DRONGEN		

MINIVOETBALLER VAN HET JAAR

1993	RONNY VAN HECKE	2006	THOMAS DE MEYER
1994	JIMMY TROSSAERT	2007	ANDERS NIELSEN
1995	HANS VAN DE VELDE	2008	JURGEN STANDAERT
1996	CHRISTIAN LANCKAERT	2009	JELLERT BETTENS
1997	RONNY VAN HECKE	2010	JELLERT BETTENS
1998	PASCAL CNUDE	2011	JELLERT BETTENS
1999	BJÖRN ROTSART	2012	JORDY WAUTERS
2000	FREDDY VAN DE CAVEYE	2013	DAVY DUBELLOY
2001	BJÖRN ROTSART	2014	KENNETH FOUQUET
2002	WIM LODENS	2015	KENNETH FOUQUET
2003	JIMMY TROSSAERT	2016	KENNETH FOUQUET
2004	WESLEY VERMEERSCH	2017	ANDY WYCKAERT
2005	WESLEY VERMEERSCH	2018	KENNETH FOUQUET

SCHEIDSRECHTER VAN HET JAAR

1993	HUGO VAN DE VOORDE
1994	HUGO VAN DE VOORDE
1995	JOSÉ GALLE
1996	DIRK HUYBRECHT
1997	DIRK HUYBRECHT
1998	MARC ROMBAUT
1999	DIRK HUYBRECHT
2000	MARC ROMBAUT
2001	JOHAN BROUCKAERT
2002	MARC ROMBAUT
2003	MARC ROMBAUT
2004	JO DE WEIRDT
2005	JO DE WEIRDT

5.

LUCIEN BLOMME DE NOESTE WERKER ACHTER DE SCHERMEN

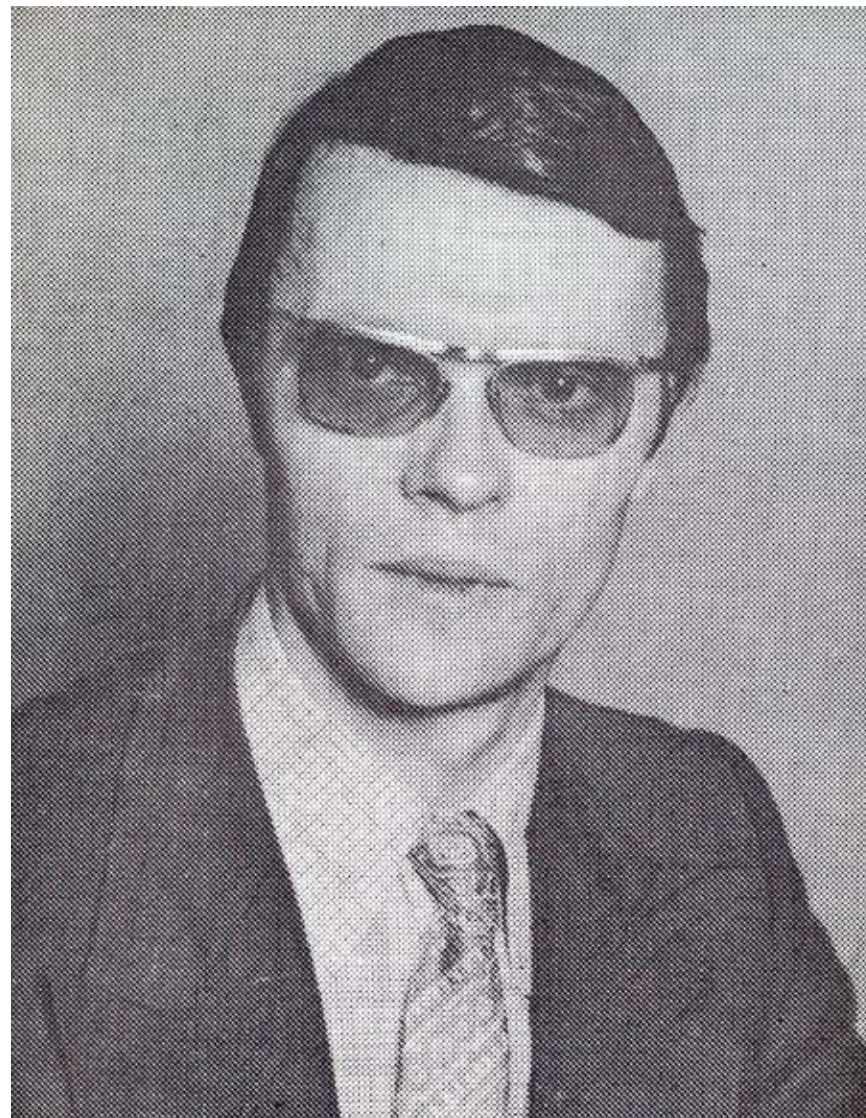
In de beginjaren van de federatie waren het uiteraard de drie stichters die met de meeste aandacht gingen lopen en vooral Endré Gaal werd het uithangbord van het minivoetbal. Om de jonge federatie draaiende te houden waren ook een aantal hardwerkende vrijwilligers nodig. Eén van de eersten was ongetwijfeld Lucien Blomme, leraar mechanica aan het Don Boscocollege te Sint-Denijs-Westrem. Lucien werd te Zwijnaarde geboren op 23.09.1929 en bleef er gans zijn leven wonen. Lucien leerde het minivoetbal kennen via een radio-uitzending eind 1968 en als oud-leerling van Sint-Aloïsius werd hij aangezocht om als zaalverantwoordelijke te Zwijnaarde te fungeren. Bij afwezigheid van een scheidsrechter was hij de logische vervanger. Aanvankelijk werden de scheidsrechters namelijk niet aangeduid, maar regelden zij dat onderling...

Lucien was nooit een topminivoetballer, maar genoot als lid van het veteranenteam van 't Schaarken met volle teugen van het spelletje. Hun topprestatie en toch wel huzarenstukje leverden ze door kampioen MV Braeckman met kleppers als Willems en Van Herpe te verslaan. Als fervent voetbalsupporter van La Gantoise was hij een geweldige supporter van André Van Herpe. ' Ik vond André een geweldige speler en nu mag ik mijn idool één van mijn vrienden noemen. Na zijn carrière ben ik niet half zoveel meer gaan kijken naar La Gantoise.' De snelle groei van de federatie bracht mee dat er toch iets meer discipline nodig was en dat er een verantwoordelijke kwam voor de scheidsrechters. Lucien was eerste keuze, maar na verloop van tijd kreeg hij er nog ettelijke taken bij. Lucien werd voorzitter van de strafcommissie en was ook jarenlang

de penningmeester van de federatie. Met zoveel taken mag men gerust stellen dat men ten huize Blomme van 's morgens tot 's avonds minivoetbal ademde, want echtgenote Ghislaine durfde gerust een handje toesteken bij de boekhouding.

De zachte Lucien Blomme was niet de meest gevreesde voorzitter van het strafcomité, een milde straf was ook een signaal. Na tien jaar noeste arbeid was Lucien de eerste niet-stichter die opgenomen werd in de raad van Bestuur, maar zijn hart lag bij de scheidsrechters en voor hen werd al eens een extra inspanning gedaan. Jarenlang was hij de drijvende kracht achter het scheidsrechtersfeestje, dat met de jaren groeide en steeds in een opperbeste, gezellige sfeer verliep. De scheidsrechters vormden een hechte vriendengroep en daar had Lucien een groot aandeel in. Het stokpaardje van Lucien was dat een ref zich voor elke wedstrijd moest inzetten, ook voor de simpelste kernwedstrijd. Wie het in een 'gemakkelijke' wedstrijd wat liet hangen, moest niet op de steun van Lucien rekenen. Ik leerde Lucien kennen als bestuurslid en werkte er nauw mee samen als organisator van de scholencompetitie, want dit kon niet zonder bij de penningmeester aan te kloppen. Lucien verdween op een ietwat spijtige manier uit het minivoetbalwereldje op 1 januari 1984. Dochter Katrien kwam als bediende op het secretariaat van de federatie in conflict met Endré Gaal en dan bleek het hemd natuurlijk nader dan de rok. Voor Lucien was dit ongetwijfeld een bitter afscheid van de vele minivoetbalvrienden.

ALBERT VAN HECKE DE SCHEIDSRECHTERSBAAS

In het lijstje verdienstelijke leden nemen we ook Albert Van Hecke op. De Zelzatenaar is de broer van stichter Gilbert Van Hecke, maar kwam niet via zijn broer bij het bestuur van de federatie. Albert leerde het minivoetbal kennen begin de jaren '70 via MV Markies Zelzate, de ploeg die hij samen met de gebroeders De Wannemacker en Guido Van Wynsberghe boven de doopvont hield en jarenlang één van de betere teams van eerste provinciale was. Als bestuurslid van een ploeg woonde hij elke vergadering van de federatie bij en zijn soms kritische opmerkingen rond het scheidsrechteren en de reglementering bleven niet onopgemerkt. Na één van die vergaderingen werd hij benaderd door Endré Gaal om Lucien Blomme bij te staan voor het aanduiden van de scheidsrechters en ook om een scheidsrechterscursus uit te werken.

Gezien zijn achtergrond in het onderwijs (Broeders van Liefde te Zelzate) bleek hij de geknpte figuur om nieuwe scheidsrechters op te leiden en dat zouden er ontelbaar veel worden. 'Een goede scheidsrechter moet in de eerste plaats de reglementen goed kennen en kunnen toepassen. Hij moet tevens de wedstrijdsfeer goed aanvoelen. En niet onbelangrijk, hij moet voor elke wedstrijd kwaliteit willen brengen, ook voor een lagere kernwedstrijd.' Albert werd voorzitter van het scheidsrechterscomité en werd in die hoedanigheid ook opgenomen in de Raad van Bestuur. Toen de moeilijkheden de kop opstaken begin de jaren '90 hield Albert het voor bekeken en we zagen hem nooit meer terug op een minivoetbalterrein of -festiviteit.

MARC NEETESONNE ARCHITECT VAN DE REDDING VAN DE FEDERATIE

MARC NEETESONNE overhandigt in juni 1996 een eerste trofee aan Marc Rombaut, die er in de volgende seizoenen nog enkele zou verzamelen en veel later voorzitter werd van het scheidsrechterscomité.

Marc Neetesonne werd op 6 augustus 1946 te Assenede geboren, werd wiskundeleraar aan het Sint-Jan-Berchmanscollege te Gent en kwam via de leraarscompetitie in 1978 (dus vrij laat) voor het eerst in aanraking met het minivoetbal. Marc was ervoor actief geweest in het KVS-voetbal, maar bleek vlug gewonnen voor het aantrekkelijke en technische minivoetbal. In 1980 trad hij toe tot het scheidsrechterskorps waar hij in geen tijd naar de top klom. Ik herinner me nog zijn eerste wedstrijd voor onze ploeg. Als nobele onbekende en met zijn weelderige baard zagen we er niet direct een topsporter in, maar na afloop was iedereen het roerend eens, één van de beste scheidsrechters die we al gehad hadden. We zouden hem nog dikwijls tegenkomen en in een prangende finale van het Kersttoernooi

te Eke floot hij twee strafschoepen tegen mij voor lichte fouten aan de cornervlag...

Marc was een beschermer van de technische speler en een verdediger moest in de vijfmeterzone op geen medelijden rekenen. Fout in die zone was strafschoep. Marc floot vele toppers en werd in 1989 aangeduid om de bekerfinale te Lokeren te leiden. Toen de wedstrijd na de reguliere speeltijd gelijk eindigde na een uitsluiting van een Wondelgemse speler, maakte Marc zich op om cornerballen te nemen, maar werd door het bestuur in de tribunes verplicht verlengingen te spelen. Het werden tumultueuze verlengingen en toen later bleek dat Marc het bij het rechte eind had (in de reglementen stond geen letter over verlengingen) hing hij het fluitje aan de figuurlijke haak.

Later zouden we hem nog veel beter leren kennen, want Marc had het nooit onder stoelen of banken gestoken dat hij ambitie had om het scheidsrechterscomité te versterken en te verbeteren met nieuwe ideeën. Toen de Bond in 1990 in moeilijkheden kwam en het ene ontslag op het andere volgde, werd Marc door vriend Gaston Severens aangezocht om de nieuwe voorzitter van het scheidsrechterscomité te worden, want Albert Van Hecke was er uitgestapt. Een eerste eis van de nieuwe scheidsrechtvoorzitter was het ter beschikking stellen van een budget voor het SR-comité. De scheidsrechters zouden voortaan op tijd betaald worden, maar moesten in ruil de opgestelde regels stipt naleven. Ze kregen opslag, maar er zouden ook boetes uitgedeeld worden voor refs die het niet te nauw namen met hun administratie. In tegenstelling met vroeger kregen de scheidsrechters de vergoeding meteen van de clubs en moest de federatie tweemaandelijks enkel de verplaatsingen storten. Die verplaatsingen werden niet langer mee bepaald door de refs, maar Marc werkte een blokkensysteem uit. Marc nam zijn nieuwe job enorm ter harte en in geen tijd blies er een nieuwe wind door het scheidsrechterscomité. Er werd druk gecommuniceerd, want Marc met de vlotte pen stelde een eigen tijdschriftje op voor zijn refs en hij pende ook maandelijks het voorwoord van Minibabbel neer. Samen met Gaston Severens verzette hij al dat werk volledig gratis en de appreciatie van de

scheidsrechters vertaalde zich in een prachtig cadeau op het jaarlijkse scheidsrechtersfeest. Elke ref stond één wedstrijdvergoeding af. Marc met de gouden pen informeerde de clubs via Minibabbel (zie hieronder).

Voorwoord uit minibabbel nr. 8 (april 1991)

Beste Lezer(es),

Wat voor de meesten onder ons begon als een idealistische vrijetijdsbesteding, namelijk NOMB besturen en zijn leden begeleiden bij het uitoefenen van hun geliefkoosde sport, dreigt nu een kommervolle nachtmerrie te worden. Door het onverantwoordelijk optreden van één van zijn beheerders heeft onze bond op al zijn grondvesten.

Het is ondankebaar om in deze omstandigheden een objectief voorwoord aan het papier toe te vertrouwen. Mijn pen trilt van woede, maar mijn verstand predikt zelfbeheersing. De hautaine onverantwoordelijkheid van een clubje mensen die zich NOMB-ers durfden noemen stuit mij tegen de borst. Om eigen aanzien te redden, zetten zij het voortbestaan van onze prachtige sport op de helling. De gevoelens van zovele minivoetbalfans worden weggehoond door antiwaarden als machtswellust en economisch geldgewin. Het uitvoerend comité, gelukkig in woord en daad gesteund door het grootste deel van de oude getrouwen van het eerste uur, belooft je zijn volle inzet om NOMB te maken wat het met een integer en goed beheer reeds jaren kon geweest zijn: een bloeiende federatie zowel financieel als sportief. Hoe spijtig de verwickelingen van het huidige ogenblik ook zijn, wellicht is het op langere termijn een weldaad dat we deze Augiasstal eens mogen en kunnen uitmesten.

Dat de bindingen tussen bvba Budapest en NOMB vzw eens tot moeilijkheden binnen onze bond zouden leiden, stond voor vele insiders reeds lang als een paal boven water. Zolang de

financiële zorgen achterwege bleven werd alles met de mantel der liefde toegedekt. Door het onzorgvuldige beheer en de daaraan verbonden financiële problemen moest echter dringend gesaneerd worden. De tijd van het kommerloos potverteren was en is definitief voorbij. Dat zo iets verzet zou losweken vanuit een bepaalde hoek had de nieuwe ploeg bestuurders ingecalculeerd. Maar dat op een Machiavellistische manier alle middelen zouden aangewend worden, tot zelfs het vernietigen van NOMB met daaraan gekoppeld een extreme minachting voor zijn ploegen en kernen, hadden we zelfs niet durven dromen.

NOMB wordt door de zaakvoerder van Budapest, tevens de medestichter van onze bond, vanaf 1 mei de deur gewezen in Eke. Bij het saneren van de ongecontroleerde geldbesteding, vonden wij o.a. dat de bond (met het geld van zijn leden) geen 10 maanden huur moest betalen als we de zaal slechts 8 maanden gebruiken. Om onze goede wil te tonen stelden we 9 maanden volledige huur voor en de overige 3 maanden zouden we op losse basis huren per gespeelde wedstrijd. We vroegen dan ook het royale contract in die zin aan te passen. De zaakvoerder weigerde te onderhandelen, gedreven als hij was door zijn kortzichtige wraakgevoelens en bracht door zijn halsstarrigheid de start van de komende competitie in het gedrang. Daarom stelden we hem een ultimatum voor, waarop hij dreigde af te scheuren van NOMB. We werden verfoeilijk en laag-bij-de-grond gechanteerd op de rug van onze ploegen die gebruik maken van de zaal in Eke. Het vinden van nieuwe burelen is het minste van onze zorgen, maar het plaatsen van onze provinciale, nationale en kernploegen die als thuishaven Eke hebben voor de volgende competitie is een titanenwerk. Wie nog geen zaal gevonden heeft, kan best contact opnemen met Willy Van Leirberghe. Hij zal je in de mate van het mogelijke helpen om volgend seizoen minivoetbal te blijven spelen onder NOMB-vlag. Alhoewel wij goed beseffen dat onze ploegen de grootste slachtoffers dreigen te worden van deze interne moeilijkheden, temeer ook de zaal Bandi in Melle verkocht en gesloten werd,

durven wij hen toch begrip vragen en de echte schuldigen met de vinger te wijzen. Zolang ons secretariaat geen definitief onderdak heeft gevonden, wordt alle correspondentie gestuurd naar het privé-adres van onze competitieleider Willy Van Leirberghe, Snyersput 2, 9840 De Pinte (091/ 85 56 08).

Nadat alle kernsecretarissen de kans kregen zich voor te laten lichten over de verwarde toestand, plannen we in de nabije toekomst ook een algemene vergadering met de ploegen en de scheidsrechters om ons samen op een kritische manier te bezinnen over wat komen zal. Wij hopen in deze moeilijke tijden op uw belangstellende aanwezigheid.

In de veronderstelling dat ons geen verdere narigheden worden aangedaan, durven we hopen dat nog vóór de volgende competitiestart NOMB met een nieuw en fris imago kan hernemen met, naar NOMB-normen een revolutionaire slagzin: de bond is er voor zijn leden en niet omgekeerd.

Marc Neetesonne

6. BEKER VAN BELGIE

UITGEGROEID TOT DE
MINIVOETBALHOOGMIS VAN HET JAAR

WEINIG WEERKLANK IN DE BEGINJAREN

De finales van de Beker van België vonden in de jaren '70 traditioneel plaats in de Bandisporthal te Melle, maar deze wedstrijden hadden geenszins de uitstraling die de minivoetbalhoogdag nu geniet. In 1979 werd de finale betwist tussen de West-Vlaamse teams Dry Swaenen Jabbeke en K.T. Brugge. Het jonge Jabbeke met een sterke Patrick Jonckheere (5) haalde het in een felbetwiste partij met 5-4. In de troosting (3de en 4de plaats) toonde Salametti Overijse zich met 6-9 de betere van Lecot Heule. De volgende jaren kwam Pimpernel Zele zijn neus aan het venster steken, want zij versloegen elfvoudig provinciaal kampioen en ex-winnaar Concordia Gent te Zele.

Het aantal deelnemers voor de Beker van België bleef een hele tijd beperkt, want zo schreven in 1979-80 slechts een 35-tal ploegen in voor dit prestigieus toernooi, een jaar later waren het er reeds 49 en dat aantal zou daarna snel de hoogte ingaan. In 82-83 waren dat er al 69 en in de kwartfinale kwamen Vandemoortel Zele en Real Mini Lokeren tegen elkaar uit. In die partij ontpopte Wlodek Lubanski, toen voetballend bij Valenciennes maar vooral gekend als ex-sterspeler van Sporting Lokeren en de Poolse nationale elf, zich tot de absolute uitblinker in een echte propagandawedstrijd. Halfweg stond het 5-5 en bleef het spannend tot het einde. Lokeren, bij wie ook Stany Roegiers – jarenlang de kinesist van Lokeren – actief was, haalde het uiteindelijk met 6-8. De wedstrijd werd

Voorzitter Marc Neetesonne overhandigt de trofee aan gouden minivoetballer Wesley Vermeersch op de achtergrond herkennen we Jimmy Trossaert en Ronny Van Hecke

Eén van de absolute hoogtepunten uit ons 50-jarig minivoetbalbestaan is ongetwijfeld de organisatie van de bekerfinale in 1986 in sporthal Budapest te Eke. Nadat de bekerfinale jaren na elkaar werd toegewezen aan verdienstelijke kernbesturen, werd er voor het eerst met een insteek gewerkt. Eersteprovincialer Rolliiken Weytens bleek de enige kandidaat en gaf een nieuwe dimensie aan deze avond. Samen met Yves Deruyck stak ik enorm veel energie en tijd in de voorbereiding van het

Na tien jaar een toonaangevende rol te hebben gespeeld in de hoogste nationale afdeling ontving Karel De Mol, boegbeeld van Mini Sint-Gillis-Waas, de kampioenenbeker 1985-86 uit handen van voorzitter Gilbert Van Hecke en Endré Gaal. De match tegen De Tahamata's die avond blijft ook voor de Karel één van de hoogtepunten uit zijn rijkgevulde minivoetbalcarrière.

VAN DE MOORTELE ZELE bekerwinnaar 1986 na een schitterende finale te Eke. Boven: Freddy Heirman, Marnix Boeykens, Geert Van Kerckhove, Mark De Kegel, Guy Goossens en Rudy De Grauwe. Onder: Wim Waegeman, Dominique Pieters en Alfons Vercauteren.

de Molukse balvirtuozen. Simon moest op het laatste nippertje ook afzeggen door een bekerwedstrijd met Feyenoord, maar de broertjes hadden evenveel techniek. In een meer dan boeiende finale later op de avond won Van De Moortel Zele, gecoacht door Freddy Heirman – nadien tot de top opgeklommen in de KBVB, met 12-7 van het vedettenteam Mondial Omnidak Gent van baron Maurice Devrieze. De omstreden figuur pakte in die tijd uit met kleppers als Benny Dekneef, Roald Van Peteghem en Franco Pirelli (AA Gent-trio), Dirk Thomas (Racing Gent) en aankomend minivoetbalgeweld zoals Erwin Vanhoucke, Geert Troch en Gert Desot. Halfweg leidden de Gentenaars met 2-5, waarna het spelbeeld compleet kantelde en Rudy De Grauwe de grootste trofee in de hoogte mocht steken.

Een leuke anecdote omtrent deze finale-avond was dat we als organiserende club heel wat sponsoring binnen rijfden, o.a. ook van Granini. Voor onze receptie hadden we 100 flessen fruitsap en evenveel glazen gevraagd. Die moesten we in Sint-Niklaas zelf afhalen. In de week voor de finale reed ik met mijn vader zijn auto (was iets groter dan mijn Toyotaatje indertijd) naar Sint-Niklaas en mocht mij aan de kaai van het bedrijf parkeren tussen een aantal mastodonten van opleggers en vrachtwagens. Opeens kwam daar een heftruck aangereden met een berg fruitsap waar je niet kon over kijken. De chauffeur had onmiddellijk door dat dit niet in mijn auto kon, maar ik maakte hem wijs dat er nog een tweede chauffeur onderweg was en dat hij gerust alles mocht laten staan. Daar stonden geen 100 flessen, maar 100 pakketten van 6 flessen, 600 liter... Ik laadde de helft in, snelde ermee naar De Pinte en terug naar Sint-Niklaas om nog eens 300 l in te laden. Na de bekerfinale, het was al vroeg in de morgen toen we naar huis reden, begon mijn vrouw opeens hard te lachen want op alle bomen tussen den Budapest en ons thuis hadden mijn clubmakers van Weytens een wegwijzer gehangen met daarop in grote letters 'Graninidepot'. 's Anderendaags merkte ik dat er op de schouw op ons dak nog een veel groter bord hing met eenzelfde opschrift. Dit is wellicht de reden waarom ik nu nog zelden fruitsap drink... In die periode werden nogal wat fratsen uitgehaald. Vele minivoetballers reden in die periode met een sticker 'Ik hou van minivoetbal' op de achterraut van hun wagen. Ik heb weken, zonder dat ik het merkte met een sticker 'Ik hou van miniborstjes' rondgereden en die auto stond dagelijks op parking van een katholieke broederschool...

In 1987 werd de finale te Oudenaarde in een organisatie van Vitralux Leupegem betwist tussen Krypton Zottegem en kampioen The Maracana Gent. In een schitterende partij won The Maracana met 8-6 na een vroege 3-0 voorsprong. De bekerhouder werd het jaar daarop in de 1/16 finales uitgeschakeld door Avanti Ronse. De Zuid-Oostvlamingen bereikten na een cornerzege tegen Bandenc. Dikkelvenne de finale die te Deinze georganiseerd werd door De Nachtvlinanders. In de finale moest Ronse met het kleinste verschil het onderspit delven tegen Vishandel De Schelde Oudenaarde met de gebroeders Schittecatte als uitblinkers. Er

waren 1500 toeschouwers te Deinze. Deze organisaties werden op een nog betere wijze voorbereid dan deze te Eke en zorgden er dus voor dat de bekerfinale vanaf die periode uitgroeide tot hét hoogtepunt van het minivoetbalseizoen.

ZWARTE BEKERBLADZIJDE TE LOKEREN IN 1988

Een jaar later werd bekerhouder Oudenaarde in de eerste ronde uitgeschakeld door Colanbeen Wondelgem. Kampioen The Maracana Gent ging er uit in de kwartfinale tegen Windels Ingelmunster. De finale te Lokeren werd gespeeld tussen De Gouden Schoen Lokeren en Garage Colanbeen Wondelgem. Het werd één van de zwarte bladzijden uit de minivoetbalgeschiedenis. De organisatoren mochten zich verheugen in de aanwezigheid van VTM-camera's, maar die legden alles vast wat misliep. Na een gelijke eindscore en een uitsluiting bij Wondelgem was er onduidelijkheid over al dan niet spelen van verlengingen (door een vergetelheid was dit niet opgenomen in het afgedrukte reglement...). Door druk van het bestuur op de tribune werden verlengingen gespeeld en kwam het scheidsrechtersduo Neetesonne – De Rous terug op hun eerder genomen beslissing. Wondelgem hield stand tot één minuut voor het einde, maar toen Lokeren in extremis een vierde corner forceerde, sloegen de stoppen door bij Peter Thomas... De Gentenaars incasseerden een tweede rode kaart en 30 seconden voor het einde werd de partij noodgedwongen afgefloten. Scheidsrechter Marc Neetesonne voelde zich terecht in de steek gelaten door de federatie en hing het fluitje aan de haak. Een finale om snel te vergeten, maar net deze partij kreeg enorm veel scheefgetrokken commentaar in de pers.

In de volgende editie schakelde MVC Oudenaarde kampioen The Maracana Gent uit in de 1/16 finales en werd de finale te Moorslede betwist. The Smash Zottegem haalde het met 1-4 van T.Windels Ingelmunster in een sportieve wedstrijd met VTM alweer langs de lijn. Voor de Zottegemse praeses Roger Vandenhaute was derde keer goede keer, want eerder had

Zottegem in het zand gebeten tegen Pimpernel Zele en The Maracana Gent. Zottegem trad o.a. aan met Alain Schelfhaut, Kris Van Der Haegen (trainer nationale vrouwenploeg en jeugd), Guy Wittenberg (jaren later coach van Kelderke Erwetegem) en Karel De Jaeger. Het jaar daarop werd The Smash Zottegem in de 1/16 finales reeds gewipt door kernploeg Botterboys Dendermonde.

WESTSERVICE KORTRIJK PAKT DE DUBBEL IN 1991

In het seizoen 1990-91 waar de federatie op springen stond won Westservice Kortrijk in twee weken tijd zowel de titel als de beker. Twee weken na elkaar stonden Westservice Kortrijk en Tegelhuis Windels tegenover elkaar met de titel en beker als inzet. Er werd voorzichtig geacteerd en Kortrijk haalde het na een sportieve kamp met 2-1. Te Sint-Gillis-Waas waren zowel VRT als VTM aanwezig en dat was een terechte bekroning voor het vele werk vooraf door Karel De Mol.

Een jaar later werd de bekerfinale te Izegem betwist en de meer dan duizend toeschouwers zagen de plaatselijke ploeg met 4-2 winnen van AZ'77 Maldegem. Ook cameraploegen van BRT, VTM en AVS waren ter plaatse. Kampioenentrainer Hugo Broos kwam er met Daniel Amokachi de aftrap geven. Halfweg leidde Maldegem met 1-2, maar daarna kon Francis Cannaert (3) de wedstrijd doen kantelen.

In mei 1993 zakte gans minivoetminnend Vlaanderen naar Ingelmunster af waar WAM Ronse derdenationaler Pioneer Dewitte Sint-Martens-Latem in de ogen moest kijken. De Latemnaren waren net kampioen geworden zonder één verliespunt en hadden in de halve finale Ingelmunster uitgeschakeld. Latem won verrassend, maar niet onverdiend de finale met 1-4 waarbij Cnudde, Diaz en Clauws de uitblinkers waren.

De bekerfinale werd in 1994 te Gent in de Blossporthal gespeeld met Go Ahead Drongen als organisator. Die mocht zich verheugen in een massale

Derdenationaler Pioneer Dewitte presteerde het om te Ingelmunster een eerste bekerzege binnen te rijden, 1-4 zege tegen WAM Ronse. Preases Serge Dewitte staat terecht fier te pronken tussen zijn spelers en er zouden nog zes bekerzeges volgen. Naast Serge Dewitte herkennen we links Eric Windels, de voorzitter van de organiserende ploeg.

opkomst van 1400 supporters, de beloning voor een feilloze organisatie. BRTN –radio en –televisie plus AVS en WTV verzorgden beeld en klank van een spannende en sportieve finale met iets te weinig goals evenwel. Underdog Dikkelvenne met Marnix Swennen en Jimmy Trossaert als uitblinkers won met 3-1 van MVV Lendeledede, dat dus zonder prijs achter bleef. In het seizoen hadden ze drie keer gewonnen van Dikkelvenne, maar in die laatste belangrijke partij konden ze het niet waarmaken.

IN 1995 1STE BEKERFINALE IN HET GENTSE TOLHUIS

In 1995 werd de bekerfinale voor het eerst in het Gentse Tolhuis georganiseerd en het werd een onvergetelijke avond. Het kleine NOMB presteerde het immers om de Gentse sporttempel voor het eerst overvol te laten lopen. Organisator Jan Bonnarens werd met alle lof beladen, want de Bekerfinale kreeg eindelijk ook de persaandacht die het verdiende. Alle grote kranten, Voetbalmagazine, BRT2 en Gentse vrije radio's waren er samen met AVS en BRTN-televisie met Stef Wouters. In de finale stonden AZ'77 Maldegem en underdog Kromhof Maarkedal, kampioen in derde nationale B, tegenover elkaar. De Zuidoost-Vlamingen hadden eerder Latem, Dikkelvenne en Lendeledede opzij gezet en waren niet onder de indruk van de naam en faam aan de overzijde. Halfweg werd er gerust bij 2-2, maar in het tweede wedstrijdgedeelte kon Maldegem via Jan Cools

OPEL HAECK DRONGEN won in 2004 de jeugdfinale -13 jarigen met een select ploegje.
Tweede van links onderaan herken je KEVIN DE BRUYNE met links van hem JENS NAESSENS (ex Waregem-zulte)
Boven links Peter Van Keymeulen met naast hem oud-leerling Lorenzo Van Keymeulen.
Kevin De Bruyne verklaarde nadien in een interview dat hij zijn techniek grotendeels te danken had aan zijn minivoetbaljaren.

en Dirk Verdonck de 7-3 zege vastleggen. De grootste winnaars waren evenwel The Oldies en All Stars Heusden, de twee organiserende clubs van deze geslaagde avond. Door het Belgisch record van Patrick Stevens geraakte de minivoetbalreportage echter niet in de ether op BRTN-televisie en dat was de enige domper op deze finaleavond.

In het seizoen 1995-96 sneuvelden niet minder dan vier eerstenationalers (Mini Sint-Gillis-Waas, Go Ahead Drongen, Wilvia Lendeledede en BMW Monsereze Bellegem) in de 1/32 finales. In de 1/16 finales gingen de twee finalisten van het vorige seizoen, AZ'77 Maldegem te Erwetegem en Kromhof Maarkedal na cornerballen tegen Pioneer Sint-Martens-Latem, er uit. In de finale in het Tolhuis stonden uiteindelijk 'kernploeg' Demacar Sint-Gillis-Waas en Pioneer Sint-Martens-Latem tegenover elkaar. Bij de Waaslanders was Herman Beyers de absolute uitbinker, maar Pascal Cnudde bracht de Latemnaren kort na rust 0-2 voor. Op de valreep geraakten de Waaslanders langszij en na 52 voorzichtige, reguliere speelminuten werd de tactiek in de verlengingen aangepast. Latem liep alweer 2-4 uit, maar na een extra speeltijd stond het 5-5 en moesten cornerballen de winnaar aanduiden. Dirk Van De Ven miste de 16de beslissende corner en dat leverde Serge Dewitte een eerste bekerzege op.

RECORDDEELNAME VAN 126 PLOEGEN

EN BIJNA 2000 TOESCHOUWERS IN HET TOLHUIS

In 1996-97 noteerden we met een deelname van 126 ploegen een recorddeelname voor de Bekercompetitie. Na weinig verrassingen in de 1/64 en 1/32 finales sneuvelde H.Goossens Appels in de 1/16 finales in een vooruitgeschoven finale tegen Pioneer Dewitte. Voor dé verrassing van de avond tekende MVC Zwijnaarde door T.Windels Ingelmunster uit te schakelen. In het tweede gedeelte konden ze een 1-5 achterstand omzetten in een 6-5 zege met de winninggoal van Peter Sierens in de slotminuut. Bekerploeg Bandenc. Dikkelvenne ging er dezelfde avond uit tegen

tweedenationaler Puskas Ardooie. Kernploegen De Nieuwe Keizer Zwalm en Dakw. Vercauteren Brugge stootten door naar de 1/8 finales. Uiteindelijk plaatsten Pioneer Dewitte en AZ'77 Maldegem zich voor de finale door in de halve finales Gasthof Erwetegem en Wilvia Lendelede uit te schakelen. Latem kon pas in de slotact afstand nemen (6-8) en Maldegem zette een 0-4 achterstand om in een 6-4 zege. Opel Haeck Drongen organiseerde een vlekkeloze finale en mocht zich verheugen in een uitverkocht Tolhuis. In de kranten werd melding gemaakt van 1700 toeschouwers, maar het waren er meer. De finalewedstrijd kreeg ruime aandacht op AVS, VTM en BRTN en in alle kranten verscheen een uitgebreid verslag. Pioneer Dewitte won een spannende en sportieve finale met 5-4. New China Garden Eke toonde zich tegen Savarin Deinze de sterkste in de jeugdfinale met Karel Paelinck in een uitblinkersrol. In een te felle wedstrijd met uitsluitingen voor Rasschaert en Van De Velde verloor Zele van Ronse de kernfinale.

PIONEER DEWITTE SINT-MARTENS-LATEM won in 1996-97 de Diamondcup, de Supercup, de titel in eerste nationale en de bekerfinale. Een echt boerenjaar dus voor Serge Dewitte die de bekerfinale verkoos boven een reis naar Sri Lanka aangeboden door sponsor Loewe.

KERNPLOEG OPEL REGNIERS GENT

ORGANISEERT GROOTSE BEKERFINALE

Voor het seizoen 1997-98 schreven alweer meer dan 100 ploegen in. Bekerfinalist AZ'77 Maldegem ging er voor eigen publiek meteen uit in de 1/32 finales tegen T.Windels Ingelmunster. De West-Vlamingen namen in de volgende ronde ook de maat van Opel Haeck Drongen, maar ook andere eerstenationalers als D'Huyvetter Anzegem, PS Oostkamp en Wilvia Oudenaarde gingen voor de bijl. Na tal van spannende en hoogstaande wedstrijden plaatsten Pioneer Dewitte Sint-Martens-Latem en Huize Goossens Appels zich voor de finale in het Tolhuis. Die finale werd georganiseerd door de Gentse kernploeg Opel Regniers en Jan Ongenaë stak een finaleavond in elkaar die er net ietsje bovenuit stak. De Gentse autoverkoper speelde het klaar om de affiche een viertal keer in de krant Het Volk te laten verschijnen. Voor het eerst werd een trailer aangemaakt die ontelbare keren op de regionale TV-zender AVS werd vertoond.

De persconferentie werd gehouden in het prestigieuze Sint-Jorishof of in Gent beter bekend als Cour St.Georges, een uniek kader dus. Er werd zoveel publiek verwacht in het Tolhuis dat op de nabijgelegen ziekenhuizen bijkomende parkings werden afgehuurd. De toeschouwers mochten zich alvast aan veel ambiance verwachten want na afloop van de finale stond nog een muziektreden geprogrammeerd en werd de champagnebar geopend. In de sporthal werd de finale op 13 grote schermen waaronder één grote videowall herhaald, er was er dus stof om lang na te praten. Jan kon zelfs fiksken dat de bekeraffiche (met enorm veel sponsors) afgedrukt werd in het clubblad van AA Gent. De verwachtingen werden volledig ingelost met meer dan 1600 toeschouwers. De -12 jarigen van Opel Haeck Drongen en Mini Sint-Gillis-Waas bewezen dat het minivoetbal als geen andere sport op het lijf(je) van de jeugdige spelertjes geschreven is. In de kernfinale toonde Zwalm zich in het regiotreffen tegen Zottegem net iets sterker. De finalisten Latem en Appels toonden zoals al enkele keren een beklemmende schrik om op achterstand te komen en het

Uitbundige vreugde bij de spelers van Bandencentrale Dikkelvenne na de bekerwinst tegen D'Huyvetter Anzegem.

bleef wachten op de openingsgoal tot midden het tweede kwartier, een cornerbal omgezet door Chris Lanckaert. Na rust kon Latem via nogmaals Lanckaert en Baeckelandt uitlopen tot 3-0. Appels kwam eindelijk uit zijn verdedigende stelling en milderde via Gijsel en Kint tot 3-2. In een spannende slotfase bleef Latem uiteindelijk met 4-3 overleefd en kon het feest beginnen. Nadat de talrijke VIP's aan een prachtig buffet hadden aangeschoven, knalden de champagnekurken in het Tolhuis. Eén van de vele minivoetbalhoogdagen of zoals Marc Reunes het in de maandagkrant neerschreef 'de hoogmis van het minivoetbal'.

In 1998-1999 schreven 105 ploegen in en organiseerde Puskas Ardooie de bekerfinale in het Gentse Tolhuis. In de 1/32 finales sneuvelden met Gouden Schoen Lokeren, T.Windels Ingelmunster en Diabolix Gent meteen drie eerstenationalers, waarna AZ'77 Maldegem en Real Deftinge ook al Nieuwjaar niet overleefden. Uiteindelijk plaatsten D'Huyvetter Anzegem en Bandenc. Dikkelvenne zich voor de finale door H.Goossens Appels en Sint-Gillis-Waas in de halve finales uit te schakelen. De finaleavond opende met de finale van de -12 jarigen en ZWR Evergem verloor er voor de derde opeenvolgende keer. H.Goossens Appels toonde zich met 6-3 net iets sterker. In de kernfinale haalde Zwalm het met de broertjes Roman met 2-4 van Gent/De Pinte. Na 52 spannende minuten

met beide ploegen beurtelings aan de leiding eindigde de grote finale onbeslist, 6-6. In twee sensationele verlengingen won Dikkelvenne met het kleinste verschil nadat Anzegem in de slotminuut een open kans op de paal trapte en een cornerbal miste.

1999-2000: MET 108 DEELNEMERS

In de jaren '90 beleefden we zowat ons hoogtepunt op nationaal niveau, we kregen veel pers aandacht en aan de Beker van België namen ieder jaar meer dan 100 ploegen deel. De eerstenationalers werden telkens vrijgeloot voor de voorronde, maar vanaf de 1/32 finales werd al uitgekeken naar de traditionele bekerverrassingen, het zout en de peper van het bekertoernooi. Kersvers eerstenationaler MVC Wondelgem en Mini Sint-Gillis-Waas gingen er onmiddellijk uit, maar de Waaslanders kregen als troostprijs de organisatie van de bekerfinale toegewezen. AZ77 Maldegem en Puskas Ardooie kropen tegen De Plakkers Deinze en Den Dries Zwijnaarde door het figuurlijke oog van de naald. In de 1/16 finales sneuvelden met AZ77 Maldegem, Opel Haeck Drongen, Gouden Schoen Lokeren, De Jager Waregem en Real Deftinge maar liefst vijf eerstenationalers. Later was het de beurt aan H.Goossens Appels en Loewe Sint-Martens-Latem. In de kwartfinales vonden we maar liefst drie tweedenationalers. Uiteindelijk plaatsten PS Oostkamp en D'Huyvetter Zwevegem zich voor de finale door Puskas Ardooie en T.Windels Ingelmunster uit te schakelen, een volledig West-Vlaams getinte halve finaleavond dus.

Bekerorganisator Karel De Mol trok zich de haren uit het hoofd toen er in de week van de bekerfinale een stakingsaanzegging kwam van het Gentse stadspersoneel, maar na enig lobbywerk werd het Tolhuis toch opengesteld. Roger Van den Haute nam afscheid met een Zottegemse kernzege tegen Zomergem en de -12 jarigen van Opel Haeck Drongen met Kevin Weytens en Gaetan Pirelli in de rangen toonden zich net iets sterker dan Gouden Schoen Lokeren, waar we namen als Stijn Taveirne

en Bjorn Van de Putte op het scheidsrechtersblad lazen. Voor de grote finale zorgden twee enthousiaste supportersscharen voor een geweldige sfeer. Die werden getraakteerd op een schitterende wedstrijd. Het iets meer ervaren Zwevegem strafte individuele foutjes aan de overzijde ongenadig af, 8-9. Bjorn Rotsaert bij de thuisploeg en Wim Lodens aan de overzijde waren de uitblinkers.

Een jaar later (2000-2001) zakten we voor het eerst sinds lang voor het bekertoernooi onder de 100 deelnemende ploegen (98). De traditie dat er direct enkele eerstenationalers sneuvelden, bleef in ere gehouden want maar liefst vijf ereklassers gingen voor de bijl bij hun eerste optreden in de 1/32 finales (Sint-Gillis-Waas, Real Deftinge, T.Windels Ingelmunster, AZ77 Maldegem en Gasthof Erwetegem). In de volgende ronde gingen MVC De Pinte en Puskas Ardooie er uit. In de kwartfinales restten er maar vier eerstenationalers. Uiteindelijk plaatsten PS Oostkamp en Loewe Sint-Martens-Latem zich voor de finale door in de laatste rechte lijn Opel Haeck Drongen en K.Karel Cup Gent uit te schakelen. Diabolix Gent stond in voor de zoveelste puik organisatie in het Tolhuis. Kern Eke won via cornerballen van Zele en De Moor Oostkamp had ook al cornerballen nodig om afstand te nemen van Sint-Gillis-Waas in de jeugdfinale. In de grote finale kwam het niet tot cornerballen, maar toch tot verlengingen, want na 52 minuten stond het 4-4. Het werd uiteindelijk 6-5 en Loewe Latem mocht een vijfde bekerzege vieren.

BEKER GENIET EEN GROTE AANTREKKINGSKRACHT

Voor het seizoen 2001-2002 schreven opnieuw 110 ploegen in en op de persvoorstelling met de eerstenationalers werd duidelijk dat heel wat ploegen een bekerzege in het Tolhuis boven een nationale titel stelden. Die eerstenationalers kwamen pas in de 1/32 finales in actie, maar naar jaarlijkse gewoonte werd het voor sommigen een kortstondig bekeravontuur. Dit seizoen ging De Beuckelaer Zwevegem, MVC Wondelgem en AZ77 Maldegem er in de kortste keren uit. In de achtste

Sfeerbeeld van de gezellige Tolhuisarena tijdens de jaarlijkse minivoetbalhoogmis.

finales noteerden we een West-Vlaamse machtsgreep, want maar liefst vijf ploegen uit de Westgouw stonden op de tabel van de kwartfinales. Appels en De Pinte plaatsten zich via cornerballen tegen Opel Haeck Drongen en Dabo Dikkelvenne. Loewe Latem was de derde Oost-Vlaamse ploeg. In de finale waren het met Loewe Sint-Martens-Latem tegenover H.Goossens Appels twee vertrouwde Oost-Vlaamse ploegen tegenover elkaar. De organisatie was in handen van Opel Haeck Drongen en die verzorgden eens te meer een schitterende finaleavond. Kern Gent toonde zich de beste in de kernfinale tegen Asper. In een ware propaganda voor het jeugdminivoetbal won Drongen met het kleinste verschil van de burens van MVC Wondelgem. In de grote finale mocht Loewe Sint-Martens-Latem voor de zesde keer de grootste trofee in de lucht steken, 6-5 winst tegen Appels. Na afloop was er veel commotie rond een al dan niet foute beslissing van het scheidsrechtersduo, maar zoals zo vaak was het heel onrechtvaardig de nederlaag in de schoenen van de wedstrijdleiding te schuiven (had de bal vooraf de doellijn overschreden??).

Een jaar later gingen 104 ploegen in de urne en even traditioneel gingen in de 1/32 finales enkele eerstenationalers voor de bijl: MVC De Pinte, Dabo Dikkelvenne en Real Deftinge. In de kwartfinale ging bekerhouder Loewe Sint-Martens-Latem er uit te Ardooie en de West-Vlamingen bleven stunten met een finaleplaats tegen H.Goossens Appels tot gevolg. De eerste wedstrijd in het Tolhuis was de interprovinciale finale met ZWR Evergem als winnaar tegen Electricboys Wevelgem. In de jeugdfinale (-13) won Opel Haeck Drongen met 3-1 van CSO Oudenaarde. In de grote finale ging H.Goossens Appels op zoek naar de dubbel, want twee dagen eerder waren ze in datzelfde Tolhuis tot kampioen gekroond na een nipte zege tegen Opel Haeck Drongen. In een spannende, maar niet zo hoogstaande finale nam Appels met 3-2 de maat van Puskas Ardooie. Een kwartier voor het einde stond het 2-2, maar Nico Rasschaert nam in de slotact met een pegel Guido Van Acker te grazen. Een echt boerenjaar voor de Denderploeg dus.

LIMBURGSE CLUBS DOEN HUN INTREDE

In 2003-2004 nemen 99 ploegen de start in het Bekertoernooi met daartussen ook enkele Limburgse teams. Vitmar Opglabbeek stond in de 1/32 finales dicht bij een stunt toen het tien minuten voor het einde bij eerstenationaler AZ'77 Maldegem nog met 3-6 leidde. Christophe Ryckaert trok de Meetjeslanders in extremis nog over de streep terwijl MVC De Pinte eruit ging tegen 't Zand Appels. In de 1/16 finales sneuvelden met AZ'77 Maldegem, V.N'81 Nevele, PS Oostkamp en Puskas Ardooie maar liefst vier eerstenationalers en in de 1/8 finales gingen er nog eens vier uit. Uiteindelijk plaatsten ZWR Evergem en Opel Haeck Drongen zich voor de finale. ZWR vernederde in de kwartfinale Loewe St.-Martens-Latem met 10-2 en overleefde de halve finale via cornerbalwinst tegen 't Zand Appels. Opponent Opel Haeck Drongen imponeerde in de halve finale met een onwaarschijnlijke 16-2 zege tegen Weimeersen Rollegem. De bekerfinale werd door MVV Waregem in sporthal De Lange Munte te Kortrijk georganiseerd. Louis De Pelsmaecker was in hotel Damier de

moderator van de persconferentie. De federatie liet niet toe dat spelers op één avond aantraden in het kernkampioenschap én de bekerfinale. Enkele Evergemse basisspelers zoals de gebroeders De Storme en Dominique Dhooge waren niet opgezet met dit reglement en kozen voor de kernfinale met Lovendegem. Aan de overzijde koos Jan Mees dan wel voor de grote finale...

Hierdoor kreeg favoriet Drongen nog meer kansen toegemeten voor een ongelijke strijd. Het liep evenwel niet zoals verwacht. ZWR ging resoluut haar kans en in een gelijkopgaande partij ging men bij een 3-3 tussenstand het laatste kwart in. Drongen wrong ontelbare kansen de nek om en Oswin Buysse bracht Evergem opnieuw op voorsprong en dat bleek de beslissende treffer. Uitbundige vreugde uiteraard bij tweedenationaler ZWR dat zonet de poort naar eerste had opengebeukt en nu op het palmares van het Bekertoernooi prijkte. Scheidsrechters Marc Rombaut en Luc Dhondt tekenden voor een vlot en sportief verloop van de finale. Opel Haeck Drongen won als troostprijs de jeugdfinale tegen CSO Oudenaarde, terwijl kern Lovendegem met David De Storme (nadien grote uitblinker op het veld in eerste nationale) met 4-5 won van kern Anzegem.

SPORTIEVE REVANCHE VAN KORTRIJK '96 TE GENT

In 2004-2005 zakte het aantal deelnemers aan de Beker van België naar 83. Vooral de kernploegen en de provincialers lieten het afweten omdat er met de tijd toch een duidelijk niveauverschil tot stand was gekomen tussen de nationalers en andere teams. Bij het eerste optreden sneuvelden Dabo Dikkelvenne en Real Deftinge. De bekerfinale verhuisde alweer naar het Tolhuis en was in handen van Kern Gent en Opel Regniers. H.Goossens Appels en Kortrijk '96 werden de finalisten nadat ze in de halve finales sterker bleken dan AZ'77 Maldegem en ZWR Evergem. Een week eerder stonden beide ploegen ook al tegenover elkaar in de beslissende strijd voor de titel met Appels als nipte winnaar.

De aftrap in het Tolhuis werd gegeven door Tim Matthijs en Miss Belgian Beauty Céline Du Caju. Tom Boudeweel gaf als presentator het geheel een professioneel tintje. Het respect tussen beide teams was bijzonder groot en dat leidde niet tot het verhoopte, spetterende vertoon. Kortrijk toonde zich de beter voetballende ploeg, maar kort na rust kon Nico Jacobs de kampioen 2-0 voorbrengen. Via een cornerbal milderde Wesley Vermeersch in de derde periode. In de slotact lukte Grymonprez snel de gelijkmaker

en opnieuw via corner bracht Vermeersch de West-Vlamingen 2-3 voor, waarna de gouden minivoetballer ook nog de 2-4 eindcijfers vastlegde. De twee tenoren van het voorbije seizoen verdeelden dus de buit.

Opel Haeck Drongen toonde zich nog maar eens de betere bij de -13 jarigen met een 2-7 zege tegen NAC Figaro Nederename. Twee Drongense spelertjes kregen twee dagen vooraf van KAA Gent verbod om deel te nemen aan de finale waar ze zo naar toeleefden. KBC Shotters Kortemark won het interprovinciaal kampioenschap tegen Keunehaas Zelzate, maar deze twee ploegen brachten niet het verhoopte toeschouwersaantal naar het Tolhuis.

IEDEREEN VINDT DE WEG NAAR HET TOLHUIS

In 2005-06 schreven 96 ploegen in en in de eerste ronde overleefden Action Sport Antwerpen en Nadie Winterslag na overwinningen tegen Geraardsbergen en Classics Gent, terwijl Vitmar Opglabbeek pas in de slotfase begaf tegen Waregem '74. De Oost-Vlaamse provincialers maakten niet zo'n goede beurt, terwijl enkele Gentse en Deinse kernploegen beter

KBC SHOTTERS KORTEMARK won het interprovinciaal kampioenschap tegen MVC Keunehaas Zelzate.

Heet standje voor het doel van Loewe Latem.
Het tippertje van Philippe De Rycke strandt op de lat.

AZ-voorzitter KOEN MAENHOUT
geniet intens met GUY HEYSE
van de bekerwinst in een kolkend Tolhuis.

uit de verf kwamen. In de 1/32 finales sneuvelde bekerhouder Kortrijk '96 in de topper bij H.Goossens Appels. Maar dit zelfde Appels en ook De Pinte en Oudenaarde overwinterden niet in het bekertoernooi, want zij sneuvelde in de 1/16 finales.

Uiteindelijk stootten Loewe Sint-Martens-Latem en AZ'77 Maldegem door naar de finale. De Latemnaren versloegen in een heuse thriller Opel Haeck Drongen via cornerballen en Maldegem won vrij vlot van tweedenationaler Synergie Merelbeke, toen al een cupploeg blijkbaar. De organisator van de bekerfinale was Opel Haeck Drongen en de supporter die iets te lang aarzelde om een kaartje te kopen, moest het stellen met een staanplaats. De kernfinale was een derby tussen Zwalm/Brakel en Zottegem en via een cornerbal in de slotminuut hernieuwde Emiel De Geyter de kerntitel. In de jeugdfinale won Opel Haeck Drongen tegen kampioen Devolder Ingelmunster. Later op de avond trapt Gunther Schepens en Herman Brusselmans een zinderende finale op gang en die leverde met AZ'77 Maldegem een onverwachte, maar geen onverdiende winnaar op. Na de reguliere speeltijd stond het 4-4 en na twee verlengingen 6-6. Cornerballen moesten alweer de winnaar aanduiden. Na twee reeksen en negen jaar na de eerste bekerzege mocht AZ opnieuw de grootste trofee in de lucht tillen, een bekeravond om nooit te vergeten. Enkele AZ-spelersnamen uit die periode waren Gert Desot, Bregt Savat, Kenny Maenhout, Jo De Meyer, Guy Heyse en Philippe De Rycke.

Voor het seizoen 2006-2007 schreven 92 ploegen in voor de Beker van België en de 28 voorrondewedstrijden werden op 25 augustus reeds afgewerkt. In die voorronde sneuvelde ex-bekerwinnaar ZWR Evergem bij Real Samba De Pinte en Mini Sint-Gillis-Waas had twee reeksen cornerballen nodig om het verjongde Union '60 Gent uit te schakelen. In de 1/16 finales verloren we vier eerstenationalers en kroop bekerhouder Loewe Dewitte Latem door het oog van de naald in de topper tegen The Shotters De Pinte, 4-4 na de reguliere speeltijd en 3-2 winst in de cornerballen. Heinz Van Parijs zag zijn spelers te veel kansen missen voor rust en dat brak hen zuur op. In de halve finales vonden we twee Latemse ploegen, Loewe Dewitte en Loewe Profalux. Er werd volop gegokt op

Kapitein Boris De Vreese steekt onder het goedkeurend oog van VMF-voorzitter Jos Janssens triomfantelijke de zevende Bekertrófee in de hoogte.

Het gouden Huize Goossens trio Hans Van De Velde - Nico Rasschaert - Nico Jacobs pakte nog maar eens naast de bekerzege en werd getróost door competitieleider Willy Van Leirberghe.

een Latemse finale, maar die kwam er niet. Serge Dewitte speelde het opnieuw klaar om de burens van Opel Haeck Drongen via cornerballen uit te schakelen, maar Jurgen De Vrieze verloor met 7-5 bij H. Goossens Appels, waardoor we met Loewe Dewitte tegen Huize Goossens een traditionele finale kregen.

In het vertrouwde Tolhuis stond het bestuur van Minivoetbalkern Gent in voor de organisatie van een alweer grootse finaleavond. Kern Zwalm/Brakel boekte tegen Kern Zulte een zesde kernzege en bij de -13 jarigen won San Siro Boys Deftinge via cornerballen van NAC Breughel Nederename. Bij NAC speelde o.a. de zoon van Gust De Coster en Rani De Coninck. San Siro pakte na de jeugdtitel dus ook de Beker. De grote finale werd afgetrapt door Matthias De Clercq, zelf minivoetbalspeler bij 't Putje in kern Gent en nu burgemeester te Gent. De twee welbekende finalisten tekenden voor een spetterende finalestrijd. 'Thuisploeg Latem' had meer dan 300 kaarten verkocht en kon dus op de meeste vocale steun rekenen. Nico Jacobs opende evenwel de score aan de overzijde, maar halfweg leidde Loewe met 3-2. In de slotact kon Nico Rasschaert via een cornerbal 5-5 scoren en werden de toeschouwers alweer getraakteerd op 13 extra minivoetbalminuten. Nico Rasschaert scoorde op aangeven van maatje Hans Van De Velde, 5-6 waarna Christoph Van Wijnsberghe gelijkstelde. Jurgen Standaert scoorde 7-6, maar scheidsrechter Jozef Clarysse had reeds afgefloten. Cornerballen moesten alweer de beslissing brengen, maar bij Appels werden er twee gemist en daardoor pronkte Loewe Dewitte Sint-Martens-Latem voor de zevende keer met de grootste trofee. Het was het afscheid voor Pascal Cnudde als speler, want in het volgende seizoen werd hij coach van Latem.

PROVINCIALERS EN KERNPLOEGEN HAKEN AF

In 2007-2008 schreven er slechts 79 ploegen in, want nog meer provincialers en kernploegen vonden dat ze niet veel te zoeken hadden in dit bekertoernooi. Niet onterecht, want na de 1/32 finales was Keiskant

De jeugd van MVC Desselgem met uitblikker Sander Coopman won de finale -13 jaren tegen Dikkelvenne.

Anders Nielsen speelde in het Tolhuis zijn laatste minivoetbalwedstrijd vooraleer bij de Deense voetbalbond aan de slag te gaan. De Deen toonde zich zowel op als naast het terrein een grote meneer.

Drongen de nog enige overlevende provincialer, terwijl MVV Waregem '74 voor de stunt zorgde door PS Oostkamp uit te schakelen. Na de 1/16 finales was Opel Regniers de nog enige kernploeg die overleefde en bekerhouder Loewe Dewitte kroop bij 't Zand Appels door het oog van de naald. In de 1/8 finales won Opel Haeck Drongen de topper te De Pinte en nadat Drongen in de halve finales Loewe Dewitte had uitgeschakeld speelden zij de finale tegen Appels, die voor de derde keer in vier jaar aan de aftrap in het Tolhuis verscheen. De Appelse ploeg had zich in de halve finale de betere getoond van tweedenationaler CBL Kortrijk. De finale in het Tolhuis werd georganiseerd door Train Bleu Sint-Denijs-Westrem en de avond begon met een zege van Kern Eke tegen Ardooie. Een uurtje later wonnen de -13 jarigen van MVC Desselgem met Sander Coopman in de ploeg van Dikkelvenne. De West-Vlaamse jeugd kon rekenen op een bijzonder ruime en enthousiaste supportersschare, mooi om zien.

De toeschouwers kregen net voor de finale een extraatje met een kort matchke tussen ex-spelers van SC Lokeren en AA Gent. We herkenden o.a. Duprez, Barka, Vreven, Soudan en Denil, maar ook Stephen Malfait in Lokerse trui. Even later zagen ze hun ex-collega Anders Nielsen als uitblinker bij Opel Haeck in de grote finale. Stefan Galle opende de score in het eerste kwartier en Nielsen verdubbelde het verschil tegen de rust. Rasschaert miste een cornerbal voor Appels, waarna Jeroen Van de Gehuchte die aan de overzijde wel verzilverde. De veer bij Appels brak en er kwamen onwaarschijnlijke 9-1 eindcijfers op het bord. Coach Ernest Van De Cauter opperde na de derde nederlaag in het Tolhuis dat de federatie best een andere locatie zocht...

Voor de editie 2008-09 schreven 90 ploegen in en bij het eerste optreden sneuvelden met Deftinge, Ronse en Landegem meteen drie eerstenationalers. Kameleon moest het onderspit delven tegen de Gentse kernploeg Opel Regniers dat met Thomas De Meyer een paradepaardje in huis had. Real Deftinge ging er uit tegen de burens van San Siro en dat deed ook pijn. Eurofin Ronse werd met 6-8 verslagen door Synergie Merelbeke. Maar nog voor nieuwjaar verdwenen ook Loewe Latem en Marianne Oudenaarde van het bekertoneel. Latem ging er uit bij

derdenationaler MVV Waregem en Synergie tekende voor een tweede stunt door na Ronse ook Oudenaarde uit te schakelen. In iedere ronde sneuvelden er trouwens ereklassers, want nadien was het de beurt aan PS Oostkamp en ZWR Evergem. Uiteindelijk bleven CBL Camoso Kortrijk en H.Goossens Appels over om de finale te betwisten in sporthal De Lange Munte te Kortrijk. Kortrijk schakelde in de halve finale Tradecom Zwalm uit en Opel Haeck Drongen werd voor eigen publiek door H.Goossens geëlimineerd. De West-Vlamingen waren dus niet alleen finalist, maar ook organisator.

De gebroeders Braem en Koen Coussens staken een schitterende avond in elkaar met prachtige omkadering. De rustperiodes werden geanimeerd door Dansgroep Dursin, een groep met Europese en wereldtitels achter hun naam. Kris Schoeters, omroeper bij basketbalclub Oostende, hield er constant de sfeer in. De finale werd integraal uitgezonden door sportzender EXQI en de dagen erna nog enkele keren herhaald. De kernfinale werd via cornerballen gewonnen door Gent dat 6-6 speelde tegen Oudenaarde, maar na twee reeksen corners de begeerde trofee in ontvangst mocht nemen. In de jeugdfinale tussen Ingelmunster en Drongen werd niet gescoord, een unicum, en won Ingelmunster ook al na twee reeksen cornerballen.

Aan VIP's geen gebrek, want bij de aftrap stonden burgemeester Stefan De Clercq, minister Vincent Van Quickenborne en Mevr. Marleen Boonen, moeder van de overleden Club-Bruggespeler Francois Sterchel . Zowat 1800 toeschouwers bezetten de tribune en die zagen een thuisploeg met te veel respect acteren. Kortrijk trok zich iets te nadrukkelijk in verdediging en wie schrik heeft, krijgt uiteraard slaag. Appels leidde halfweg met 0-2 en haalde het uiteindelijk met 4-8. De Appelse ploeg bestond uit Hans Van De Velde, Nico Rasschaert, Corry De Loo, Robby Ydens, Nicolas Verwilt, Jordy Wauters, Jochen Van Driessche en Nico Jacobs. Het was een schitterende avond met echter een wrange nasleep. Twee dagen na de bekerfinale overleed Isabelle Callens, echtgenote van secretaris Koen Coussens, na een slepende ziekte. Feestgedruis en diepe rouw lagen wel heel dicht bij elkaar.

De Drongense spelers en bestuursleden triomferen na de schitterende bekerzege in het Tolhuis.

OPEL HAECK DRONGEN WINT ALLE PRIJZEN

In 2010 stuntte kernploeg Opel Regniers Gent alweer in de voorronde door G&H Oudenaarde uit te schakelen en in de 1/32 finales toonde Synergie Merelbeke nog maar eens dat het een echte cupploeg was. Als tweedenationaler schakelden ze bekerhouder H.Goossens uit. Enkele provincialers als Daltonschieters Zwijnaarde, Hard Labeur Nazareth en Synergie II zetten ook enkele nationalers opzij. Daltonschieters deed de stunt in de 1/16 finales nog eens over door Montreal Sport Brugge uit te schakelen. In de 1/8 finales sneuvelde de provincialer eervol te Ardooie met 6-5. Uiteindelijk konden Opel Haeck Drongen en Real Deftinge zich plaatsen voor de finale door in de laatste rechte lijn CBL Kortrijk en Puskas Ardooie opzij te zetten. Real Deftinge kon geen mooier cadeau

wensen om het 30-jarig bestaan van de club te vieren. In die 30 jaar bereikten ze voor het eerst de finale.

Die finale werd georganiseerd door KBC Lovendegem, dat het draaiboek voor het Tolhuis van Eddy De Moor mocht gebruiken. Het werd echter duidelijk dat de hype voor de bekerfinale wat voorbij was, want er was opmerkelijk minder publiek op de tribunes. Het kernkampioenschap werd gewonnen door Kern Zulte. Bij het ingaan van de slotact stond het 4-4, maar opponent Zele bleek door zijn adem te zitten. In een West-Vlaamse jeugdfinale won MVV Waregem '74 via cornerballen van Montreal Sport Brugge. Net voor de grote finale werden alle jeugdkampioenen gehuldigd en mocht balgoochelaar Stijn De Pourcq het publiek opwarmen. In die finale werd duidelijk dat slokop Drongen een maatje groter was dan een moedig en sportief Deftinge, dat wel de openingsgoal kon scoren. Halfweg stond het 2-1, waarna Letouche een cornerbal miste en de veer brak bij Deftinge. Met een eervolle 4-2 nederlaag kreeg de jubilaris de ietwat kleinere beker, maar was het alweer feesten geblazen voor Opel Haeck Drongen, dat in het voorbije seizoen alle mogelijke prijzen wegkaapte. Drongen speelde dat seizoen met kleppers als Jellert Bettens, Joachim Nobels, Jeroen Van De Gehuchte, Kristof Janssens, Steven Vanderdonck, Jelle Van Parys, Matthias Declercq en Jurgen Dettmaring.

Voor de editie 2010-2011 schreven 78 ploegen in. In de 1/32 finales kwam KBC Lovendegem dicht bij een stunt toen ze tegen de hoog aangeschreven burens van Opel Haeck Drongen via Thomas De Meyer een kwartier voor het einde met 3-5 leidden, maar uiteindelijk na twee reeksen cornerballen de duimen moesten leggen. In de volgende ronde ging PS Oostkamp er uit tegen San Siro Boys Deftinge en Hard Labeur Nazareth, gesteund door een bus vol supporters, won met 2-5 van La Squadra Hasselt. Als voorbereiding op de match bezochten ze de Christal Arena te Genk. Uiteindelijk plaatsten ZWR Evergem en Immoboss Ronse zich voor de finale. Evergem schakelde in de halve finale het roemrijke Opel Haeck Drongen uit met 2-5 en Ronse won met 2-5 bij Synergie Merelbeke. De finale in het Tolhuis was in handen van Opel Haeck Drongen, een garantie dat alles piekfijn voorbereid was en minivoetbal met een grote M geschreven werd.

ZWR EVERGEM mocht na de titel in een kolkend Tolhuis ook de bekerzege vieren (2011).

In de openingswedstrijd won een sterk Oudenaarde tegen Gent de kernfinale. Organisator Opel Haeck Drongen trok in de jeugdfinale aan het kortste eind tegen MVV Waregem'74, ondanks de thuisploeg op een grote schare supporters mocht rekenen. In de grote finale bleken de twee ploegen sterk aan elkaar gewaagd en de match boeide van de eerste tot de laatste minuut. Vijf minuten voor het einde bracht Nicolas Verwilt de Zuidoost-Vlamingen 3-4 voor, maar via een late cornerbal

omgezet door Ortwin Helderwert werd het publiek getraakteerd op nog eens twee boeiende verlengingen. Spanning, hoogstaand minivoetbal en toenemende nervositeit waren ingrediënten waarvoor alle supporters op het puntje van hun stoel schoven. Naarmate de minuten tikten, werd duidelijk dat de ploeg die scoorde de winnaar zou worden. Die goal kwam van de grote uitbinker in deze partij, Glen Poppe in een match die geen verliezer verdiende. Voor Immoboss Ronse betekende dit spijtig genoeg de laatste wedstrijd. Problemen met de sponsoring en een gekochte ploeg zijn niet de ideale ingrediënten voor een lang minivoetbalbestaan.

TWEEDENATIONALER DC SPORTS OUDENAARDE

WINT BEKERFINALE IN 2012

Voor de bekereditie 2011-2012 schreven 64 ploegen in, waardoor er geen voorronde moest gespeeld worden. Na de 1/32 finales kwam er een klacht van PS Oostkamp voor een niet-correcte belijning te Kortemark, waardoor de wedstrijd moest herspeeld worden, maar Kortemark uiteindelijk toch met 5-4 won. In de 1/16 finales nam AZ'77 Maldegem een sportieve revanche door voor eigen publiek Synergie Merelbeke uit te schakelen en H.Goossens Appels versloeg bijzonder vlot CBL Kortrijk. In de 1/8 finales won Opel Haeck Drongen de topper tegen ZWR Evergem via cornerballen. Tweedenationalers Bassievr. Zwalm en DC Sports Oudenaarde schakelden H.Goossens Appels en Sportscontrol Latem uit. Uiteindelijk plaatsten San Siro Boys Deftinge en DC Sports Oudenaarde zich voor de finale. San Siro, dat in de competitie de hoge verwachtingen niet kon inlossen en zelfs naast de playoffs pakte, schakelde in een matige partij Bassievr. Zwalm uit in de halve finale. DC Sports Oudenaarde speelde 4-4 gelijk bij Kelderke Erwetegem, waarna het 5-6 werd na twee cornerreeksen.

De organisator van de bekerfinale in het Tolhuis was opnieuw KBC Lovendegem en die had het niet getroffen, want in het Pinksterweekend

Drie iconen op de toeschouwersbanken in het Tolhuis voor de bekerfinale: Minivoetbalstichter André Van Herpe, dé Waaslandse minivoetbalfiguur Karel De Mol en de Zottegemse secretaris van één van de grootste minivoetbalteams uit de beginperiode en de kern, Roger Vanden Hautte.

haalde de thermometer meer dan 30 graden en dat bleken niet de ideale omstandigheden om op een vol Tolhuis te kunnen rekenen. Kern Zwalm won na 12 cornerballen de derby tegen Oudenaarde en in de jeugdfinale versloeg Sint-Gillis-Waas eerder verrassend met 11-5 AZ'77 Maldegem. De Gentse Sportschepen Christophe Peeters trapte de finale op gang en Maarten Melkebeke bracht tweedenationaler Oudenaarde snel op voorsprong. Het werd echter snel duidelijk dat favoriet San Siro te weinig aanvallend was ingesteld. Oudenaarde imponeerde niet met frivool minivoetbal, maar beschikte in Maarten Melkebeke wel over een speler die het stereotiepe spel kon verzilveren met drie goals na weliswaar twee

verlengingen. DC Sports Oudenaarde pakte naast de bekerzege ook de titel in tweede nationale. Pas een dag voor de finale kreeg het zekerheid over het verder bestaan van de club. Oudenaarde speelde die avond met Dieter Temmerman, Jeffrey Eeckhout, Manuel De Weerd, Jonas Tembuyser, Maarten Melkebeke, Jan De Temmerman, Mathias Dujardin en Thomas Van Rookeghem.

Voor de volgende editie schreven er opnieuw 64 ploegen in, waardoor de eerstenationalers ook onmiddellijk in de arena moesten. In de 1/16 finales sneuvelde Opel Haeck Drongen onverwacht te Rollegem. Kevin Deloose (4) voltrok in de slotminuten het doodvonnis. De trend van de laatste seizoenen zette zich door en geen enkele provincialer kon overwinteren in deze editie. Kernploeg Opel Regniers Gent speelde zich nog maar eens in de kijker door de kwartfinales te bereiken. Ze schakelden o.a. de tweedenationalers MVV Waregem en G&H Oudenaarde uit. Tegen Kelderke Erwetegem bleken ze evenwel niet opgewassen. De Zuidoost-Vlaamse ploeg zou dat seizoen trouwens de finale spelen tegen Synergie Merelbeke. Erwetegem schakelde in de halve finale San Siro Boys Deftinge uit, de finalist van het jaar ervoor, en Merelbeke nam de maat van Sportscontrol Latem, 4-8. Pikant detail: enkele dagen ervoor hadden de twee clubs in een testwedstrijd voor de titel elkaar ook al in de ogen gekeken. Merelbeke won het kampioenen duel.

De finale werd te Brugge georganiseerd door PS ECS Oostkamp en iedereen was het eens dat verandering van lucht geen slecht idee was. De Oostkampse familie tekende voor een knappe organisatie, maar de toeschouwers zagen hun plaatselijke idolen met 2-4 verliezen tegen Kern Oudenaarde, die de zege van het jaar ervoor dus hernieuwde. Bij de -13 jarigen won KBC Kortemark onverwacht van het sterk aangeschreven Moeskroen. Voor de finale waren twee ruime, kleurrijke supportersscharen opgekomen. Kelderke Erwetegem had nog een rekening te vereffenen, maar kwam tegen de gang van het spel in 1-0 achter, doelpunt van Tommy Jacobs. Er werd gerust bij 1-1 en in een spannende kamp won Erwetegem uiteindelijk met 2-3, waardoor de twee tenoren dat seizoen elk een trofee in de etalage mochten plaatsen.

SYNERGIE MERELBEKE WINT ONWAARSCHIJNLIJKE

FINALE IN HET TOLHUIS (2014)

De editie 2013-14 opende met de uitschakeling van eerstenationaler KBC Lovendegem, terwijl de Gentse kernploegen De Girafkes en Opel Regniers stuntten met de uitschakeling van G&H Oudenaarde en Montreal Sport Brugge. Provincialer Mini Rhode Merelbeke schakelde in de 1/16 finales eerstenationaler Hard Labeur Nazareth uit. MRK Regitex Houthalen ging er pas in de 1/8 finales uit tegen ECS/PS Oostkamp, maar de Limburgers toonden de Vlamingen hoe een ploeg respectvol en gastvrij ontvangen werd. Uiteindelijk kreeg organisator KBC Lovendegem een droomfinale met Opel Haeck Drongen tegenover Synergie Merelbeke. De Opelploeg schakelde in de laatste rechte lijn Bassievrienden Zwalm uit en Synergie toonde zich in de halve finale duidelijk sterker dan PS/ECS Oostkamp. In het Tolhuis kwamen 1200 toeschouwers opdagen en 'Sport 40' maakte een knap verslag van de finaleavond.

Kern Oudenaarde opende met een 2-4 zege tegen Kern Brugge/Oostkamp, waarna Devolder Ingelmunster de maat nam van Opel Haeck Drongen bij de -13 jarigen. De finale was niet alleen een knappe affiche, maar de twee ploegen serveerden ook een schitterende minivoetbalpartij. Synergie pakte uit met een blitzstart en leidde na het openingskwartier met ongeloofwaardige 4-0 cijfers, waarna het zelfs 5-0 werd. Na rust werd het 7-1 via Jordy Wauters, maar in een sensationele slotact milderde Drongen in één ruk tot 7-6 en daverde het Tolhuis op al zijn grondvesten. Na afloop verwoordde voorzitter Hendrik Glorieux het schitterend: 'Met Drongen als tegenstander weet je vooraf dat het een dubbeltje op zijn kant wordt, maar dan krijgen we zo'n matchevolutie. Tijdens de match besepte ik niet tenvolle wat er aan het gebeuren was en op het moment dat ik me realiseerde dat mijn droom nog moeilijk kon mislopen, pakte Drongen uit met die onwaarschijnlijke terugkeer. Ik zat te sterven op mijn stoel, maar dan uiteindelijk toch de beker kunnen omhoog tillen, geeft een enorm goed gevoel.'

MICHAEL INGELS zoekt een weg tussen twee Drongense verdedigers.

Voorzitter HENDRIK GLORIEUX schreeuwt zijn vreugde uit na de winst van Synergie in een spetterende finale.

In de volgende editie slaagden alweer de provincialers en kernploegen er niet in te overwinteren en won Opel Haeck Drongen via cornerballen in de 1/16 finales te Kortemark, twee ploegen die nadien elkaar nog vaak zouden treffen in dit bekertoernooi. In de volgende ronde lagen de bekerdromen van Drongen evenwel aan diggelen toen ze ook al via cornerballen door Bassievrienden Zwalm werden uitgeschakeld. Op dezelfde speeldag won Synergie Merelbeke met 6-4 de andere topper tegen Kelderke Erwetegem. Uiteindelijk verschenen tweedenationaler H.Goossens Appels en Synergie Merelbeke aan de aftrap van de finale. Appels werd kampioen in tweede en legde een schitterend bekerparcours af met als kers op de taart de uitschakeling van Bassievr. Zwalm in de halve finale via cornerballen na een schitterende wedstrijd. In de andere halve finale ondervond Synergie veel minder tegenstand van de burens van Novus Merelbeke, dat ook al als tweedenationaler heel ver in dit bekertoernooi kwam.

KBC Kortemark organiseerde de finale in sporthal Schiervelde te

SYNERGIE MERELBEKE stond te Roeselare voor de derde opeenvolgende keer aan de aftrap van de bekerfinale en twee keer pronkten ze met de grootste trofee.

Roeselare en had er alles aan gedaan om er een mooie avond van te maken, maar trof het niet met twee Oost-Vlaamse ploegen in de grote finale en de felste regendag van het jaar. In het kernkampioenschap won Zwalm/Brakel voor de zesde keer, 6-4 tegen de burens van Geraardsbergen. De jeugdfinale was gelukkig een West-Vlaamse aangelegenheid en favoriet Ingelmunster won moeizamer dan verwacht met 6-4 van een knap spelend PS Oostkamp. Synergie Merelbeke startte als torenhoog favoriet in de grote finale, want de tegenstander speelde een reeks lager en de bekerfinale spelen was zelden een geslaagd huwelijk voor Arlette. De Denderploeg stond voor de zevende keer aan de aftrap van de grote finale, maar wist er maar twee te winnen... De underdog startte wel zonder complexen en wist ook de score te openen, waarna gerust werd bij 1-1. Na rust kon Appels opnieuw op voorsprong klimmen en gingen we de slotact in bij een 3-3 tussenstand. Toen iedereen zich in een spannende slotact klaar maakte voor twee verlengingen van zes en een halve minuut kreeg Davy Joye net iets te veel ruimte en jaste de bal snoeihard in de verste winkelhaak. Een tweede bekerzege voor Hendrik Glorieux, maar het had veel zweet en angst gekost.

VIJFDE BEKERZEGE VOOR OPEL HAECK DRONGEN

Voor het bekertoernooi van 2015-2016 schreven opnieuw net 64 ploegen in en in de 1/32 finales bleef de traditionele verrassing dit keer uit want alle eerstenationalers plaatsten zich vlot voor de volgende ronde. Het bleek maar uitgesteld, want in de 1/16 finales sneuvelde kampioen Erwetegem voor eigen publiek tegen een verrassend sterk MVC Aalter. Bassievrienden Zwalm was de tweede eerstenationaler die het nieuwe kalenderjaar niet haalde en ging er uit tegen hun burens van San Siro Boys Deftinge. In de 1/8 finales sneuvelde kernploeg Assurfin Dikkelvenne eervol tegen Synergie Merelbeke II, 8-7. Kortemark won de West-Vlaamse derby tegen PS Oostkamp via cornerballen. Uiteindelijk plaatsten Opel Haeck Drongen en San Siro Boys Deftinge zich voor de finale. Drongen rekende in de kwartfinales af met Synergie Merelbeke en toonde zich in

SAN SIRO BOYS
DEFTINGE pakte
net naast de titel
én de Beker. De
ontgoocheling
was dan ook
immens.

de halve finale veel sterker dan Jong CBL Kortrijk. San Siro schakelde in de kwartfinales Synergie II uit en won in de halve finales met 8-6 van KBC Kortemark, dat het dus alweer niet kon afronden. De organisator van de bekerfinale was opnieuw KBC Lovendegem en die had met Opel Haeck Drongen een gedroomde finalist. In de kernfinale verzamelde Zwalm/Brakel een zevende trofee via een 9-5 zege tegen Zele. De jeugdfinale was opnieuw een West-Vlaamse aangelegenheid met Devolder Ingelmunster als winnaar tegen MVC Desselgem, 6-3. In de grote finale toonden beide finalisten aanvankelijk iets te veel respect voor elkaar. Drongen opende pas dicht tegen de rust de score, verdubbelde het verschil in de derde periode en haalde het uiteindelijk met 4-1, meteen de vijfde bekerzege voor voorzitter Eddy De Moor.

In het seizoen 2016-2017 ging Real Geraardsbergen er reeds uit in de eerste ronde in een duel tegen Hard Labeur Nazareth met een sterke Pieter Rogge, vier goals. Maar ook AZ'77 Maldegem en Kassani Elsegem overwinterden niet, want zij sneuvelden in de 1/16 finales tegen KBC Lovendegem en Bassievrinden Zwalm. In de halve finales won Opel Haeck Drongen te Kortemark met 3-5 en San Siro verloor door het missen van één cornerbal na een 3-3 gelijkspel in de cornerreeks van Synergie

Merelbeke. Opel Haeck Drongen kreeg als organisator van de finale in het Tolhuis een droomfinale met de eigen ploeg tegen de burens van Synergie Merelbeke. In een goed volgelopen Tolhuis won Kern Zwalm/Brakel (dat haar uitrusting was vergeten) voor de achtste keer de kerfinale, 6-2 tegen Kern Zulte. Opel Haeck Drongen stond niet alleen aan de aftrap van de grote finale, ook bij de -13-jarigen mochten ze de trofee in de lucht tillen na een 7-2 zege tegen AZ'77 Maldegem. In de grote finale startte Drongen met ietwat te veel schrik voor de tegenstander. In een vrij gesloten wedstrijd scoorde Thomas Vandeveldt dicht tegen de rust de openingsgoal voor Merelbeke, waarna Tommy Jacobs via een cornerbal de voorsprong verdubbelde. Jordy Wauters milderde eventjes, maar in de slotact konden Jesse Brouwers en Guillaume Clinckemaillie (2) de 1-5 zege op het bord spijkeren.

SYNERGIE MERELBEKE PAKT DE DUBBEL

Voor het seizoen 2017-18 schreven 65 ploegen in. In de 1/32 finales werd Kelderke Erwetegem onmiddellijk uitgeschakeld door MVC Desselgem. In de volgende ronde had NAC DFB Nederename bij Young Boys Houthalen cornerballen nodig om door te stoten en won Appels de topper bij Neerhof Kortrijk met 1-6. In de 1/8 finales ging NAC dan toch voor de bijl bij Ford Neyt Zele, versloeg Hard Labeur Nazareth via cornerballen Kassani Elsegem en schakelde Domino Oudenaarde met 4-7 H.Goossens Appels uit. De topper tussen Bassievr. Zwalm en San Siro Boys Deftinge werd na een 4-4 gelijkspel door de thuisploeg gewonnen met 4-3 in de cornerreeks. In de kwartfinale toonde Synergie zich net iets sterker dan Opel Haeck Drongen en schakelde Nazareth voor eigen publiek Domino Oudenaarde uit. In de halve finale bleef Synergie zoals verwacht aan de winst, maar niet zonder moeite, tegen Hard Labeur en versloeg Zwalm met 4-5 KBC Kortemark. De West-Vlamingen sneuvelden nog maar eens in het zicht van de meet.

De finale werd te Gent door het Departement Minivoetbal georganiseerd,

maar niet in het vertrouwde Tolhuis maar in sporthal Bourgoyen. De minivoetbalscheidsrechters, comitésleden en kernverantwoordelijken kregen er een VIP-arrangement aangeboden. De locatie werd een meevaller en de organisatie was dik in orde. Omdat de belangstelling bij de kernen sterk was teruggelopen - slechts een vijftal kernen schreven in voor het kernkampioenschap - werd dit toernooi afgevoerd (niettegenstaande geen eerste- en tweedenationalers waren toegelaten...). Naast de jeugdfinale -13 jarigen werd als tweede voorwedstrijd de finale Beker van België voor vrouwen in het programma opgenomen. Hiervoor plaatsten zich Mini Amiga's en De Cactussen. Het werd een spannende partij, maar kampioen Amiga's kon na een 3-2 voorsprong halfweg via Lien Wijndaele (3) het verschil nadien aandikken tot 6-3. De finale van de -13 jarigen werd betwist tussen Sport & Talent Deinze en Cappuccino Waregem. De thuisploeg is een door Tony Sergeant gevormd ploegje uit zijn voetbalschool, want de ex-speler eerste nationale veldvoetbal vindt minivoetbal spelen een enorme meerwaarde voor elke jeugdspeler. Cappuccino kwam snel 0-2 voor en leidde doorlopend met een dubbele voorsprong, maar in de slotact geraakte Deinze langsij en in de cornerreeks won Deinze met 2-1. Bij de winnaars liepen enkele zonen van spelers van kernploeg Titans uit kern Gent en het ziet er dus naar uit dat de youngsters meer prijzen zullen pakken dan de 'oudjes'. De finale werd betwist tussen Synergie Merelbeke en Internolux Bassievr. Zwalm. Tot de rust kon Zwalm nog de schijn ophouden even sterk te zijn, 1-1 maar in het tweede wedstrijdgedeelte konden Anton Vanborm (3) en Mathieu Deweirdt (2) Synergie naar een oververdiende zege voeren, waardoor Hendrik Glorieux in een tijdspanne van vijf jaar vier keer met de meest begeerde trofee mocht pronken.

PALMARES BEKER VAN BELGIË

1979	DRY SWAENEN JABBEKE	2011	ZWR EVERGEM
198	ZON EN ZEE WESTENDE	2012	DC SPORTS OUDENAARDE
1981	RANSON BRUGGE	2013	KELDERKE ERWETEGEM
1982	PIMPERNEL ZELE	2014	SYNERGIE MERELBEKE
1983	DRY SWAENEN JABBEKE	2015	SYNERGIE MERELBEKE
1984	PIMPERNEL ZELE	2016	OPEL HAECK DRONGEN
1985	PIMPERNEL ZELE	2017	SYNERGIE MERELBEKE
1986	VANDEMOORTELE ZELE	2018	SYNERGIE MERELBEKE
1987	THE MARACANA GENT		
1988	DE SCHELDE OUDENAARDE		
1989	GOUDEN SCHOEN LOKEREN		
1990	MV ZOTTEGEM		
1991	WESTSERVICE KORTRIJK		
1992	MVV IZEGEM		
1993	PIONEER DEWITTE SINT-MARTENS-LATEM		
1994	BANDENCENTRALE DIKKELVENNE		
1995	AZ 77 MALDEGEM		
1996	PIONEER DEWITTE SINT-MARTENS-LATEM		
1997	PIONEER DEWITTE SINT-MARTENS-LATEM		
1998	PIONEER DEWITTE SINT-MARTENS-LATEM		
1999	BANDENCENTRALE DIKKELVENNE		
2000	D'HUYVETTER ANZEGEM		
2001	LOEWE DEWITTE SINT-MARTENS-LATEM		
2002	LOEWE DEWITTE SINT-MARTENS-LATEM		
2003	HUIZE GOOSSENS APPELS		
2004	ZWR EVERGEM		
2005	KORTRIJK '96		
2006	AZ 77 MALDEGEM		
2007	LOEWE DEWITTE SINT-MARTENS-LATEM		
2008	OPEL HAECK DRONGEN		
2009	HUIZE GOOSSENS APPELS		
2010	OPEL HAECK DRONGEN		

7.

ROGER VAN DEN HAUTE PIONIER TE ZOTTEGEM

In het snelgroeiende minivoetbalwereldje in de jaren 70 vonden we veel pioniers die het minivoetbal meer dan een warm hart toedroegen. Eén ervan was ongetwijfeld Roger Van den Haute, die in het Zottegemse het minivoetbal op de kaart zette. In 1972 ondertekende Roger een eerste aansluitingskaart bij NOMB en met enkele Zottegemse vrienden speelde hij twee jaar op recreatieve basis. Het groepje groeide steeds aan, niet alleen kwantitatief maar ook kwalitatief en daardoor werd besloten met Madox Zottegem in te schrijven voor het seizoen 1974-75 in derde provinciale. Het werd direct een schot in de roos en ook een jaar later werd de titel in tweede provinciale weggekaapt. In het eerste seizoen speelden de Egmonsters alle thuiswedstrijden te Deinze en pas in 1975 werd te Erwetegem de eerste Zottegemse sporthal geopend. Toevallig kregen wij de eer om met Rema de openingswedstrijd te spelen tegen Madox. Met ons bescheiden ploegje indertijd kwamen we nauwelijks op de helft van de Egmonsters, maar we wonnen wel met 2-4, waarvoor ik me nogmaals excuseer, maar van deze profijtige zege nog geniet samen met de makkers van toen.

Madox stootte in de kortste tijd door naar de provinciale elite, maar net in 1976 werd de nationale competitie opgestart en Roger wou NOMB wel een steuntje geven om nationaal door te breken en schreef met de provinciale kampioenenploeg in voor de nationale reeks. De Zottegemnaren deden meteen mee voor de prijzen en na twee vice-titels kaapte Falk Zottegem in 1979 en 1980 de titel in eerste nationale weg. Omdat enkele spelbepalende spelers toch het warme nest verlieten,

moest Zottegem de daaropvolgende seizoenen vrede nemen met een plaats in de subtop. Falk Zottegem speelde ook drie bekerfinales, waarvan slechts één gewonnen werd. De winst te Moorslede liet bij Roger echter een wrang smaakje na, want de spelers werden van alle kanten bestookt met briefjes van duizend frank en de club kende een onverwachte leegloop. Daarnaast was er immers ook het fenomeen dat veel veldvoetbalverantwoordelijken hun spelers verbod oplegden om te minivoetballen. Roger vroeg zich hardop af of dit wel wettelijk was en of de spelers niet gebaat waren met een extra training op techniek en oplossingen zoeken op een beperkte ruimte.

Roger was niet alleen het uithangbord van eerstenationaler Zottegem. Vanaf 1975 was hij ook verantwoordelijk voor de opmaak van de nationale en provinciale kalender, waarvoor hij zelf een computerprogramma uitwerkte. Na bijna tien jaar werd ik als erfgenaam belast met dit vakantiewerk. Roger was ook de eerste coach van de nationale ploeg. Zijn eerste wedstrijd als coach betwistte hij tegen een ploeg Molukkers die in die periode wekelijks op de Nederlandse TV kwamen met een variant van het minivoetbal met gaten in de doelen achteraan, waardoor men ook kon of mocht scoren. De eerste interland tegen Hongarije te Denderhoutem was in feite de start van de internationale werking.

In 1982 wou men het tienjarig bestaan van de succesrijke club in de kijker zetten door de bekerfinale te organiseren. De federatie koos echter voor Zele, dat ook nogal wat adelbrieven kon voorleggen in die tijd en Zottegem nam dan maar genoegen met een groots toernooi waaraan dertig ploegen uit diverse provincies deelnamen, want ook Brugge en Overijse zakten af naar sporthal Helios. Winnaar van dit toernooi werd Mini Rhode met Franco Pirelli (AA Gent) en De Smedt (Oudenaarde) in de rangen. Persoonlijk bewaar ik niet zo'n goede herinnering aan dit toernooi, want reeds in de schiftingen viel ik uit met een gebroken voet en graakte ik amper thuis die avond. Door het succes van dit toernooi ontstond er wel een grote vraag naar een plaatselijke competitie en in september namen tien ploegen de start in de eerste kerncompetitie. Drie jaar later was het aantal deelnemers al opgeklommen naar 26. Roger werd te Zottegem op

handen gedragen voor de vakkundige wijze waarop de kerncompetitie werd georganiseerd. Roger stond garant voor een correcte werking, maar met minstens evenveel aandacht voor het familiale en gemoedelijke karakter van een recreatieve competitie. In Zottegem werd niet voor het grove geld gespeeld, maar wel van feest naar feest en men hechtte groot belang aan de kameraadschap. Roger had een boon voor technische spelers zonder vedettenallures zoals Roger Janssens, Gilbert Verleye, Marnix Boeykens, Ivan Terlaeken, Piet Abbeel, ... Als erelid verwelkomen we Roger nu en dan nog eens op een federatiefeest of bekerfinale en het blijft een hartelijk weerzien met iemand die toch wel zijn stempel op het minivoetbalgebeuren geplaatst heeft.

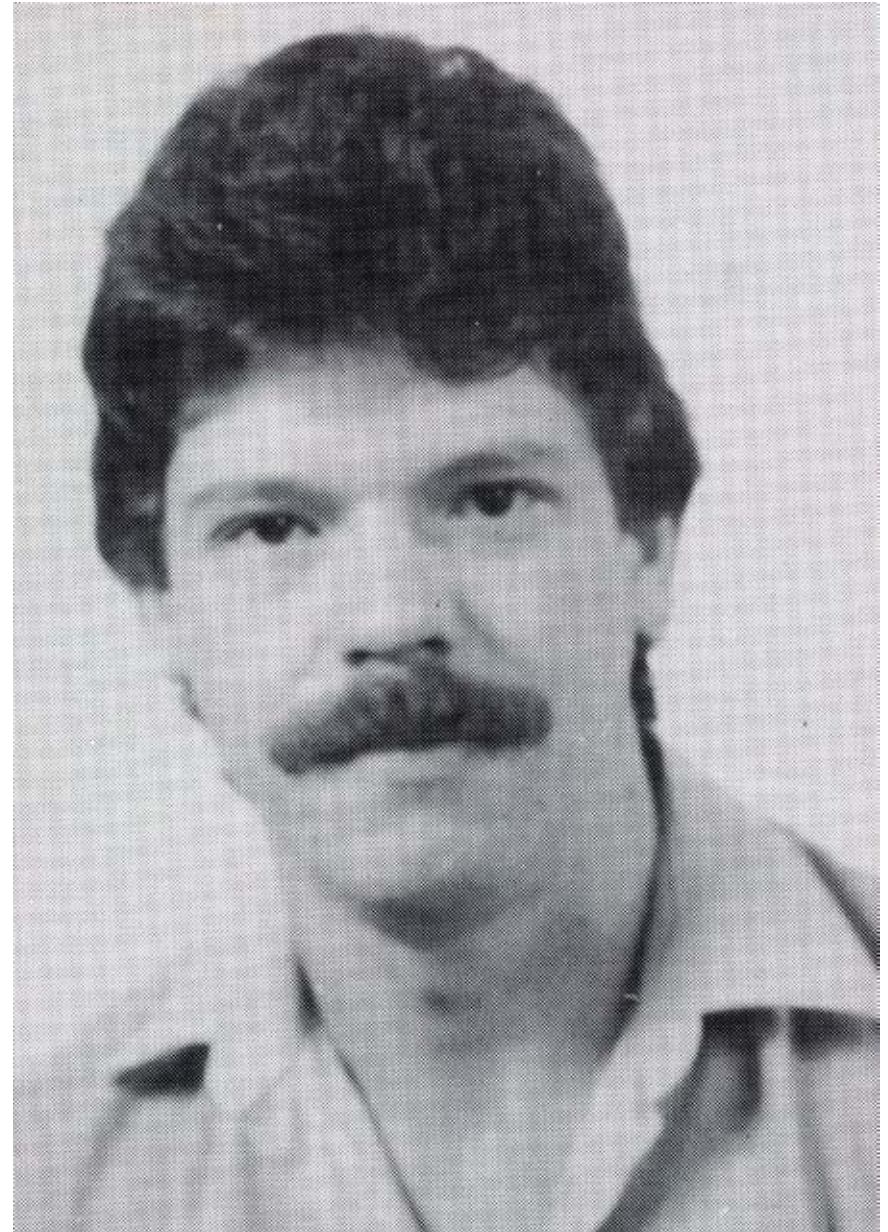

THE SMASH ZOTTEGEM werd in '89-'90 bekerwinnaar te Moorslede, het laatste sportieve hoogtepunt voor Roger Van Haute samen met Rudy Coppens, Kristiaan Vanderhaeghen, Ronny lievens, Guy Wittenberg Karel De Jaeger, patrick Van Laethem en Alain Schelfhaut.

JOHAN ROTSAERT HET GEZICHT VAN PRESS SHOP BRUGGE

Nadat NOMB in Gent gestart was, duurde het toch nog een poosje vooraleer de nieuwe federatie ook in West-Vlaanderen voet aan de grond kreeg. Toen Endré Gaal in 1963 nationaal trainer van de gehandicapten werd, kreeg hij te Varsenare sportcomplex Gruithof ter beschikking voor de dagelijkse trainingen. 's Avonds mocht hij echter ook de zaal gebruiken voor de uitbouw van zijn minivoetbal. In maart 1968 stichtte hij samen met 16 vrienden de BZMVB. Enkele vrienden zochten echter persoonlijk profijt en de nieuwe federatie werd begraven vooraleer ze degelijk was opgestart. Endré verhuisde naar De Pinte en stichtte in Gent de NOMB. In het Brugse verdween het minivoetbal evenwel niet en in 1974-75 sloot kern Brugge aan bij NOMB. Financiële onduidelijkheden leidden in de beginjaren '80 echter tot een breuk met het kernbestuur, maar Endré Gaal wou de Brugse kern niet verliezen en trok zelf op zoek naar Brugse vervangers. Lang moest hij niet zoeken, want in Ter Groene Poorte liep destijds een jonge snaak die uitblonk door kunde en doorzettingsvermogen als speler van Press Shop Brugge, één van de betere nationale ploegen.

De piepjonge Johan Rotsaert, nog geen 25 jaar, werd aangezocht om kernsecretaris van Brugge te worden en de naam Rotsaert zou later ver buiten West-Vlaanderen ook bekend worden in het minivoetbalwereldje. Johan Rotsaert doorliep alle jeugdreeksen bij Cercle Brugge, maar na enkele provinciale omzwervingen (Eendracht Brugge, SK Zwevezele en Oedelem) koos hij in 1980 resoluut voor het minivoetbal. Samen met Ivan D'Hoest bouwde hij de Brugse kern verder uit en midden de jaren '80 speelden er maar liefst 44 ploegen te Brugge met gekende namen als Henk Houwaert, Kurt Axelsson en Raymond van 't Groenewoud en was Press Shop Brugge een vaste waarde in eerste nationale. Johan Rotsaert kon aardig op een balletje trappen en schopte het tot kapitein van de nationale ploeg, waarvan hij eind de jaren '80 ook nationale coach werd.

Toen de federatie begin de jaren '90 splitte en Endré Gaal niet langer meer secretaris-generaal was, werd Johan in het vernieuwde bestuur zijn vervanger en dus personeelslid van de federatie. Zijn eerste zes werkmaanden bracht hij door in onze garage in De Pinte, waarna het secretariaat verhuisde naar Sint-Denijs-Westrem.

Johan had een klare kijk op het minivoetbalgebeuren en fungeert nog altijd als voorzitter van kern Brugge en PS Brugge. Het secretariaat van beide verenigingen is momenteel in handen van zoon Bjorn Rotsaert, die minstens even bekend is als zijn vader en als één van de grootste minivoetballers ooit mag aanzien worden.

Jochan Rotsaert als kapitein van de nationale ploeg (1989).

GASTON SEVERENS NOMB-ER EN VMF-ER IN HART EN NIEREN

In die 50 mooie minivoetbaljaren werden veel vriendschappen gesmeed, de ene al wat hechter dan de andere, maar mijn vriendschap met Gaston Severens stak toch boven de andere uit. Die kwam wel pas vrij laat tot stand. In de jaren '70 leerde ik Gaston kennen als één van de betere scheidsrechters van NOMB. Gaston was één van de meest beweeglijke refs en zat overal heel kort op, maar Gaston kon ook al eens iets door de vingers zien en balvoordeel geven, indertijd niet zo extreem

Gaston Severens overhandigt als voorzitter van kern Gent een zoveelste fairplaytrofee aan MVC Zonnehoeve, dat in 2011 ook het 30-jarig bestaan van de club mocht vieren.

uitgeschreven in het reglement. Toen de nationale competitie van start ging, was Gaston samen met Régis Verleye het duo dat de meeste toppers floot. Toen later het internationale minivoetbal op gang kwam, werden veel finales door dit duo gefloten. Begin de jaren '80 werd Gaston lesgever en opleider van de NOMB-scheidsrechters. Ik genoot dus mijn opleiding van Gaston en stak heel wat van hem op.

Naast het minivoetbal was Gaston ook een collega-leerkracht van mij, want hij gaf les aan het zesde leerjaar bij de Broeders van Liefde in de Stropstraat. Onze gesprekken gingen echter zelden over het onderwijs... we hadden een andere passie. Toen de moeilijkheden de kop opstaken binnen de federatie begin de jaren '90, was het vooral Gaston die me over de streek trok om mijn taken opnieuw op te nemen bij de federatie. Gaston was samen met Marc Neetesonne een harde werker voor het scheidsrechterskorps, want in die tijd deed Gaston alle aanduidingen, vervangingen van afzeggende refs en uitbetaling van vergoedingen en verplaatsingen en dit alles met een ongekende precisie. Het scheidsrechtersbestuur zette zich enorm in voor haar leden en het jaarlijks soupetje was een begrip waarop in principe geen enkele scheidsrechter ontbrak. De vriendschap is in feite daar ontstaan, want onze vrouwen waren fervente danseressen en stonden de hele avond op de dansvloer. Jaren aan een stuk sloten wij de refter van Don Bosco te Sint-Denijs.

Marc Neetesonne en Gaston Severens waren een onafscheidelijk duo, maar toch kwam er een kink in de kabel die beiden nadien wel betreurden, maar de ruzie werd nooit bijgelegd... Gaston verdween uit het NOMB-bestuur en had het zeker moeilijk in die periode. Toen ook Marc Neetesonne de federatie verliet, werd Gaston opnieuw opgenomen in het vernieuwde scheidsrechterscomité, maar Gaston voelde er zich nooit 100% aanvaard en nam in 2008 ontslag uit 'zijn scheidsrechterscomité' als controleur en als lesgever van de scheidsrechterscursussen. Hij kon zich moeilijk vinden in de nieuwe koers die door het vernieuwde scheidsrechterscomité werd uitgestippeld. Gaston was de man van de fluwelen handschoenen, de ideale bemiddelaar, de blusser van zoveel brandjes, de VMF-er die ook in

moeilijke omstandigheden de federatie trouw bleef en die federatie niet zelden boven zijn persoonlijke ambities stelde. Gaston leidde ontelbaar veel scheidsrechters op, stond hen met raad en daad bij, hielp hen er bovenop met een positief woordje of haalde er enkele terug na een dipje. Het afscheid van zijn scheidsrechters deed enorm veel pijn, maar we hielden hem daarna aan boord als penningmeester van het Oost-Vlaams comité en voorzitter van Kern Gent. De laatste jaren liet de gezondheid hem wat in de steek en verdween hij volledig van het minivoetbaltoneel. Voor ons blijft hij één van de allergrootste federatieleden die nu en dan wel eens in de bloempjes gezet werd, maar niet het afscheid kreeg dat hij verdiende.

Gaston Severens was er graag bij als er te feesten viel.

KAREL DE MOL EIST RECHT OP MINIVOETBALLEN VOOR DE RECHTER

We Herkennen Karel De Mol linksonder als boegbeeld van kampioenenploeg mini Sint-Gillis-Waas (1986).

Karel De Mol is ongetwijfeld één van de meest kleurrijke en populaire figuren binnen het minivoetbalwereldje en ik ken de Waaslander dan ook al bijzonder lang. Aan onze eerste kennismaking heb ik geen bijster goede herinneringen, want het moet zowat midden de jaren '70 geweest zijn dat in sporthal Bandi te Melle de Beker van Het Nieuwsblad georganiseerd werd. Met Elektro Thienpont belandden we in dezelfde schiftingspoule als Mini Sint-Gillis-Waas. In twee keer 13 minuten werden we door de Waaslanders en zeker door die kleine, vinnige Karel De Mol van het kastje naar de muur gespeeld. Dit was ons nog nooit overkomen. Dat klein ventje met zijn lang haar, prototype van een straatvoetballer, ontpopte zich tot minivoetballer van het toernooi. Toen enkele jaren later de kern Sint-

Gillis-Waas ontstond en Mini Sint-Gillis-Waas als eerste ploeg inschreef voor de nationale competitie en een stevige eerstenationaler werd, leerde ik 'den Karel' uiteraard nog veel beter kennen. Karel was bezeten van het spelletje en slaagde er in de nieuwe sport in het Waasland te verkopen als geen ander. In geen tijd groeide kern Sint-Gillis-Waas uit tot de grootste NOMB-kern met deelname van meer dan vijftig ploegen. We moeten er dan wel rekening mee houden, dat er in de aanvangsjaren geen sporthal was in Sint-Gillis en alle kern- en nationale wedstrijden in De Klinge (tegen de Hollandse grens) gespeeld werden. Sint-Gillis speelde vrijwel wekelijks op verplaatsing en de uitstapjes naar West-Vlaanderen werden door die 'zwarte mannen' indertijd als bijzonder leuke schoolreizen omschreven. Sint-Gillis maakte die verplaatsingen vele jaren met een eigen mini-busje, dat vooral op de terugreis dikwijls in panne viel...

Mini Sint-Gillis-Waas was meer dan tien jaar één van de jaarlijkse titelpretendenten op het hoogste niveau, maar Karel kon toch maar één keer de titel binnenrijven in eerste nationale (1985-86). Karel was naast een begenadigd minivoetballer vooral een man van het volk. Toen in 1986 in Sint-Gillis eindelijk een sporthal gebouwd werd naast de gemeentelijke basisschool werd Karel naast onderwijzer ook cafetaria-uitbater en het is vooral in die laatste functie dat de Karel furore maakte. Bij Karel in de sporthal was er altijd ambiance en tot ver buiten de gemeentegrenzen was Karel De Mol een bekend figuur. Karel was de man van rechttoe -rechtaan. Geen omwegen of fabeltjes, zelden werden er uitvluchten gezocht voor een verloren wedstrijd en de nederlaag naar een scheidsrechter toeschuiven hebben we zelden van Karel gehoord. 'Ze moeten er hem maar intrappen, ze hebben kansen genoeg gekregen.' Met zoveel clubs in een kern was een perfecte administratie een noodzaak, maar in dit onderdeel was Karel iets minder onderlegd. Heel regelmatig kregen we een telefoontje om een brief en later mail opnieuw door te sturen, ook voor elke discussie aan de toog belde hij naar zijn beste vriend (maar zo had hij er vele). Zo belde hij eens rond middernacht en nam mijn vrouw op met de begroeting 'goedenavond Karel'. 'Ah Chris, hoe weet jij dat ik dat ben?' 'Ik ken maar één persoon die op dit uur belt, Karel, maar den Willy zit nu wellicht in een andere cafetaria.' Zo bestond Karel, stond

achter zijn toog, keek niet naar het uur en nam de telefoon als hij iets moest weten. We waren ook collega-onderwijzers en ook daarvoor belde de Karel. Of ik hem niet kon helpen aan een jaarplan W.O. voor het vierde leerjaar, want de school kreeg doorlichting en zijn schooladministratie was niet beter dan zijn minivoetbalpapieren.

In de woelige jaren zetelde Karel ook in de Raad van Bestuur en daar leerde ik hem kennen als iemand met visie en veel meer bagage dan hij liet uitschijnen. Zijn tussenkomsten waren veelal rebels, maar niet zo gemakkelijk te weerleggen en hij beet zich ook vast in een standpunt. Karel had het iets moeilijker met het computergebruik. Het duurde lang vooraleer er één aangeschaft werd en als er iets misliep, kreeg ik steeds te horen: een computer maakt toch geen fouten, kan die computer van jou dat niet oplossen? Karel vergat altijd dat je eerst alles correct moest inbrengen... Toen het VMF-ledenbeheer geïntroduceerd werd (de spelers moesten online ingeschreven worden), was Karel één van de grootste tegenstanders. Maar toen hij na verloop van tijd de vele voordelen leerde kennen en zelf beter overweg kon met het programma, was het één en al alleluja. Lang duurde dit evenwel niet, want toen E-Kickoff als nieuw platform werd voorgesteld, hoorden we dezelfde kritiek als enkele jaren ervoor... Na zoveel jaren hechte samenwerking en helpen waar het kan, mag ik Karel een echte vriend noemen al kunnen we nog heftig discussiëren. De laatste story was toen ik hem toevertrouwde dat ik er aan dacht om het nationale en provinciale gebeuren over enkele jaren volledig uit handen te geven. 's Anderendaags kreeg ik telefoon: 'Willy, weet jij dat ik gans de nacht niet heb kunnen slapen. Als jij stopt, dan moet ik ook stoppen en wij zijn toch nog geen mensen om te stoppen met minivoetbal.' Karel is vier jaar ouder dan ik... kern Sint-Gillis-Waas is dus nog voor ettelijke jaren in goede handen.

8. DE GENTSE KERNCOMPETITIE EEN ONGEKEND SUCCES

VAN 13 NAAR 300 PLOEGEN

MOEILIJKE START TE KRUISHOUTEM

In de 50 rijke minivoetbaljaren heb ik verschillende postjes toegeschoven gekregen, maar ik moet toegeven dat een eigen kern uit de grond stampen en uitbreiden tot 300 ploegen heel veel voldoening gaf en van de kernclubs ontving ik ook heel veel dankbaarheid voor mijn inzet. De kern ontstond in principe in 1978 te Eke in sporthal Budapest. Te Eke werd er eerst een dinsdagreeks georganiseerd, met kort daarop een dondagreeks en nog later een zaterdagvoormiddagcompetitie. De organisatie was grotendeels in handen in van het NOMB-secretariaat en mijn bijdrage was niet zo groot, al was ik wel het aanspreekpunt voor de ploegen.

Alles veranderde toen ik in 1991 in sporthal Budapest persona non grata werd en geen ganse kern wou verliezen. Er speelden in die periode toch een 40-tal ploegen in de kern Eke. De zoektocht naar een thuiszaal voor de nationalers en provincialers die Eke en Melle (net verkocht) als thuishaven hadden, kreeg de prioriteit. Toen die onderdak waren, bleven we koortsachtig zoeken om ergens een kerncompetitie te kunnen

opstarten, maar alle sporthallen zaten overvol. In Kruishoutem vonden we de 'Kijkuit', een tennishalletje waarin we het aandurften om er een competitie vier tegen vier op te starten. Een sporthal konden we het moeilijk noemen, want er ontbraken enkele vensters in de ramen, er waren slechts twee kleine kledkamers en het terrein was niet 100% vlak... Dit was echt pionierswerk. Desondanks konden we 13 ploegen overhalen om de start te nemen in kern Eke te Kruishoutem en die ploegen blijven we eeuwig dankbaar, want zonder hen was er van kern Gent wellicht nooit sprake geweest. De namen van die 13: Boldershof, Van Hecke-Fina, The Monkees, Buitenland, Punto Linea, Gemeentekrediet Nazareth, Snoeck Sport, Sao Paulo, 1981-Tin Pan Alley, Hotel De Lourdes III, Para, De Bermuda's en Kraaienest. Enkele zijn nog steeds actief: Snoeck Sport speelt als Mari-Mile in kern De Pinte, Hotel de Lourdes is American Cars Lievens in provinciaal en in kern Gent heet 1981-Tin Pan Alley nu Dagbladhandel Westveld en Kraaienest treedt aan onder Rock Circus (nadat ze jaren Café Den Hemel heetten).

Nog in dat eerste seizoen kregen we een eerste positieve injectie toen we eind november een zestiental extra uren per week konden afhuren in de spiksplinternieuwe sporthal Hipso aan Sint-Pietersstation in Gent. Heel wat provinciale wedstrijden werden onmiddellijk naar daar verplaatst en na Nieuwjaar verschoven we ook de kernwedstrijden van Kruishoutem naar Gent. Een minder aangenaam gevolg was dat we binnen de 14 dagen een schrijven van een advocaat kregen die ons aanmaande om 25 000 BEF schadevergoeding te betalen aan de Kijkuit wegens contractbreuk. De pas opgerichte kern had geen geld in kas, waardoor we het aanzienlijke bedrag met eigen middelen moesten ophoesten... We hadden een iets leukere kernstart in gedachten.

In de daaropvolgende jaren zou men in de Gentse Hogeschool steeds meer uren verwerven, want oorspronkelijk kreeg elke sport 8 uren en wij vrij snel 16. Via enig lobbywerk en perfecte medewerking van onze clubs (er waren nooit problemen), verwierven we jaar na jaar meer uren om momenteel praktisch alle uren met minivoetbal te bezetten. Als kers op de taart hopen we volgend seizoen eindelijk de langverwachte derde

sporthal op het domein van de Gentse Hogeschool te mogen inspelen. Deze kwam er via een samenwerking tussen de Hogeschool en VMF.

Voor het seizoen 1992-93 veranderden we de kernnaam in kern De Pinte, want we probeerden nog altijd om in de gemeentelijke sporthal Polderbos een aantal minivoetbaluren los te weken, wat uiteindelijk pas 20 jaar later lukte. De nieuwe kern mocht zich verheugen in een bijna verdubbeling van het aantal clubs en de 24 teams werden verdeeld over twee reeksen. An-Hyp (Axa) Gontrode met Dominique Bernaert, Blue Angels met Bart De Waele en VMA met Ronny De Temmerman zijn 26 jaar later nog steeds actief in de kern. Na de 22 wedstrijden in de reguliere competitie, werden de 24 ploegen volgens de rangschikking verdeeld over drie poules van acht, die een eindronde op hun niveau betwistten met Hotel De Lourdes als uiteindelijke winnaar en An-Hyp Gontrode als fairplay-winnaar.

HOTEL DE LOURDES III is één van die ploegen die zullen blijven minivoetballen tot in het graf. Jarenlang hadden ze drie volwassen teams in competitie plus een jeugd ploeg. In de kern deden ze het niet onaardig met een kerntitel als beloning. Boven: Luc Andries, secretaris Luc Libijn, voorzitter Léon Vanderstraeten en Franky Van Speybroeck. Onder: Jean-Pierre De Corte, Koen Van Kenhove en Filip De Canck, jarenlang voorzitter van het jeugdcomité VMF.

IN VIER JAAR VAN 13 NAAR 55 CLUBS

Twee jaar later was het aantal deelnemende clubs verdriedubbeld en kwam er met The Quatch een heel grote ploeg aansluiten, althans volgens hun voorzitter... maar ook Opel Regniers en MVC Zonnehoeve traden in 1993 toe. De kampioenviering werd voor het eerst gehouden in Hotel De Lourdes te Oostakker. De 135 aanwezigen genoten van een prachtig menu en dansten er tot in de vroege uurtjes (VMA sloot de deuren). Het jonge Houthandel Dhondt werd kampioen in de A-reeks, maar moest na de eindronde de titel laten aan MVC Neon dat zich net iets sterker toonde dan Copy Martin. MVC Zonnehoeve won haar eerste fairplaytrofee.

In het daaropvolgende seizoen groeide de kern aan tot 47 ploegen en werden ook een aantal kernwedstrijden in de grootse Tolhuisarena afgewerkt en verwierf men ook in Bloso enkele extra uren. De drie reeksen werden volgens hun behaald resultaat het jaar ervoor ingedeeld in reeks 1 en 2A en 2B. MVC Neon verlengde de titel in de hoogste reeks met drie punten voorsprong op Copy Martin. In 2A ging de grootste trofee naar Hotel De Lourdes, terwijl in de B-reeks De Zinkende Walvis met Geert De Kesel de titel mocht vieren. Copy Martin won de Bekercompetitie door met 3-5 kampioen Neon te verslaan. In Hotel De Lourdes kreeg Zonnehoeve het meeste applaus als meest pechvolle ploeg, want door benzinetekort in hun auto pakten ze naast de begeerde fairplaytrofee.

Voor het seizoen 1995-96 schreven 55 ploegen in en werd reeks 2C opgericht. Om alle wedstrijden te kunnen plannen, werd uitgeweken naar een kleine sporthal in Melle-Vogelhoek. In de hoogste reeks pakte Opel Regniers de titel met kleppers als Franco Pirelli en Marc De Waele. De kampioenen in de tweede reeksen heetten MVC Quatch met het maximum van de punten, The Bossies en FTS Kringboys. Copy Martin toonde zich een tweede keer de betere bekerploeg, omgedoopt tot Romancup. Meer dan 200 sympathisanten tekenden present op de kampioenviering in Hotel De Lourdes waar het trio Oud IJzer Para en Howag als fairplaywinnaars gehuldigd werden.

OPEL REGNIERS GENT vergaarde ettelijke titels, maar Jan Ongenae ontpopte zich nog meer als een gevierde organisator van enkele grootse bekerfinalen en nieuwjaarsrecepties. Boven: Marc Willems, Jan Ongenae, Bart Van Acker, Filip Bauters en de betreurde afgevaardigde Yves De Ridder. Onder: Jo Van Acker, Wim Schoorens, Franco Pirelli en Franky De Ghoy.

Voor het volgende seizoen schreven 57 ploegen in, wat alweer een lichte vooruitgang betekende. Na een bijzonder spannende en hoogstaande competitiestrijd pakte Opel Regniers op de allerlaatste speeldag opnieuw de titel in de hoogste reeks. Sherwin Williams met Gert Desot als spelmaker werd kampioen in reeks 2A, maar deze ploeg speelde ook de finale van de Beker van Oost-Vlaanderen te Lokeren. De Gele Limonade kende geen of weinig tegenstand in reeks 2B en Just 4 Stalibo kroonde zich tot kampioen in de C-poule. Opel Regniers lukte de dubbelslag want Jan Ongenae won ook de Romancup door met 7-10 in een spannende finale Sherwin Williams te verslaan.

In 1997-98 schreven 63 ploegen in, maar kampioen Opel Regniers liet zich vooral opmerken met een schitterende organisatie van de finale van de Beker van België in het Tolhuis. In de titelstrijd moest Jan Ongenae de duimen leggen voor Sherwin Williams. De overige kampioenen heetten Mini Diabolix voor Opel Willy, Home Boudewijn voor Red Lions Gent en Maranja dat zich sterker toonde dan VVKS Sint-Lieven en Blue Angels. Copy Martin won de Romancup tegen De Pallieters, waarbij Nic Verschueren zich de beste afwerker toonde.

KAMPIOENENVIERINGEN IN SALONS WELLINGTON

In het volgende seizoen namen 64 ploegen de start, verdeeld over vier reeksen van 16 teams. In de kern hielden we van een feestje en zo werd een stijlvolle nieuwjaarsreceptie gehouden in het gerenommeerde Cour St.Georges te Gent. Dankzij de inbreng van enkele sponsors werden enkele prachtige prijzen verloot onder de aanwezigen. De titel in de hoogste reeks ging opnieuw naar Opel Regniers, in tweede werden MVC Idefix, De Gouden Leeuw Gent en City Dampoort de laureaten. En Opel Regniers maakte het plaatje compleet door in de slotmaand ook nog de Romancup te winnen van een sportief Idefix. De kampioenviering ging voor het eerst door in Salons Wellington te Moortsele en deze plaats zou een begrip worden in de kern met vele memorabele herinneringen. MVC Zonnehoeve werd er nog maar eens gelauwerd als fairplaywinnaar.

Voor het seizoen 1999-2000 schreven 15 nieuwe ploegen in waardoor de kern groeide naar 69 ploegen en meteen de grootste VMF-kern werd. Hierdoor speelden we in vijf reeksen, eerste - tweede en drie derde reeksen. De kernbeker kreeg met Full Time Sport een nieuwe sponsor en naam. De nieuwjaarsreceptie verhuisde naar Hof Ten Dries te Wondelgem, waar bijna 200 leden present tekenden. In de hoogste reeks pakte Full Time Sport de titel voor Opel Regniers, terwijl Gentse R.S.'97 zich de betere toonde in tweede. De kampioenen in derde heetten MV Van Beveren, Mordillo en Elektro Flash, de ploeg van de sympathieke

COPY MARTIN was vooral succesrijk in de Full Time Cup, maar naast vele vicetitels prijken ze ook op het palmares van de kampioenen in de hoogste reeks.
Boven: Yves Labeeuw, Reggy Labeeuw, Wim De Coninck, Kristof Vermaercke, Wouter Van Renterghem en Herman De Gussem.
Onder: Pascal Vandenheule, Bart Rutsaert, Lieven De Borchgraeve en Pascal De Raeve.

Maurice Dejaegher. De eerste uitgave van de Full Time Cup werd gewonnen door bekerploeg Copy Martin met een sterk spelende Lieven De Borchgraeve in de rangen. Zij versloegen kampioen Full Time Sport met 2-3. In de Wellington sloten VMA en Elektro Flash om vijf uur in de morgen de deuren. Het was een meer dan geslaagd feestje.

In het millenniumjaar zakten we voor de eerste en enige keer van 69 naar 67 ploegen. De nieuwjaarsreceptie kende ook wat minder succes, ondanks de talrijke prijzen zoals een volledige minivoetbaluitrusting geschonken door Full Time Sport, enkele etentjes in Hof Ten Dries te Wondelgem en aantal Selectballen die er verloot werden. Na een felle strijd kroonde

Copy Martin zich tot kampioen en moest Opel Regniers opnieuw vrede nemen met een vicetitel. In de tweede reeksen werden Anadolu voor MV Van Beveren en De Meerakker voor Opel Willy kampioen. In derde gingen de grootste trofeeën naar MVC Kadanz met nipt verschil voor Assurancetourix en Paparazzi met het maximum van de punten voor De Roze Olifant, de zoveelste ploeg die overgekomen was van het zaalvoetbal. De Full Time Cup werd gewonnen door Opel Regniers tegen kampioen Copy Martin, zodat Jan Ongenae uiteindelijk toch met één grote trofee kon pronken. De Vos Oostakker won de Beker van de stad Gent.

FILIP CUPPENS ONTWERPT EEN KERNWEBSITE.

Voor het seizoen 2001-2002 schreven 74 ploegen in en werden op woensdagavond kernwedstrijden gespeeld in de sporthal van de Leopoldskazerne. De belangrijkste innovatie was echter dat kernlid Filip Cuppens een kernwebsite ontwierp, die heel druk bezocht werd. Franco Pirelli was al jaren het uithangbord bij Opel Regniers, terwijl Wim De Coninck het goede weer maakte bij Copy Martin. Home Boudewijn pakte uit met het duo Deuvaert-Baudu, het bekende cyclobalduo. Te Markegem plaatste onze kernselectie zich voor de finale van het kernkampioenschap,

FULL TIME SPORT pakte in 2002 de titel in de hoogste reeks. De ploeg van Maurice De Jaeger (boven rechts) had naast zijn zoon kleppers als Rudy Schoutteten en David Hemelsoet in de rangen.

waarna ze in een zinderend Tolhuis de maat nam van Kern Asper. De kampioenentitels gingen naar Full Time Sport in reeks 1 met nipt verschil voor Euro Bouw. In reeks 2 toonden MVC Kadanz en RMV Neon zich de betere, terwijl in derde MVC Yakammoz iets sterker bleek dan Oud IJzer en in de andere reeks MC 1997 laureaat werd en Ongeletterde Liefde vooraf ging. Opel Regniers volgde zichzelf op als winnaar van de Full Time Cup door alweer de kampioen in de finale te verslaan. Didier Verheuge toonde zich met vier goals de grote mijnheer in deze partij. MVC Zonnehoeve won een zoveelste fairplaytrofee en kreeg in Salons Wellington traditioneel het meeste applaus.

In het volgende seizoen vierde de kern het 25-jarig bestaan (als men de eerste seizoenen van kern Eke meetelde). Het bestuur mocht zich verheugen in 80 inschrijvingen en met 16 ploegen per reeks kregen de clubs een rijkgevlude kalender voorgeschoteld. De kern zette het jubileumjaar in de verf met de organisatie van de finale van de Beker van België en een groots kernfeest te Moortsele. Snoeck Sport vierde het 20-jarig bestaan van de club. In de Leopoldskazerne werden we niet altijd met open armen ontvangen. Op een avond waren onze doeltjes plots verdwenen omdat de ploegen de week ervoor hun lege flessen en kegels niet hadden opgeruimd. Daardoor konden drie wedstrijden niet doorgaan. Een tegenaanval van het Belgische leger... De kernkampioenen werden Euro Bouw in reeks 1, Gizmo en Eendr. Dikke Boom in reeks 2 en in de derde reeks mochten De Volle Maan en Optiek Hoet victorie kraaien. Opel Regniers vierde een vijfde zege in de Full Time Cup door alweer een finalezege tegen eeuwige concurrent Blumaco (ex Copy Martin).

De festiviteiten eind mei werden een groot succes, want in het Tolhuis kwamen ruim 1700 toeschouwers opdagen voor een schitterende finaleavond. 's Anderendaags was Salons Wellington net groot genoeg om de 250 deelnemers een zitje te geven en geen enkele club ging met lege handen naar huis, want er werd voor meer dan 3000 euro subsidie aan de clubs uitgedeeld. Het feestje duurde tot 5.30 uur, ook al een nieuw record.

SPORTHAL VAN SINT-JOZEF

DE OPLOSSING VOOR DE IMMENSE GROEI

In 2003 namen 86 ploegen de start en werd een zesde reeks gecreëerd. Omdat de studenten van de Hogeschool meer wilden sporten, moesten we op dinsdag een tweetal uren afstaan en we kampten al met een probleem. Gelukkig konden we wekelijks een 12-tal uren afhuren in Sint-Jozef, waardoor de competitie toch vlot kon afgewerkt worden. Heel wat Gentse kernclubs schreven in voor de Open Beker van Oost-Vlaanderen, terwijl andere teams een eigen clubblad uitbrachten, lovenswaardige initiatieven. In de hoogste reeks kroonde Auto City Zuid zich twee speeldagen voor het einde tot kampioen. In reeks 2 werden MVC Bardot en Mordillo kampioen, terwijl in derde The Eagles, Den Bredero en De Duvelkes na winst in de testwedstrijd tegen Keiskant de laureaten werden. Kampioen Auto City Zuid won als afsluiter ook de Full Time Cup, 5-4 winst na verlengingen tegen Opel Regniers. Reggy Labeeuw lukte dicht tegen het einde de winninggoal. MVC Galaxie won de fairplaytrofee.

Het werd toen al duidelijk dat het engagement van de spelers verminderde, want het aantal forfaits nam toe. Hierdoor werd voor het seizoen 2004-2005 de boete verhoogd naar 25 euro, maar een adequate ingreep bleek dit niet, want ingaan tegen een veranderend tijdsbeeld kan men niet. Het hield het succes van de kern niet tegen, want voor het eerst overschreden we het onmogelijk gewaande getal van meer dan 100 deelnemende clubs (104). Er werd een extra tweede reeks gemaakt. In Sint-Jozef verwierven we een tiental extra uren en ook in de andere zalen werden her en der enkele uren meer gesprokkeld. Een spannende competitiewedstrijd in diverse reeksen verleide enkele leden om op het forum meer dan gedurfde cafépraat neer te pennen... Opel Regniers Gent organiseerde als kernploeg een schitterende bekerfinale in het Tolhuis en de ploeg speelde zelf de finale van de Open Beker van Oost-Vlaanderen. Te Oudenaarde bleek Jan Ongenae niet opgewassen tegen een sterk Pallieter Ursel. De Opelploeg vierde dat seizoen in de competitie een vierde kerntitel en hun tweede ploeg The Classics werd kampioen in 2A. In de overige tweede reeksen werden Home Boudewijn

SNOECK SPORT (nog steeds actief in kern De Pinte onder Mari Mile) werd gesticht door vijf schoonbroers.

Boven: Wilfried De Baere, Philippe Eechaute, Pol Van Der Steene en Guido Van Daele.

Onder: Bart Van Schelstraete, Ludo Vandenbossche en Fernand De Baere.

en The Eagles gekroond. Train Bleu (voorganger van 't Putje), Rode Ster Eendracht Vooruit en Isoplast Demir Bouw werden kampioen in derde. Mini Melsen pakte na een eervolle derde plaats in de hoogste reeks de winst in de Full Time Cup na een knappe partij tegen favoriet Paparazzi.

Het volgende seizoen schreven 116 ploegen in en werd reeks 3D gecreëerd. De meest opmerkelijke nieuwkomer was The Woody's met Herman Brusselmans als coach en Gunther Schepens en Jeroen De Naeghel (bekend van Big Brother) als spelers. Herman en Gunther maakten wekelijks reclame voor hun ploeg en onze kern op TV1 bij Frank Raes. Maar er speelden nog andere, bekende namen in de kern zoals Koen Colpaert en Tom Boudeweel bij AVS. Xavier Deschacht maakte het goede

weer bij Racso met broer Olivier als supporter en Xavier Malysse trad ook wel eens aan bij de tennissers. Belgisch tenniskampioen Dominique De Coene maakte wekelijks het goede weer bij De Duvelkes. Bij Opel Regniers kreeg Franco Pirelli het gezelschap van Guy Marchoul (ex-Anderlecht) en Wim De Coninck was al jaren het uithangbord bij Tuinen Guy Maes. De competitie kende een vlot verloop en in de hoogste reeks ging de titel naar Tuinen Guy Maes voor Opel Regniers. In tweede ging de eer naar Train Bleu (na testwedstrijd tegen ZWR Evergem), MVC 1997 en Blue White Army. De vier kampioenen in vierde heetten Komma RIP, Maanlicht, 't Latemke voor De Woody's en MVC AVS na winst in de thriller tegen The Outcast. Als afsluiter van het seizoen won kampioen Tuinen Guy Maes ook nog eens de Full Time Cup, 8-9 tegen ZWR Evergem dat tweemaal vrede moest nemen met het zilver.

MET 130 PLOEGEN AAN DE START.

In 2006 breidde de kern alweer met een reeks uit, maar het konden er gerust twee geweest zijn, want het bestuur moest een vijftiental ploegen weigeren of doorverwijzen. De burens van Kern Eke-Nazareth profiteerden mee want de 65 ploegen betekenden ook voor Lieven Dhondt een nieuw record. Om de ploegen in het vervolg sneller uitsluitel te kunnen geven over al of niet-deelname werd de inschrijvingsdatum een maand vervroegd. De deelname aan de Full Time Cup werd beperkt tot 64 ploegen en die plaatsjes waren in geen tijd ingenomen. Nieuw in het minivoetbal was de introductie van de doorlopende vervanging en die reglementswijziging werd bijzonder positief onthaald. Binnen de kern vierde MVC Roko het 25-jarig bestaan van de club. Een nieuwe bekende Vlaming in de kern was Mathias De Clercq bij Loungebar 't Putje, jaren later werd hij-burgemeester te Gent. We zagen hem indertijd in Salons Wellington als piepjonge politicus schoorvoetend de eerste stemmen ronselen. Het kernbestuur organiseerde dat jaar ook de finale van de Beker van België in de Tolhuisarena en de jeugdfinales in Sint-Jozef. Eendracht Dikke Boom werd de nieuwe naam op het kampioenenpalmares van

DE WOODY'S werd onbedreigd kampioen in reeks 3A met het maximum van de punten. Met voetbalkenner Herman Brusselmans als coach kon dit moeilijk anders. Al die jaren toonde Herman zich een voorbeeld van fairplay naar tegenstander en scheidsrechter toe.

de hoogste reeks. In reeks 2A haalde Frituur Danny het met één punt meer dan MVC AVS, in 2B werd VDW 2000 laureaat en in de C-reeks triomfeerde Moehaha na amper één nederlaag. De kampioenen in de vijf

derde reeksen heetten De Woody's, MVC Youngsters, FCE Automatiek, MVC Biljart en Cocoon. De jonge kampioenen van MVC Youngsters met Xavier Deschacht als spelmaker verrasten nadien vriend en vijand door de Full Time Cup te winnen tegen tweedereekser MVC AVS. Het al even jonge Real Oosterzele won de begeerde fairplaybeker. Kristof Galle legde een foutloos parcours af.

Het jaar daarop breidde de kern opnieuw één reeks uit en groeide aan tot 146 ploegen, een extra reeks in tweede. Woonkantoor Century 21 werd kernsponsor, waardoor er in de meeste sporthallen een mooi uitslagenbord werd opgehangen. De zesdejaars van Sint-Paulus organiseerden op de buitenterreinen van Sint-Jozef een geslaagd minivoetbaltoernooi met 16 enthousiaste kernploegen. Een sterk Eendracht Dikke Boom volgde zichzelf op als titelhouder in de hoogste reeks, terwijl in de vier overgangsreeksen Mari Mile, De Woody's, MVC AVS en Gouden Hoofd de oppergaai afschoten. In derde gingen nieuwkomer Inatra De Rafkes, Sporting Baïda, Deus ex Machina, Hasta Curva en The Villa met de eer lopen. MVC Zonnehoeve en FC Pluisje werden gehuldigd als de sportiefste ploegen van de kern. Na afloop van het seizoen won Eendr. Dikke Boom naast de Full Time Cup ook nog eens de Beker van de stad Gent.

In 2008 was de kern gegroeid naar 160 clubs of alweer een extra reeks in derde. In de gloednieuwe sporthal van Nazareth werden een vijftal uren afgehuurd en in enkele Gentse sporthallen werden ook enkele extra uren versierd. Hierdoor werd het deelnemersveld voor de Full Time Cup uitgebreid tot maximum 128. In de hoogste reeks werden enkele sterke nieuwkomers verwelkomd. Op de kernvergadering werd beslist om in het tussenseizoen de reeksindeling van de competitie te hervormen tot één eerste reeks, drie tweede reeksen, vier derde reeksen en vier vierde reeksen. Wegens gebrek aan uren werden alle clubs verplicht één keer per seizoen op zaterdagmiddag aan te treden. De kernselectie won eind mei te Kortrijk het kernkampioenschap tegen Kern Oudenaarde. Loungebar 't Putje werd kampioen in de hoogste reeks en beleefde een schitterende avond in Salons Wellington ('s anderendaags was het iets minder...). In reeks 2 werden De Rafkes, All Blacks, MVC Code en

Looney Tunes kampioen. In de derde reeksen gingen de trofeeën naar De Bixons, MVC De Ploeg, Kompas Gent zonder nederlaag, Sparta Cool Cast na testwedstrijd tegen Sala Thaï, Baele Boys net voor The A-Team en FCE Automatiek op de slotspeeldag. MVC Zonnehoeve werd alweer fairplaywinnaar en Polke Uyttersprot kreeg met een gesmaakte speech de volledige zaal op zijn hand. Kampioen 't Putje maakte het seizoenssucces compleet door ook nog de Full Time Cup te winnen. De Looney Tunes moesten in de finale van de Beker van de stad Gent slechts nipt het hoofd buigen voor nationaler The Oliver Boys.

APRES FOOT (1998) is één van de vele trouwe Gentse Kernclubs.

IEDERE CLUB SPEELT ÉÉN KEER

OP ZATERDAGNAMIDDAG

In 2009 groeide de kern opnieuw met 14 teams aan, waardoor er nu 174 de start namen. Op de kernvergadering werd trots aangekondigd dat we in 2012 in drie sporthallen in de Gentse Hogeschool zouden kunnen spelen. Het draaide iets anders uit... De competitie kende een vlot verloop en aan het einde van de rit pronkte Eendracht Dikke Boom alweer bovenin voor 't Putje (of omgekeerde volgorde van het jaar ervoor) en mocht MVC Roko na 25 jaar een tweede titel vieren (2A). De overige kampioenen in tweede

MVC ROKO mocht 25 jaar na een eerste titel een tweede keer victorie kraaien als kampioen in reeks 2A.
 Boven: Christophe De Naeyer, Nicolas Van Malderghem, Ronny De Kokere en Philippe Bollaert.
 Onder: Steven Vandenhautte, Christof Duvilliers, Wim Vandevijver en boegbeeld Didier Van Lancker.

waren Paard van Troje en Celtic Towers. De laureaten in derde heetten De Daltons, Monopole, Gand St.Germain en Hasta Curva. In de laagste reeksen waren dit MVC Club 2533, Real Azzurro, Boca Juniors en Dosko Royale. Na enkele seizoenen onderbreking won Tuinen Guy Maes opnieuw de Full Time Cup door in een spannende en sportieve finale MVC AVS na twee verlengingen met 9-10 te verslaan. Looney Tunes won nu de Beker van de stad Gent, zij versloegen in de finale zaterdagploeg Declerck Rent. Zaterdag 5 juni was één van de warmste dagen van 2010 en het werd dan ook een heet feestje in Salons Wellington met bijna 200 kernsympathisanten.

THE FORMANS won de Beker van de stad Gent in het Tolhuis door in de finale algemeen kampioen Loungebar 't Putje te verslaan.

In 2010 groeide de kern aan tot 199 ploegen of een winst van maar liefst 25 teams en twee nieuwe reeksen. Het was nog de tijd van de voorlopige licenties en de kernploegen konden daarvoor iedere avond terecht in sporthal Sint-Jozef, het werd iets rustiger in De Pinte. De competitie kende een rimpelloos verloop en onze kernselectie speelde in het Tolhuis de finale waar ze de duimen moest leggen tegen kern Oudenaarde. Loungebar 't Putje voegde een nieuwe titel aan het lijstje toe en in tweede pronkten FCE Automatiek, De Graly's en V-Systems bovenin. De kampioenen in derde heetten MVC Tronchiennes (na testwedstrijd tegen Père Total), Kristoffel Windeke, The Formans, La Seleçao (na testwedstrijd tegen

Dosko Royale) en EFCE Tuanis. In de laagste reeksen werden Soccer Team United, Dansjeins, 't Kofschip, Reflexion Caféspeken en Concrete United gehuldigd. De eindtoernooien werden gewonnen door de youngsters van de kern. De Rafkes won de Full Time Cup door kampioen 't Putje te verslaan in een hoogstaande partij. The Formans won de Beker van de stad Gent tegen 't Putje en Bregt Savat zou dit later nog ettelijke keren overdoen.

LOUNGE BAR 'T PUTJE PAKT DERDE TITEL IN VIER JAAR

Een jaar later werd er opnieuw één extra reeks toegevoegd (15) en namen 213 enthousiaste ploegen de start. De successtory bleef dus gewoon aanhouden, want naast de 25 nieuwe clubs die aanvaard werden, moesten er alweer een aantal ploegen in een andere kern een plaatsje zoeken. De groei was mogelijk omdat de beheerder van Higro Mariakerke eindelijk had ingezien dat hij beter af was met clubs van de Gentse kern dan met de zaalvoetbalcompetitie, waar vele uren onbezet bleven en veel meer forfaits waren dan in het minivoetbal. Café Den Hemel vierde het 20-jarig clubbestaan. Zij waren één van de pioniers die in 1991 de start namen te Kruishoutem. In de toneelzaal van Sint-Paulus maakten de clubsecretarissen kennis met het VMF-ledenbeheer, want vanaf het volgende seizoen moesten de leden online ingeschreven worden. De competitiestrijd in de hoogste reeks verliep bijzonder spannend en pas op de slotspeeldag verzekerde 't Putje zich van een derde titel. Reflexion Caféspeken zette de opmars verder en pakte de titel in 2A en in de andere reeksen ook al vertrouwde namen met Kristoffel Windeke en The Formans. In derde werden Sportvrienden Merelbeke, 't Kofschip, Soccer Team United, Den Atelier en Celtic Towers kampioen. In de laagste reeksen gingen heel wat nieuwkomers meteen met de kroon lopen: MVC Doeffering, Eratic, Logo's.lpf, Ganzenhof, De Copains en FC De Kapoenen. De seizoensafsluiters waren voor The Formans, want Bregt Savat en Dries Standaert wonnen zowel de Full Time Cup als de Beker van de stad Gent. De fairplaytrofeeën gingen naar FC Pluisje en De Trappisten, beiden met nul strafpunten.

In 2012 ging de kern met 241 ploegen of een winst van 28 ploegen van start en meer dan tien clubs moesten geweigerd worden. Om alle ploegen regelmatige speelgelegenheid te geven, werd uitgeweken naar de sporthal van Asper, maar vooral de extra sporthal in Rozebroeken gaf een surplus. De grote vernieuwing was dat de clubs hun leden zelf online moesten inschrijven, maar dat gaf alleen maar voordelen en werd bijzonder positief onthaald. Opel Regniers vierde in dat seizoen het 35-jarig bestaan van de club. Een nieuwe titel zat er echter niet in, die ging naar het jonge, maar talentvolle De Rafkes. In tweede werden Gent Meeting Center, MVC Code en 't Kofschip kampioen. In derde toonden Dansjeins, De Tempeliers, Pointfinalshotters, Gand St.Germain, White Hawks en MVC Friends zich de sterksten. In vierde mochten Cercle Sportif, MVC Evergem, 't Schildersverdriet, Viking United, FC Krokodil, Red Hot Willy Peppers en FC Independence een kampioenenfeestje bouwen. Met zoveel kampioenen was Salons Wellington te klein voor de kampioenviering, want ook die avond moesten we late inschrijvers ontgoochelen. MVC Zonnehoeve ontving er de zoveelste fairplaytrofee en het grootste applaus van de avond. De Full Time Cup werd gewonnen door kampioen De Rafkes dat via cornerballen KRG Evergem versloeg. The Formans Café Bornhem won voor de derde opeenvolgende keer de Beker van de stad Gent.

DE BLAUWE TOVENAARS
(ex Blue Angels 1995) al
meer dan 25 jaar actief.

IN 2013 NAMEN 256 PLOEGEN DE START

Het succes bleek niet te stoppen en ook het volgende seizoen kwam er een extra reeks bij (18 in totaal). De competitie startte reeds op 17 augustus en werd er gespeeld tot 7 mei. We speelden in 20 sporthallen waaronder Polderbos De Pinte en de nieuwe sporthal Hekers Zwijnaarde. In een enquête gaven de clubs aan reeksen van 16 ploegen te verkiezen, maar dat bleek niet mogelijk, want grote reeksen gaven een te groot aantal wedstrijden. De competitie kende alweer een sportief verloop en De Raffkes slaagden er in hun titel in de hoogste reeks te verlengen. In reeks 2 mochten Allianzboys, Camp Nou en Real Kantientje victorie kraaien, terwijl in derde Artikel 6, Hard Labeur, Bannersbroker, Dental Labo Vanderbeken, FC Independence, Dioniss en Pokernet.be boven de

concurrentie uitstaken. In vierde ging de titel naar Gent '90, ZerOtel, The Opposites, Sin Bandera, Mini KBC, Geelzwart Elfendertig en De Bosklappers. De Full Time Cupzege, met 112 deelnemers aan de start, ging naar Hard Labeur door in een spannende finale The Formans Café Bornhem te verslaan. Bregt Savat won daarop voor de vierde opeenvolgende keer de Beker van de stad Gent. Voor de 17de keer ging een schitterende kampioenviering door in Salons Wellington, maar het zou de laatste worden want de uitbaters kondigden hun welverdiend pensioen aan. We werden er ieder seizoen heel hartelijk ontvangen en de Wellington was een begrip binnen de kern.

In 2014 was de groei veel kleiner, gewoon uit noodzaak want er werden geen extra uren gevonden en voor meer dan twintig ploegen bleek er geen

MVC ZONNEHOEVE werd in Salons Wellington beloond met de fairplaytrofee. Voor Polleke en Gaston werd het een zoveelste, schitterende avond.

MVC OUD IJZER (anno 2009).
Boven: Jean Staelens, Frédéric Staelens, Stan Pieraerts en Jim Vancauwenberghe.
Onder: Steven Steenhoudt en Anthony Van Mol.

plaats, 260 was het absolute maximum want de competitie startte op 17 augustus en eindigde pas op 15 mei, waarna de Full Time Cup nog werd afgewerkt. MVC Oud IJzer vierde het 25-jarig clubbestaan. De studenten van weleer zijn nog altijd van de partij en komen iedere week aan de aftrap om te winnen in een geest van fairplay. De kampioenviering kon dan toch voor de 18de keer doorgaan in Salons Wellington, want de geplande overname ging niet door. In de hoogste reeks ging de titel naar Taxi Gent, in tweede waren MVC Friends '99, MVC Doeffinge en Hard Labeur de winnaars. De kampioentitels in derde gingen naar Freddy & The Freggles, MVC Malchance, VDW 2000, Café Des Arts, ZerOtel, Gienen Druk en Thomas Cook Sport. In vierde mochten Del Bekos, De Schuimforellen, MVC Delta, Vyncolit, Sparerib Caffee, Red Star Lumberjack en MVC Diablos een feestje bouwen. AS Roman veroverde de niet-onbelangrijke fairplaybeker. De Full Time Cup werd gewonnen door kampioen Taxi Gent tegen een licht gehavend De Girafkes en Gent Meeting Center won de Beker van de stad Gent. Tegenstander The Formans verscheen een uur te laat in de sporthal...

Voor het seizoen 2015-2016 werden 270 ploegen aanvaard en die groei bleek mogelijk omdat we in de nieuwe sporthal van Destelbergen een

ACS MOBILE TRUCK CLEANING veroverde voor het tweede opeenvolgende seizoen de titel in de hoogste reeks, een terechte bekroning voor Willy Develter (met trofee).

aantal uren konden versieren. Om het nijpend tekort aan speeluren te kunnen opvangen, werden de gesprekken met Hogeschool Gent voor de bouw van een derde sporthal heropgestart. Heel wat clubs presteerden het om hun foto in Het Laatste Nieuws te laten verschijnen, een betere reclame voor onze kerncompetitie konden we ons niet indenken. ACS Mobile Truck Cleaning (ex-Taxi) veroverde opnieuw de titel in eerste, het trio De Graly's - Tover Express For Ever - Boca Juniors was in tweede aan het feest. In derde werden DF Clio Gent, Logo's, Benidorm Bastards, Real Oosterzele, Vollen Tsjoep, Alchemist Sport en The Calimeros gelauwerd. In vierde toonden Shakhtar Beenhesp, Spectex, Lilililili, MVC Seleccion, De Proputters, De Mindere Goden, Olympique Dioniss en Rombaut Digital zich de sterksten van het lot. De kampioenviering ging door in Gent Meeting Center (Holliday Inn), maar de opkomst bleef ver onder de verwachtingen.

In het volgende seizoen was de fusie tot Voetbal Vlaanderen uiteraard het grote gegeven, maar op het terrein was daar nog niet veel van te merken. De scheidsrechters verschenen ofwel in een zwarte of oranje outfit aan de aftrap. In de kern namen 282 ploegen de start verdeeld over 20 reeksen. Midden oktober werd met het bestuurscollege van de Gentse Hogeschool eindelijk een overeenkomst gesloten voor de bouw van een derde sporthal. Intussen kregen we een aantal extra uren te Nazareth, waar we in twee sporthallen konden aantreden. Een enquête binnen de kern leerde ons dat voor het overgrote deel van onze sporters geen gedrukte versie van Minibabbel meer nodig was, maar dat ze graag het kernnieuws op de kernwebsite lazen. Dat werd meegenomen in de beslissing geen gedrukte versie meer uit te brengen. Na een spannend en vlot competitieverloop veroverde Camp Nou met Andy Wyckaert als uitbinker de titel in de eerste reeks. In tweede werden DF Clio Gent, MVC Sofa en Gand St.Germain beloond met de grootste trofee, terwijl in derde de grootste bekercampioenen De Schuimforellen, Spectex, Il Padrino, MVC Seleccion, Sir Eddie, Rombaut Digital en Pilleken eps gepakt werden. In vierde werden Galatasaray Ledeberg, MVC Saltinho, Citadel Park Rangers, MVC Weha, AS Roman, FC Mufasa, Bij Boer Jan, MVC Boavista en Mini Breughelhof kampioen. De kampioenviering vond voor de tweede en laatste keer plaats in Gent

Meeting Center met een iets grotere opkomst. Fairplaywinnaar werd Treety MiraCKLes. Op 20 juni werd de finale van de Full Time Cup betwist. Teamadventure Deinze versloeg na verlengingen en een heel knappe partij The Formans Bornhem. Enkele dagen eerder won Reflexion Cafés spelen de Beker van de stad Gent door in een ook al knappe partij De Girafkes te verslaan. Het werden twee waardige afsluiters van een knap seizoen.

IN 2018 WERD HET MAGISCH GEWAANDE GETAL

VAN 300 KERNPLOEGEN BEREIKT

Om voor geen verrassing te staan met de overgang naar Voetbal Vlaanderen werden voor het seizoen 2017-18 onze clubs verplicht hun leden dubbel in te schrijven (VMF-ledenbeheer en E-Kickoff). Het bleek geen onnodige ingreep, want geen enkele club zou ooit alles in orde gekregen hebben op E-Kickoff. Er werden te Gent vier vergaderdata vastgelegd om de clubs kennis te laten maken met E-Kickoff, maar op deze verplichte vergadering bleven toch heel wat clubsecretarissen afwezig en de moeilijkheden waren zo te voorspellen. Een gans seizoen lang werden de clubs aangemaand om alles in orde te brengen, maar niet iedereen slaagde er in de leden op het nieuwe platform in te schrijven, wat toch enige ontgoocheling bij het bestuur teweegbracht.

Sportief liep alles op wieltjes en ACS Mobile Truck Cleaning presteerde het om voor een derde keer de titel te pakken in de hoogste reeks. In tweede waren Eyjafjallajökull, White Hawks en Los Galacticos aan het feest. De kampioenen in derde heetten The Green Lions, Mini Breughelhof, Citadel Park Rangers, Axa Gontrode, Dagbladhandel Westveld, Gent '90 en De Blauwe Scheen. In vierde mochten grotendeels nieuwkomers zoals MVC Rabotvins, De Omgekeerde Wereld, MVC Negenduust, Int Mandje, DDT OKE Cars, Olympique Flâneur, KGPV, Metalfire+ en StoryMe. be een eerste kerntitel vieren. In tegenstelling met de voorgaande seizoenen werd de kampioenenviering niet gehouden in een feestzaal,

maar in sporthal Sint-Jozef na afloop van de finale van de Full Time Cup. Er waren een 300-tal aanwezigen en deze formule toonde dat ze voor herhaling vatbaar was. Alle aanwezigen werden getrakteerd op lekkere broodjes en een pintje. Teamadventure Deinze verscheen opnieuw aan de aftrap, maar moest nu de duimen leggen tegen kampioen ACS Mobile Truck Cleaning. Willy Develter pakte dus de dubbel, titel en beker. Voor Teamadventure werd dit meteen het afscheid van de kern, een afscheid in schoonheid door een ploeg die als 't Putje ettelijke successen sprokkelde en geschiedenis schreef in de kern. In de Beker van de stad Gent won Los Referios (ex Girafkes) van The Formans Bornhem, waardoor Bregt Savat dus net naast een zesde zege in dit toernooi pakte.

Voor het seizoen 2018-2019, 50 jaar na de stichting van de federatie en een eerste competitie met zes ploegen, schreven voor de Gentse kern 300 ploegen in. In een tijdspanne van 27 jaar was men van 13 naar 300 clubs gegroeid. Die 300 ploegen elke dag de nodige service blijven dienen, blijft de grootste uitdaging. De nieuwe werkwijze van Voetbal Vlaanderen maakt het een kernbestuur en -clubs niet altijd even gemakkelijk, maar ook die uitdaging durven we aangaan. Op termijn zijn we er zeker van dat alles wel zal los lopen.

9. DANKWOORD

Terugblikken op 50 jaar minivoetbal roept vooral gevoelens op van dankbaarheid. Ik ben dankbaar voor zoveel mooie momenten, maar vooral voor de vele, mooie mensen die ik mocht leren kennen. Een federatie uitbouwen is een zaak van goede samenwerking tussen heel veel mensen. Maar vooral het personeel dat op de federatie werkt doet zijn uiterste best om dagelijks de beste service te bieden aan de clubs. Dankzij dit sterke wapen was het mogelijk de federatie te laten uitgroeien tot het niveau van vandaag, waar alle geledingen zich goed voelen en een positieve ingesteldheid hebben.

Heel dankbaar ben ik t.o.v. van de vele clubbestuurders, want zonder hen geen clubs, geen federatie en geen minivoetbalgebeuren. De taak van een clubbestuurder is in de loop der jaren een stuk zwaarder en intenser geworden. Ik ben jarenlang secretaris geweest van een club en dat vergde amper een inspanning (mijn vrouw deed de was). Na de match spraken we af waar we samenkwamen voor de volgende partij en klaar was kees. Nu moeten er tientallen telefoons of berichten gestuurd worden en moet er vooral en vaak tevergeefs gewacht worden op een antwoord. Het engagement van de leden is een stuk minder en dat maakt het extra zwaar. De federatie is ook heel veel dank verschuldigd aan de vele jeugdbegeleiders die een halve zondag opofferen om de youngsters het minivoetbal aan te leren. Heel veel trainers doen dit op een schitterende manier, maar soms merk ik dat het nog beter kan. Ik stond meer dan 40 jaar in het onderwijs en een gouden regel voor mij was dat men met 1 gram waardering meer bereikt dan met eender welke vorm van kritiek. Kinderen moeten terechtgewezen worden, maar vergeet niet te zalven. Kinderen stijgen enkel boven zichzelf uit als ze positief benaderd worden.

Echtgenote Chris volgt het minivoetbal niet van heel dichtbij, maar op kampioenvieringen is ze ofwel een helpende of genietende hand.

De spelers van Rolliuken Weytens, zoveel jaren later
wat grijzer en enkele kilo'tjes meer,
maar lekker ouderwets want ze nemen altijd hun
vrouw mee omdat ze weten
dat achter iedere sterke man een sterke vrouw staat...

De toekomst van het minivoetbal zal door de fusie ongetwijfeld anders verlopen dan wanneer we een onafhankelijke federatie waren gebleven. Flexibiliteit is echter het modewoord en onze drie personeelsleden Jeroen, Jelle en Kevin staan voor een enorme uitdaging om die zo geroemde service te blijven bieden. Ik wil hen daarbij nog enkele jaren blijven helpen, want we vormen al jaren een hecht kwartet. De grote lijnen worden door hen uitgestippeld en zij moeten er voor zorgen dat de laagdrempeligheid, de betaalbaarheid en de service overeind blijven binnen die grote federatie van Voetbal Vlaanderen.

Ik ben heel veel dank verschuldigd aan heel veel mensen die het minivoetbal hielpen uitbouwen tot wat het nu is. Tot namen noemen wil ik me niet laten verleiden, behalve één persoon en dat is mijn vrouw. Dankbaar omdat ze in de beginjaren mijn vurigste supporter

was, dankbaar omdat ze later op een schitterende wijze de opvoeding van de kinderen op zich nam, dankbaar omdat ze al die jaren begrip toonde voor de vele uren die ik spendeerde aan mijn hobby. Voor haar was het niet altijd gemakkelijk dat ik soms zes op zeven avonden uithuizig was voor vergaderingen, scheidsrechters, minibabbel, ... Het was niet altijd evident dat ik ganse weekends achter de computer kroop om een Minibabbel te schrijven of één of ander evenement voor te bereiden, dat ik geen tijd vond om op zieken- of familiebezoek te gaan, dat ik iedere dag wel een paar uur met die minivoetbal bezig was, ... Een gekend zinnetje bij ons was: 'Ik zal dat wel eens doen Chris, maar nu niet...!', want het minivoetbal ging voor. Ik ga niet stellen dat daar nooit een woordje over viel, maar we genieten al 43 jaar samen met volle teugen van het leven en nu we beiden met pensioen zijn, hopen we dit nog lang te mogen verder beleven.

Het minivoetbal leverde veel vriendschappen op en met het team van Rolluiken Weytens staat, ruim 25 jaar na de actieve minivoetbalcarrière, nog jaarlijks minstens één fietsweekend en meerdere gezellige etentjes op het programma en dat blijft de allergrootste rijkdom.

DE TOEKOMST

De toekomst van het minivoetbal is grotendeels in handen van deze drie personeelsleden: Kevin Van Wiele, Jelle Vermeulen, Jeroen Van de Ghuchte. Maar een recreatieve sport als minivoetbal zal moeten kunnen blijven rekenen op vele vrijwilligers om alle competities van heel nabij, met veel service te kunnen opvolgen.

De Toekomst: Kevin Van Wiele, Jelle Vermeulen, Jeroen Van de Ghuchte